3 1761 07985949 2

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/poetaegraecisiv00eton

303

64

I

POETÆ GRÆCI:

SIVE,

SELECTA

EX

HOMERI ODYSS.
HESIODO,
THEOCRITO,
CALLIMACHO,
APOLLONIO,
TYRTÆO,

SAPPHONE,
ERINNA,
MIMNERMO,
SOLONE,
SIMONIDE,
THEOGNIDE,

EURIPIDE,
BACCHYLIDE,
CALLISTRATO
BIONE,
MOSCHO,
PINDARO,

Cum vulgata Verſione emendata, ac variis, partim Scoliaſtarum Græcorum, partim Doctorum recentiorum, Notis.

IN USUM

REGIÆ SCHOLÆ ETONENSIS.

Editio nova, recognita et aucta.

ETONÆ,

Excudit T. POTE, Bibliopola et Typographus.

MDCCLXXXIX.

PA
260
P6
1789

LIBRARY
DEC 20 1967
UNIVERSITY OF TORONTO

LECTORI.

S.

CUM multi ſint in Poetarum Græcorum numero alii alio in genere præſtantes, quorum opera neque ex inſtituta prælectionum Etonenſium ratione poſſint ediſci omnia, neque tamen propter venuſtatem ſuam debeant penitus prætermitti; idcirco loca quædam inſigniora videbantur libanda ex plurimis, qui aut diſſimilem materiam, aut etiam eandem diſſimili ſcribendi genere optime illuſtrarunt: unde aleretur diſcipulorum ingenium, exerceretur judicium, acueretur imitandi æmulatio, aut, ſi nihil aliud, varietate ſaltem magis teneretur animus. Qui quidem varietatis, quanquam vel ſolus ſit, haudquaquam eſt contemnendus fructus. Eſt vero et alter, longeque

que melior, qui ad imitationem pertinet: cum Quinctilianus ipſe non ſuaſerit "uni te alicui, "quem per omnia ſequaris, addicere. Non enim, "qui maxime imitandus, etiam ſolus imitandus. "Ideoque plurium bona ponamus ob oculos, ut "aliud ex alio hæreat, et quo quidque conveniat, "aptemus".

Pag.

Ex Homeri Odyssea.	1
Hesiodo.	40
Theocrito.	53
Callimacho.	121
Apollonio.	158
Tyrtæo.	175
Sapphone.	181
Erinna.	184
Mimnermo.	185
Solone.	186
Simonide.	188
Theognide.	191
Euripide.	194
Bacchylide.	195
Callistrato.	ibid.
Bione.	197
Moscho.	200
Pindaro.	204

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣ.

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣ. Α.

Θεῶν ἀγορὰ γίνεται περὶ τοῦ τὸν Ὀδυσσέα εἰς Ἰθάκην πεμφθῆναι ἀπὸ τῆς Καλυψοῦς νήσου· μεθ' ἣν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς Ἰθάκην παραγίνεται πρὸς Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο, ἱέμενός περ·
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο
Ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἁμόθεν γε, θεά, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.

Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
Τὸν δ' οἶον, νόςου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,
Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ, οἶκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
(Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,)
Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.
Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τόν ῥ' Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέςης·
Τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
Ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται!
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρείδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηςὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοςήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,

Ἑρμείαν πέμψαντες ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην,
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν·
Ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο,
Ὁππότ' ἂν ἡϐήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ὣς ἔφαθ' Ἑρμείας. ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἠμείϐετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ·
Ὣς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι·
Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης,
Νῆσος δενδρήεσσα, θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει·
Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· οὐδέ νυ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· οὔ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων,
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
Τὴν δ' ἀπαμειϐόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην;
Ὃς πέρι μὲν νόον ἐςὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐςὶ μέγιςον
Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος.
Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες
Νόςον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
Ὃν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἶος.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
Νοςῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε,
Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργειφόντην
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιςα
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
Νόςον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Πᾶσι μνηςήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἵτε οἱ αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.

Πέμψω

Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσῃ·
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣ. Δ.

Τηλεμάχῳ, τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν Σπάρτῃ ζητοῦντι, ἐξηγησάμενος ὁ Μενέλαος περὶ τοῦ νόστου τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς αὐτοῦ ἐν Κύπρῳ καὶ Αἰγύπτῳ ἀποδημίας, εἶτα λέγει τοιάδε.

ἝΩΣ ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων
Ἠλώμην, τείως μοὶ ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε,
Λάθρῃ, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
Ὣς οὔ τοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
Ὧν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
Ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι, οἳ τότ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
Ἀλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
Ἄλλοτε μέν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Παύομαι· αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.
Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ

V. 1.] Enunciabatur ἕως ἐγὼ, ac ſi ſcriptum fuiſſet, ὥσε ἐγὼ, vel ὥς ἠγώ. Sic ἕως ὁ pronunciabatur raptim legentibus ſicut ὥσω vel ὥσεο. Clark. Nihili eſt quod dicit Barneſius, Amphibrachyn pro Dactylo poni, quaſi ἰσοδύναμον. Non omnes pedes ἰσόχρονοι ſunt ἰσοδύναμοι.

Ὡς

Ὡς ἐνὸς, ὅϛε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
Μνωομένῳ· ἐπεὶ οὔτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
Ὅσσ' Ὀδυσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
Αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαϛον
Κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
Ζώει ὅγ', ἦ τέθνηκεν· ὀδύρονται νύ που αὐτὸν
Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
Τηλέμαχός θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκούσας,
Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχὼν
Ἀμφοτέρῃσιν χερσί· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἠέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐάσειε μνησθῆναι,
Ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαϛα τε μυθήσαιτο.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
Ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα·
Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν·
Αὐτίκα δ' ἥγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαϛα.
Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε διοτρεφὲς, οἵτινες οἵδε
Ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
Ψεύσομαι, ἦ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμος·
Οὐ γάρ πω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι

V. 13. ἀπεχθ.] Εἰς μῖσος ἄγει. Schol.
V. 15. ἤρατο.] Τὸ δὲ Ἤρατο οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ Ὑπέμεινε καὶ Ἐβάστασεν οἱ παλαιοὶ νοοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἐπολέμησε φασιν. Euſt.

Ὡς

Οὔτ᾽ ἄνδρ᾽ οὔτε γυναῖκα (σέβας μ᾽ ἔχει εἰσορόωσαν)
Ὡς ὅδ᾽ Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικε
Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ᾽ ἐνὶ οἴκῳ
Κεῖνος ἀνὴρ, ὅτ᾽ ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ᾽, Ἀχαιοὶ
Ἤλθεθ᾽ ὑπὸ Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ ἐΐσκεις·
Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες,
Ὀφθαλμῶν τε βολαὶ, κεφαλή τ᾽, ἐφύπερθέ τε χαῖται.
Καὶ νῦν ἤτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ᾽ Ὀδυσῆϊ,
Μυθεόμην ὅσα κεῖνος ὀϊζύσας ἐμόγησεν
Ἀμφ᾽ ἐμοί· αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ᾽ ὀφρύσι δάκρυον εἶβε,
Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ᾽ ὀφθαλμοῖϊν ἀνασχών.
Τὸν δ᾽ αὖ Νεςορίδης Πεισίςρατος ἀντίον ηὔδα.
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Κείνου μέντοι ὅδ᾽ υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
Ἵκεθ᾽, ὃς εἵνεκ᾽ ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλους.
Καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
Ἀργείων, εἰ νῶϊν ὑπεὶρ ἅλα νόςον ἔδωκε
Νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεύς.

V. 44.] Sic oculos, ſic ille manus, ſic ora ferebat.
Virg. Æn. iii. 490.

V. 59.] Ιςέον δὲ ὅτι Ἄργος κάνταῦθα φησὶν, ἢ τὴν Πελοπόννησον, ἢ καὶ τὴν ὑπὸ τῷ Μενελάῳ χώραν· τὸ δὲ, νάσσα, ἀντὶ τοῦ κατῴκισα. Οὐ γὰρ "ναίω" μόνον, ἀλλὰ καὶ "νάω," ὅθεν καὶ "ναέτης" ὁ ἐγκάτοικος. Euſt.

Καὶ

Καί κέν οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν καὶ δώματ' ἔτευξα,
Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ,
Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
Αἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
Καί κε θαμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
Ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε,
Πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς,
Ὃς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Κλαῖε μὲν Ἀργείη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κλαῖε δὲ Τηλέμαχός τε καὶ Ἀτρείδης Μενέλαος,
Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε.
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Τόν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός.

V. 60. τέκεϊ ᾧ] ᾧ hoc unum eſt ex plurimis apud Homerum verbis quibus Æolicum Digamma F (quod Romanæ conſonanti V. Anglicæ W poteſtate reſpondet) præfigendum videtur: cujus quidem ea eſt natura, ut ſive initio vocum præficiatur, ſive mediis interſeratur, vocalem brevem proxime præcedentem poſſit producere. Qua de re fuſe ac ingenioſe diſſerit in Miſcell. Crit. Ric. Dawes; qui per hanc Æolicam literam metrum Homericum longe melius quam Clarkius explicat.

V. 61. ἐξαλαπάξας] Μεταστήσας τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς ἕτερον τόπον. Schol.

Ο Δ Υ Σ Σ. Ε.

Ζεὺς Ἑρμῆν πέμπει ἐπὶ Καλυψῶ, κελεύων ἀποπέμπειν τὸν Ὀδυσσέα.

ΩΣ ἔφατ'· ὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια· τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, §
Ὧν ἐθέλει· τὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.

V. 1.] —Dixerat: ille patris magni parere parabat
Imperio: et primùm pedibus talaria nectit
Aurea, quæ ſublimem alis, ſive æquora ſupra,
Seu terram, rapido pariter cum flamine portant.
Æn. iv. 238.

V. 5.] Tum virgam capit: hâc animas ille evocat Orco
Pallentes, alias ſub triſtia Tartara mittit:
Dat ſomnos adimitque, et lumina morte reſignat.
Æn. iv. 242.

λόγυ ἀθροότητα νοητέον τὴν τῦ Ἑρμῦ ῥάβδον, ὥςε ψυχὰς μὲν τεταραγμένας παύειν, ἐκλελυμένας δὲ διεγείρειν. Schol. Similiter Euſtathius virgæ hujus vim ad eloquentiam refert. Aliter hunc locum interpretatus videtur Virgilius, qui in verſibus præcedentibus hæc de Mercurio, ut ψυχαγωγῷ, dicit.

V. 7.] Illâ fretus agit ventos, et turbida tranat
Nubila. Æn. iv. 245.

Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ.
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, Λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς,
Ὅςε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ἰχθῦς ἀγρώσσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ·
Τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
Ἔνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος, ἤπειρόνδε
Ἤϊεν· ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι Νύμφη
Ναῖεν ἐϋπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν·
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει
Δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ,
Ἱςὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.
Ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
Ἔνθα δὲ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,

V. 8.] Hic primum paribus nitens Cyllenius alis
Conſtitit; hinc toto præceps ſe corpore ad undas
Miſit; avi ſimilis, quæ circum litora, circum
Piſcoſos ſcopulos, humilis volat æquora juxta.
Æn. iv. 252.

Ibid.] Πιερία, ὄρος Μακεδονίας, ἱερὸν Μουσῶν. Schol.

V. 9. Λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς] Τὴν ὁρμὴν, οὐ τὸ σῶμα. Λάρος δὲ ὄρνεον θαλάσσιον. Schol.

V. 10.] ἀτρυγέτοιο] Ἀκαταπονήτου, πολλῆς· ἢ ὡς ἔνιοι φασὶ, τῆς ἀκάρπου. Schol. in Iliad. α. 316.

V. 15, &c.] Proxima Circææ raduntur litora terræ,
Dives inacceſſos ubi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu, tectiſque ſuperbis
Urit odoratam nocturna in lumina cedrum,
Arguto tenues percurrens pectine telas. Æn. vii. 10.

Σκῶπές

Σκῶπές τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
Ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι·
Κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων, τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη·
Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου
Θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν·
Ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
Ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ δῖα θεάων.
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν·
Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος· ἔνθα πάρος περ
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι·

V. 42. Σιγαλόεντι.] Hanc vocem multi interpretantur, *admirandus*, quaſi deducta ſit a σιγὴ, et tacitam quandam admirationem ſignificet. Exponit hoc in loco Euſtathius, ὁ ποικίλος διὰ τὸ κατεστιγμένος εἶναι. Quod valde favet conjecturæ cl. Taylori, qui in Lect. Lyſiac. p. 703. ita ſcribit, "vexatiſſima iſta ῥήγεα vel ἡνία, " εἵματα, δέσματα ΣΙΓΑΛΟΕΝΤΑ, quæ paſſim apud Homerum le- " guntur, emendari jubeo ſemper ΣιϜαλοϜεντα. Qui a σιγὴ de- " ducunt, vel potius cogunt, operam ludunt. Σιαλῶσαι apud " Heſychium eſt ποικίλαι. Rectè igitur Σιγαλόεν (corrupte Γ pro " Ϝ) exponitur ab eodem, ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρὸν, &c. Σιγαλό- " εντα, λάμπρα, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια."

Ἔνθ' ἄρα μιν προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης.
  Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
Ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά·
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν.
Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅ,ττι τάχιστα.
Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι·
Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
  Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα
Οἶον· ἐπεί οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεόν, οὐδ' ἁλιῶσαι,
Ἐῤῥέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὔπη ἔγωγε,
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,

Οἵ

Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
Ἤϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο, κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἥνδανε Νύμφη.
Ἀλλ' ἤτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ.
Ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠϊόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων.
Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἄλλο τι δὴ, σὺ θεὰ, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπὴν,
Ἥ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἐΐσαι
Ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ.
Ὣς ἄρα φώνησεν, μετὰ δ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Ἷξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνήρ·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη

V. 89. σχεδίῃ] Τὴν εἰκαίως κατασκευασθεῖσαν ναῦν λέγει. Schol.
V. 90. ἐΐσαι] Ἴσαι κατὰ τοὺς τοίχους. Schol. ad Odyſſ. γ'. 10.

Ἑρμείας·

Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει παρὰ πᾶσαν ἐδωδὴν,
Ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ δῖα θεάων.
 Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἴγε μὲν εἰδείης σῇσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
Ἀθάνατός τ' εἴης· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Οὐ μὲν θὴν κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικεν
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.

V. 103. οὕτω δὴ] *Siccine ergo revera domum,* &c. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἐν παθητικοῖς πολλάκις ὁ σύνδεσμος οὗτος, ὥσπερ ἐπὶ τῆς Καλυψοῦς πρὸς τὸν Ὀδυσσέα "οὕτω δὴ οἰκόνδε". εἰ γοῦν τὸν σύνδεσμον ἐξέλοις, συνεξαιρήσεις καὶ τὸ πάθος. Demetr. Phal. περὶ ἑρμην.

V. 104. ἔμπης] Τὸ Ἔμπης, ὃ καὶ Ἔμπα λέγεται, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ Ὅμως σημαίνει. Schol. MSS. apud Barneſium. Eſt ergo ſententia, "Quamvis diſcedere et me linquere paras, opto tibi nihilominus ut omnia bene cedant." Cl.

Πότνια

Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χώεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
Πάντα μάλ', οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἄντα ἰδέσθαι.
(Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.)
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ῥαίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν.
Ἤδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.

ΟΔΥΣΣ. Θ.

Ὀδυσσεὺς παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ ἑστιώμενος, καὶ Δημοδόκου τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀείδοντος ἀκούων, λάθρα δακρύει.

ΚΗ´ΡΥΞ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν·
Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε,
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

V. 114. Πότνια θεὰ] Aut legendum hic Πότνα θεά, uti ſcriptum eſt in nonnullis aliis locis; aut pronunciandum Πότνια θᾶ, μή μοι, &c. Vid. ad Il. ά. 18. Cl.

V. 116. ἀκιδνοτέρη] Οἱ μὲν γλωσσογράφοι, Ἀσθενεστέρα· οἱ δὲ, Εὐτελεστέρα. Schol.

V. 3.] Τινὲς φασὶν, εἰς αὐτὸν ταῦτα αἰνίττεσθαι τὸν Ποιητήν. Schol.

Τῷ

Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγεῖαν
Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι
Κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,
Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
Οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε·
Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος,
Ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Χαῖρε νόῳ, ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο.
Ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν
Χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσι,
Κακκεφαλῆς εἴρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
Αἴδετο γὰρ Φαίηκας, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ἦτοι ὅτε λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀοιδὸς,

V. 14.] Φασὶ τῷ Ἀγαμέμνονι χρειομένῳ, περὶ τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον τέλους, ἀνελεῖν τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα, τότε πορθήσειν τὸ Ἴλιον, ὅτ' ἂν οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων στασιάσωσιν· καὶ δὴ παρὰ πότον διαλεχθέντων Ὀδυσσέως καὶ Ἀχιλλέως, τοῦ μὲν ἀνδρείαν ἐπαινοῦντος, τοῦ δὲ σύνεσιν, Ἀγαμέμνονα, ὡς τελουμένου λόγου, χαρῆναι. Schol.

Δάκρυ

Δάκρυ' ὀμορξάμενος, κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἕλεσκε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν, σπείσασκε θεοῖσιν·
Αὐτὰρ ὅτ' ἂψ ἄρχοιτο, καὶ ὀτρύνειαν ἀείδειν
Φαιήκων οἱ ἄριστοι, (ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν,)
Ἂψ Ὀδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν.
Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε, δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ', ἠδ' ἐνόησεν,
Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα.
Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης,
Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ·
Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν.

ΟΔΥΣΣ. Λ.

Ἀπαγγέλλει ὁ Ὀδυσσεὺς, πῶς κατὰ Κίρκης ἐντολὰς εἰς ᾅδου κατῆλθε· καὶ ὡς ἤκουσε Τειρεσίου τοῦ μάντεως, περὶ τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων σωτηρίας· καὶ ὡς τοὺς ἥρωας εἶδεν ἐν ᾅδου, καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἐς Ἴλιον συστρατευσάντων ἐνίους, καὶ τῶν ἐν ᾅδου κολαζομένων τινάς.

ΑΥΤΑ'Ρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν·
Ἐν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ·
Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ

Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρώροιο
Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
Ἥμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης·
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο·
Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐδ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Οὔθ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
Ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι·
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
Εἱλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
Ἤομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.

V. 5. Βαίνομεν ἀχνύμενοι] "Propter iter ad inferos ſuſceptum "ex Circes vaticinio." Spondanus.

V. 13.] Eſt locus, extremum qua pandit Gallia littus,
Oceani prætentus aquis, ubi fertur Ulyſſes
Sanguine libato populum moviſſe ſilentem:
Illic umbrarum tenui ſtridore volantum
Flebilis auditur queſtus: ſimulacra coloni
Pallida, defunctaſque vident migrare figuras.
Claudian. in Rufin. lib. I. 124.

V. 15.] Tum ſol pallentes haud unquam diſcutit umbras,
Nec, cum invectus equis altum petit æthera; nec, cum
Præcipitem Oceani rubro lavat æquore currum.

Ἔνθ'

Ἔνθ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν
Ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
Ψυχαὶ ὑπ' ἐξ Ἐρέβευς νεκύων κατατεθνειώτων,
Νύμφαι τ', ἠΐθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι,
Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν
Ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες,
Οἳ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
Θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει·
  Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς κατατεθνειυίης,
Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια.
Τὴν ζωὴν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ.
  Ἡ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα,
Ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι.
Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα·
Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὔπως ἐστὶ περῆσαι
Πεζὸν ἐόντ', ἢν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.
Ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
Νηΐ τε καὶ ἑτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
Εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;

V. 15.] ------commotæ Erebi de ſedibus imis
Umbræ ibant tenues, ſimulacraque luce carentum,----
Matres atque viri, defunctaque corpora vitâ
Magnanimûm Heroum; pueri, innuptæque puellæ,
Impoſitique rogis juvenes ante ora parentum.
Georg. iv. 471, &c.

Ὣς ἔφατ᾽. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Μῆτερ ἐμὴ, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ᾽ αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζὺν,
Ἐξ οὗ τὰ πρώτισθ᾽ ἑπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
Ἀλλ᾽ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
Ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;
Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον,
Ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ᾽ οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
Ἠὲ μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
Ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος;
Ὣς ἐφάμην· ἡ δ᾽ αὐτίκ᾽ ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ·
Σὸν δ᾽ οὔπω τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἕκηλος
Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας

V. 45.] Ἡ δολιχὴ νόσος ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸν ἐκ βολῆς Ἀρτέμιδος, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ Ἀπόλλωνος, γινόμενον θάνατον· ὡς τοῦ τοιούτου αἴφνης ἐπισυμβαίνοντος. Euſtath.

V. 67. ἕκηλος] Videtur prius oppetiiſſe Anticlea, quam Penelopen proci ambirent, Ulyſſiſque facultates diriperent. Cl.

Δαίνυνται,

Δαίνυνται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
Πάντες γὰρ καλέουσι· πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει
Ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναὶ,
Δέμνια, καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὕδει, ὅθι δμῶες, ἐνὶ οἴκῳ,
Ἐν κόνι, ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, τεθαλυῖά τ' ὀπώρη,
Πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί·
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,
Σὸν πότμον γοόων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον·
Οὔτ' ἔμ' ἐνὶ μεγάροισιν εὔσκοπος Ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν.
Οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα
Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας
Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἑλέειν κατατεθνειυίης·
Τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἄνωγε,

V. 70.] Δοκεῖ δὲ ἀρχαῖον ἔθος εἶναι εἰς δαῖτας δημοσίας προκαλεῖσθαι τοὺς βασιλεῖς τε καὶ δικαστάς. Euſt.

V. 89.] Ter conatus ibi collo dare brachia circum;
Ter fruſtrà comprenſa manus effugit imago,
Par levibus ventis, volucrique ſimillima ſomno.
Æn. ii. 792. vi. 700.

Τρὶς

Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον, ἢ καὶ ὀνείρῳ,
Ἔπτατ'. ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
Μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα,
Ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε,
Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο;
Ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια
Ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
Ὣς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
Ὤ μοι τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
Οὔτι σε Περσεφόνεια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει·
Ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν.
Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν,
Ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
Δαμνᾷ, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμός·
Ψυχὴ δ', ἠΰτ' ὄνειρος, ἀποπταμένη πεπότηται·
Ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο, ταῦτα δὲ πάντα
Ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

V. 90. Æneas, quo deinde ruis? quo proripis? inquit:
Quem fugis? aut quis te noſtris amplexibus arcet?
Æn. v. 741.
---------Da jungere dextram,
De, Genitor, teque aſpectu ne ſubtrahe noſtro.
ib. vi. 697.

V. 94. Pluralis numerus bis jungitur hic Duali. φίλας χεῖρε, et βαλόντε ἀμφοτέρω τεταρπώμεσθα. Omne Duale eſt neceſſariò Plurale: quanquam non item contra omne Plurale Duali jungi poſſit. Cl. ad Ιλ. ά. 566.

Διογενὲς

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Πῶς ἔτλης ἄϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
Ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;
Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπε,
Ἢ ἕπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἦε καὶ οὐχί·
Εἰπὲ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ἤτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις.
Ἤτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ' ἡμάρτανε μύθων·
Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοὶ,
Οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειὸς,
Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι·
Ἔνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου·
Κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
Δάκρυ' ὀμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν
Ἱππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην,
Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν.

Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
Φοίτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ᾽ ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Γηθοσύνη, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
Αἱ δ᾽ ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνειώτων
Ἕστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κήδε᾽ ἑκάστη·
Οἴη δ᾽ Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
Τήν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
Τεύχεσιν ἀμφ᾽ Ἀχιλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ·
Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ᾽ ἐπ᾽ ἀέθλῳ.
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ᾽ αὐτῶν γαῖα κατέσχεν,
Αἴανθ᾽, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ᾽ ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ᾽ ἀμύμονα Πηλείωνα.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν.
Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλες
Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων

V. 138. Ἀσφοδελὸν] Ἀσφόδελος μὲν προπαροξυτόνως, τὸ φυτὸν, κατὰ Ἐρέννιον Φίλωνα· ἀσφοδελὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ αὐτοῦ τόπος. Euſtath.

V. 146. Παῖδες δὲ Τρώων] Multo minore invidiâ ad Trojanos refertur hoc judicium, quam ad Græcorum duces et proceres, uti apud recentiores. Cl. Φυλαττόμενος ὁ Ἀγαμέμνων τὸ δόξαι θατέρῳ χαρίσασθαι τῶν περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων ἀμφισβητούντων, αἰχμαλώτους τῶν Τρώων ἀγαγὼν, ἠρώτησεν ὑπὸ ὁποτέρου αὐτῶν οἱ Τρῶες μᾶλλον ἐλυπήθησαν. Εἰπόντων δὲ τὸν Ὀδυσσέα τῶν αἰχμαλώτων, δηλαδὴ ἐκεῖνον εἶναι τὸν ἄριστον κρίναντες, τὸν πλεῖστον λυπήσαντα τοὺς ἐχθροὺς, ἔδοσαν εὐθὺς τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ ὅπλα. Schol.

Ibid. Πάλλας Ἀθήνη] Τουτέστι φρόνησις· καθ᾽ ἣν καὶ περιεγένετο τοῦ ἀνδρείου Αἴαντος ὁ συνετὸς Ὀδυσσεὺς, καὶ διὰ τοῦτο τῇ Ἀθηνᾷ φίλτατος. Euſtath.

Οὐλομένων,

Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σεῖο δ' Ἀχαιοὶ
Ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τεῒν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
Ψυχὰς εἰς Ἔρεβος νεκύων κατατεθνειώτων.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον

V. 162.] Illa ſolo fixos oculos averſa tenebat—
Tandem proripuit ſeſe, atque inimica refugit
In nemus umbriferum. Æn. vi. 469.

Καὶ φωνῆς δίχα θαυμάζεταί ποτε ψιλὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἔννοια, δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον· ὡς τοῦ Αἴαντος ἐν νεκυίᾳ σιωπὴ, μέγα καὶ παντὸς ὑψηλότερον λόγου. Longin. de Sublim. ſect. ix.

Καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος. Soph. Antig.

V. 164.] Necnon et Tityon, terræ omniparentis alumnum,
Cernere erat; per tota novem cui jugera corpus
Porrigitur: roſtroque immanis vultur obunco
Immortale jecur tondens, fœcundaque poenis
Viſcera; rimaturque epulis, habitatque ſub alto
Pectore: nec fibris requies datur ulla renatis.
Æn. vi. 595.

V. 165.] Ἐνταῦθα (ἐν τῷ Πανοπεῖ) ἐπὶ τῇ χαράδρᾳ Τιτυοῦ μνῆμά ἐστι, περίοδος μὲν τοῦ χώματος τρίτον μάλιστά που σταδίου. Τὸ δὲ ἔπος ἐστὶν ἐν Ὀδυσσείᾳ. Κείμενον ἐν δαπέδῳ κ. τ. λ. οὐκ ἐπὶ μεγέθει πεποιῆσθαι τοῦ Τιτυοῦ φασιν, ἀλλ' ἔνθα ὁ Τιτυὸς ἐτέθη, πλέθρα ἐννέα εἶναι τῷ χωρίῳ. Pauſ. lib. x. cap. 4.

Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί.
Λητὼ γὰρ ἥλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθώδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.
Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑστάοτ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ. 171
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι.
Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων. 175
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,
Ὄγχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.

V. 167. Δέρτρον ἔσω δύνοντες] Barneſius aliique vertunt, "*Roſtrum intromittentes.*" Aliter Scholiaſtes interpretatur, ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελὴν, *ſubeuntes et fodicantes.* Poſt quem obſervat Duportus ad Theophr. "vox δύνειν nunquam tranſitivè ſumitur à Poetà: "neque unquam δύνειν dixit pro *demittere*, vel *immittere*, "vel *immergere*; ſed pro *induere*, vel pro *ſubire*, vel *ingredi*, in- "tranſitivè. Δέρτρον igitur erit, quod vultures ſubeunt et ingre- "diuntur, non ſolum illud quod roſtris ſuis tundunt et fodicant "et dilaniant." Præl. cap. iv.

V. 169. Πανοπῆος] Πανόπη, πόλις Φωκίδος. Schol.

V. 172. Στεῦτο] "Eſt in iſto verbo (ut alibi pluribus) animi "geſtientis et aliquid cupidè molientis, per externos geſtus indi- "catio—Hoc igitur vult poeta, eam fuiſſe Tantali ſeu in pedes "erecti, ſive alio quocunque geſtu (ut de pugilibus olim loqui "ſoliti) προβολὴν, ut ardentiſſimam ſitim præ ſe ferret." Meric. Caſaub. de Hom. Edit. Diſſ. 1.

V. 174. Τοσσάχ' ὕδωρ] Aquæ ſubitam abſorptionem aptiſſimè depingit, et quaſi ob oculos ponit hic verſus. Cl.

V. 175. Καταζήνασκε] Κατεξήραινεν· ἄζη γὰρ ἡ ξηρασία. Schol.

Τῶν

Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.
  Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἤτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς·
Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος, κατὰ δ' ἱδρὼς
Ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
  Τὸν δὲ μετ', εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην,

V. 184.] De ſummo hujus loci artificio, quo rem ipſam pulcherrimè depingit, et ob oculos ponit verborum ſonus, rectè Demetrius Phalereus, ſect. lxxii. et Dionyſius Halicarn. xx. "Vocalium concurſus---cum accidit, hiat et interſiſtit et quaſi laborat oratio", Quinct. ix. 4. Sic apud Virgilium ingens niſus et molimen, vocalis longæ non eliſæ hiatû aptiſſimè depingitur:

Ter ſunt conat*i* imponere Pel*io* Oſſam. Georg. i. 281.

V. 185. Κραταιΐς] Γράφεται δὲ καὶ ἐν δυσὶ λέξεσι, "κραταί' ἴς," ἤγουν, ἡ κραταιὰ ἰσχὺς τοῦ λίθου. Euſtath. et Schol. itidem.

V. 186.] ——— adverſo nixantem trudere monte
Saxum: quod tamen a ſummo jam vertice rurſum
Volvitur, et plani raptim petit æquora campi.
Lucret. iii. 1013.

Porrò notandum et hîc, quam pulchrè, et artificiosè lapidis, pondere ſuo de monte devoluti, impetum depingit verſus iſte, pedibus dactylicis totus incedens. Cl.

V. 188. Κονίη] Mericus Caſaubonus vocem κονίη interpretatur Lixivium; "Sudorem multo labore comparatum, et omnibus membris, capite præcipuè manantem, Lixivio comparari quis non amplectatur"? Diſſert. i. Neſcio tamen annon ſimpliciùs hîc intelligas vaporem pulveri ſimilem ex capite exurgentem Cl.

Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς,
Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστὸν,
Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ,
Χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
Ἄρκτοι τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες,
Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.

ΟΔΥΣΣ. Μ.

Σειρῆνες.

ΤΟΦΡΑ δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς
Νῆσον Σειρήνοιϊν· ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη

V. 190.] *Spiritus* ſive *anima* ad cœlum aſcendere, *corpus* aut humo putreſcere aut igne comburi, *imago* ſeu ſimulachrum, quaſi quoddam animæ nuper tenue operculum, ad inferos migrare credebatur.

--------------------Acheruſia templa------
Quo neque permanent animæ, neque corpora noſtra;
Sed quædam ſimulacra modis pallentia miris. Lucret. i. 121.

V. 197. Ἀορτὴρ] Ὁ τοῦ τελαμῶνος κρεμαστὴρ, ἐξ οὗ τὸ ξίφος ἤρτηται. Schol.

V. 3.] Ἐντεῦθεν Ἡσίοδος καὶ τοὺς ἀνέμους αὐτὰς θέλγειν ἔφη. Schol.

Ἔπλετο

Ἔπλετο νηνεμίη, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων·
Ἀνστάντες δ' ἕταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο,
Καὶ τὰ μὲν ἐν νηῒ γλαφυρῇ βάλον· οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ
Ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ στιβαρῇσι πίεζευν·
Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς,
Ἠελίου τ' αὐγὴ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος·
Ἑξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα.
Οἱ δ' ἐν νηΐ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε, πόδας τε,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆψαν.
Αὐτοὶ δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
Ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νηῦς
Ἐγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν·
Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς.

V. 11. Ὑπερίον] ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι. Ἡσίοδος δὲ Ὑπερίονος αὐτὸν ἐγενεαλόγησεν. Schol. ad. ά. Odyſſ. ύ. 8. Ὑπερίονα δὲ νομιστέον αὐτὸν, τὸν ὑπεριέμενον ἀεὶ τῆς γῆς. Heracl. ponticus.

V. 19.] Cicero de fin. v. 18. locum hunc ita vertit:
O decus Argolicum, quin puppim flectis, Ulyſſes,
Auribus ut noſtros poſſis agnoſcere cantus?
Nam nemo hæc unquam eſt tranſvectus cærula curſu,
Quin prius aſtiterit, vocum dulcedine captus:
Poſt variis avido ſatiatus pectore Muſis,
Doctior ad patrias lapſus pervenerit oras.
Nos grave certamen belli, clademque tenemus,
Græcia quam Trojæ divino numine vexit;
Omniaque è latis rerum veſtigia terris.

Οὐ

Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι·
Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.
Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἀργεῖοι, Τρῶές τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν.
Ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ὣς φάσαν, ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ἤθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
Ὀφρύσι νευστάζων, οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλόν τε πιέζευν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάσγε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
Φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν, οὐδέ τ' ἀοιδῆς,
Αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
Ὅν σφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψ'· ἐμὲ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.

V. 24. Πλείονα εἰδώς] " Neque enim vocum ſuavitate videntur, " aut novitate quâdam et varietate cantandi revocare eos ſolitæ, " qui prætervehebantur; ſed quia multa ſe ſcire profitebantur, " ut homines ad earum ſaxa diſcendi cupiditate adhæreſcerent---- " Vidit Homerus probari fabulam non poſſe, ſi cantiunculis tan- " tus vir irretitus teneretur. Scientiam pollicentur, quam non " erat mirum ſcientiæ cupido patriâ eſſe cariorem." Cicero in loc. ſup. citato.

ΟΔΥΣΣ. Τ.

Πηνελόπη διαλέγεται Ὀδυσσεῖ ἔτι ἀγνώστῳ.

ΑΥΤΑ`Ρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεὺς,
Μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠδὲ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ·
Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔφιζε,
Ἦλθον δὲ δμωαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο·
Ἡ δ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπτε Μελανθὼ δεύτερον αὖτις·
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα;
Ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
Ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.
Ὣς φάτο· τῆς δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
Ἀμφίπολον δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδεὲς, ἔτι με λήθεις
Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις·
Πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
Ὡς τὸν ξεῖνον ἔμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
Ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.
Ἦ ῥα, καὶ Εὐρυνόμην ταμίην πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος, ἠδ' ἐπακούσῃ
Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ὣς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα

Δίφρον

Δίφρον εὔξεστον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
  Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτὴ,
Τίς; πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;
  Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὦ γύναι, οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Νεικέοι· ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
Ὥστε τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεουδὴς
Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
Εὐδικίας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροὺς, καὶ κριθὰς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ·
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς,
Ἐξ εὐηγεσίης· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ·
Μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων
Μνησαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος· οὐδέ τί με χρὴ
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε
Ἧσθαι· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί·
Μή τίς μοι δμωῶν νεμεσήσεται, ἠὲ σύ γ' αὐτή.
Φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ.
  Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε, δέμας τε,
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι· μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.

Εἰ

Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω·
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Οἵ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
Τοί μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὔθ' ἱκετάων,
Οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθεῦσα, φίλον καταλήκομαι ἦτορ·
Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω·
Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω· ἦ μέν μ' ἀχέεσσί γε δώσεις
Πλείοσιν, ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὁππότε πάτρης
Ἧς ἀπέῃσιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων.
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Καλὴ καὶ πίειρα, περίῤῥυτος· ἐν δ' ἄνθρωποι
Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες.
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,
Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.

Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις· ἔνθα τε Μίνως
Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής,
Πατρὸς ἐμοῖο πατήρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα·
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο,
Ἱέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
Ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
Καί οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο,
Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα, καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας,
Καὶ βοῦς ἱρεύσασθαι· ἵνα πλησαίατο θυμόν.
Ἴσκεν, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς,
Κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα,
Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος
Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθεν.

Ο Δ Υ Σ Σ. Ψ.

Ἀναγνωρίζεται ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τῆς Γυναικός.

Ὣς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνούσης, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς·
Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἥν τ' Εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύοι·
Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
Ὣς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης.
Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ'· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Κλαῖει ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη,
Ὧν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
Ῥαίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ·
Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε
Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη·
Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·

V. 2.] Cum Penelope Ulyſſem rediiſſe nondum crederet, ille, adhuc ei incognitus, quædam de nuptialis thalami ſitu memoravit: quæ, cum nemini præter ipſam ac virum eſſent nota, ſatis certo ei erant indicio, Ulyſſem re verâ jam adeſſe, qui iſta cognoſceret ac diceret.

V. 5. Κατέτηξεν] Quidam volunt hic legendum κατέπηξεν: ſed nihil immutatione opus.

Ὣς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ.
Δειρῆς δ᾽ οὔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκώ.
Καί νύ κ᾽ ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Εἰ μὴ ἄρ᾽ ἄλλ᾽ ἐνόησε Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, ἠῶ δ᾽ αὖτε
Ῥύσατ᾽ ἐπ᾽ Ὠκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ᾽ ἔα ἵππους
Ζεύγνυσθ᾽ ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
Λάμπον καὶ Φαέθονθ᾽, οἵ τ᾽ ἠῶ πῶλοι ἄγουσι.

Ο Δ Υ Σ Σ. Ω.

Ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Λαέρτην.

ΤΟ`Ν δ᾽ οἶον πατέρ᾽ εὗρεν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ
Λιστρεύοντα φυτόν· ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα,
Ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας
Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων·
Χειρίδας τ᾽ ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ᾽· αὐτὰρ ὕπερθεν
Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέξων,
Τὸν δ᾽ ὡς οὖν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Γήραϊ τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
Στὰς ἄρ᾽ ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κατὰ δάκρυον εἶβε.

V. 21. Περάτῃ] Ἤδη πρὸς τῷ πέρατι καὶ τῷ τέλει οὖσαν. Sch.
V. 2. Λιστρεύοντα] Περιξύοντα καὶ περισκάπτοντα. Sch.

Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Κῦσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα
Εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε πειρήσαιτο.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.
Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἦτοι ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφελάχαινε·
Τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός.
Ὦ γέρον, εἴπ' ἄγε μοι, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον
Τεῦ δμὼς εἷς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἱκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων· ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἕκαστα
Εἰπεῖν, ἠδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὡς ἐρέεινον
Ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἴπου ζώει τε καὶ ἐστὶ,
Ἦ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν.
Εὔχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι αὐτὰρ ἔφασκε
Λαέρτην Ἀρκεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτοῦ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ κατὰ δάκρυον εἴβων.
Ξεῖν', ἤτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεείνεις.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Πόσσον δὴ ἔτος ἐστὶν ὅτε ξείνισσας ἐκεῖνον

V. 15. Κερτομίοις] Τὸ κερτομεῖν, οὐ τραχύτητα ἔχον ὑβριστικὴν, ἢ ὀνειδιστικὴν, ἀλλ' εἰσήγησιν φόβου ψευδοῦς. Euſtath. ad Iliad. ὠ 649.

Σὸν

Σὸν ξεῖνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
Δύσμορον; ὅν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
Ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου,
Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετ'· οὐδέ ἑ μήτηρ
Κλαῦσε περιστείλασα, πατήρ θ', οἵ μιν τεκόμεσθα.
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος ἐχέφρων Πηνελόπεια
Κώκυσ' ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Νῦν μὲν Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστὶν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
Χαῖρε δὲ κεῖνος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
Μίξεσθαι ξενίῃ, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
Ὣν φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
Χεύατο κακκεφαλῆς πολιῆς, ἀδινὸν στοναχίζων.

V. 34. Εἴ ποτ' ἔην γε] "Si quidem id meminiſſe fas eſt : filius "quidem mihi erat, quam dolet mihi illum jam non eſſe !" Euſt. ad Iliad. γ'. 180. τὸ δὲ, εἴ ποτ' ἔην γε, πραΰνει τὸν ἐπὶ τῇ μνείᾳ τοῦ ἀνδρὸς λυπούμενον κατ' αὐτῆς· οἱονεὶ λέγον, ὡς οὐ νῦν ἐστιν, ἀλλὰ ποτε ἦν.

V. 35.] Heu terrâ ignotâ, canibus data præda Latinis
Alitibuſque jaces; nec te tua funera mater
Produxi, preſſive oculos. Aen. ix. 485.

V. 36.———————aut gurgite merſum
Unda feret, piſceſque impaſti vulnera lambent.
Aen. x. 559.

V. 49.] Canitiem immundo deformat pulvere, et ambas
At cœlum tendit palmas. Aen. x. 844.

Τοῦ

Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη
Δριμὺ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι·
Κῦσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος, ἠδὲ προσηύδα.
Κεῖνος μέν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλᾷς·
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος.
Ὣς φάτο; τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε· τὸν δὲ προτὶ οἷ
Εἷλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.

V. 50. Ἀνὰ ῥῖνας] Ὃ δὴ προπάσχει, ὡς τὰ πολλὰ, ὁ μέλλων δακρύειν. Euſtath.

ΗΣΙΟΔΟΥ.

Ἐκ τῆς τοῦ Ἡσιόδου Θεογονίας.

ΜΟΥΣΑΏΝ Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
Αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος·
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο,
Ἢ Ἱππουκρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο
Καλούς, ἱμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ,
Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
Κούρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠώ τ', Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Λητώ τ', Ἰάπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,

Γαῖαν

Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν·
Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν,
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὕπο ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
ΠΟΙΜΈΝΕΣ ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·
Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
Δρέψασθαι, θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥστε κλύοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων·
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν.

Ἐκ τοῦ Ἡσιόδου Ἐργ. καὶ Ἡμερ.

Ὣς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἳ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.
Ὡς δὲ θεοὶ ζώεσκον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερθε πόνων καὶ ὀϊζύος. οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων.
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη, πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Οἱ μὲν δαίμονες εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται· Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος, πολὺ χειρότερον, μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

V. 18. Βασιλήϊον] Cur Dæmonibus tribuatur regius honor, hanc rationem affert Plutarchus in libro de defectu oraculorum, quia βασιλικὸν τὸ εὖ ποιεῖν. Grævius.

Χρυσέῳ

Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα·
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίαις. Ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα· Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος, οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν.
  Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι· ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χαλκεῖον ποίησ', οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον, οἷσιν Ἄρηος
Ἔργ' ἔμελε στονόεντα, καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
Ἄπλατοι· μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,

V. 22.] Poeta maternam educationem depravationi hujus ſæculi aſcribit, ex quo apparet longè deteriorem eſſe hanc ætatem priore aureâ, quia pueri diu in Gynæceis latitent, et in ſinu matrum adoleſcant; quâ muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effoeminati. Inde ait pueros evadere μάλα νηπίους, *valde rudes*. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Perſidos reprehendit. Idem.

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,
Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας· λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ Καδμηΐδι γαίῃ,
Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Ἐς Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
Ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βιοτὸν καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Χρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσι μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.

V. 45.] Κρυερὸς ferè explicatur *frigidus*, minus recte: Κρυερὸς enim φρικτὸν, μισητὸν, ἀναιδὲς, φοβερὸν, ἐλέεινον, οἰκτρὸν, δεινὸν, χαλεπὸν, πονηρὸν, κακὸν, δύσχερες. Heſych. Sic et paſſim apud Homerum et Heſiodum κρυόεις.

V. 59. Ἤθεα] Lucretius *quietes* vocat ἤθεα. Scalig.

Μηκέτ'

Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ οἰζύος, οὐδέ τι νύκτωρ,
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσι.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοΐιος οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας,
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,

V. 66.] Optat Poeta vel ante occidiſſe, quàm quinta ætas ingruerit, vel poſt aliâ ætate naſci, quum meliora ſcilicet tempora refloreſcerent: Perſuaſum enim habebant Poetæ et plerique Philoſophi, præcipuè Platonici, exactâ hâc miſerâ ætate παλιγγενεσίαν futuram, omniaque tum reditura in ſuos ortus et priſtinam felicitatem. *Grævius.*

V. 68.] Ex plurimis ſcriptorum locis docet Grævius, hoc futurum παύσονται, et ſequentia, δώσουσι, μεμίξεται, ἔσσεται, ἀτιμήσουσι, &c. pro præſentibus frequentativis habenda eſſe: ἀτιμήσουσι, ἀτιμῶν φιλοῦσι, itemque in cæteris.

V. 72.] Γεινόμενοι ſunt τεχθέντες. Sic autem verte: *Quum vix nati caneſcant*, hoc eſt, ſeneſcant quum vix lucem aſpexerunt. Hinc paulò poſt αἶψα γηράσκοντας τοκῆας appellat. Conqueritur de vitæ brevitate, cui quintæ hujus ætatis homines ſunt obnoxii, quòd celeriter tacitis conſeneſcant annis. *Grævius.*

V. 73. Ὁμοΐιος] Gloſſæ MS. Voſſii. ὁμοΐιος, ὁμογνώμων. Græci magiſtri, ὁμοΐιος, ὁμονοητικός, σύμφωνος. *Idem.*

Οὔτ'

Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα, καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδὼς,
Οὐκ ἔσται. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται·
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν,
Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει στυγερώπης·
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

V. 79.] Ὕβριν pro ὑβριστὴν vel ὑβρίζοντα. abſtractum pro concreto: figura orationis apud veteres vulgatiſſima.

Ἐκ τῆς Ἀσπίδος Ἡρακλέους.

ἘΝ δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἔστασαν ἵπποι
Χρύσεοι. ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης,
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
Αἵματι φοινικόεις, ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων,
Δίφρῳ ἐμβεβαώς· παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
Ἕστασαν, ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη Τριτογένεια,

V. 7. Ἀγελείη] Cave vertas, *prædatrix Tritogenia*, cum interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelea*: quâ ſignificatur bellicoſa Minerva. *Suidas*; Ἀγελείη ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἄγειν λείαν, τουτέστι, στρατιωτική. *Grævius.*

Τῇ

Τῇ ἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλεσα κορύσσειν,
Ἔγκος ἔχεσ᾽ ἐν χερσὶ, χρυσείην τε τρυφάλειαν,
Αἰγίδα τ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοις· ἐπὶ δ᾽ ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν.
Ἐν δ᾽ ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορός. Ἐν δ᾽ ἄρα μέσσῳ
Ἱμερόεν κιθάριζέ τι Λητῦς καὶ Διὸς υἱὸς
Χρυσείῃ φόρμιγγι. Θεῶν θ᾽ ἕδος, ἁγνὸς Ὄλυμπος.
Ἐν δ᾽ ἀγορὴ, περὶ δ᾽ ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι. Θεαὶ δ᾽ ἐξῆρχον ἀοιδῆς
Μῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι.
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθε κασσιτέροιο,
Κλυζομένῳ ἴκελος· πολλοί γε μὲν ἀμμέσον αὐτῦ
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες·
Τῶν ὑπὸ χάλκειοι τρέον ἰχθύες. Αὐτὰρ ἐπ᾽ ἀκταῖς
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος, εἶχε δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀποῤῥίψοντι ἐοικώς.
Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε᾽ ἔχοντες·
Τοὶ μὲν, ἀπὸ σφετέρης πόλιος, σφετέρων τε τοκήων

V. 8.] Μάχην κορύσσειν eſt *accendere prælium.* Sic alibi apud Heſiodum, et Pindarum, Iſthm. viii. Κορύσσειν ſæpe generaliter eſt *augere.* Κορύσσειν, αὔξειν. *Heſych. Grævius.*

V. 13. Ἁγνὸς Ὄλυμπος] Elegantiſſimè hunc locum emendat D. Heinſius, qui legit ἄγνυτ᾽ Ὄλυμπος, *frangebatur*, i. e. *reſonabat Olympus.* ἄγνυμι, et *frango* vel *rumpo* apud Latinos, ſæpiſſimè ita ad ſonum referuntur.

V. 15. Mavult Grævius hunc locum ita diſtingui.

Ἀθανάτων. ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ᾽ ἐξῆρχον ἀοιδῆς.

male vero videtur: cum δὲ ſecundum ferè in ſententiâ locum habeat.

Λοιγὸν

Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ, πραθέειν μεμαῶτες.
Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες
Μάρναντ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἔπι πύργων
Χάλκεον ὀξὺ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειὰς,
Ζωῇσιν ἴκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἄνδρες δ', οἳ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τε μέμαρπον,
Ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
Δειδιότες· Τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον. Αἱ δὲ μετ' αὐτοὺς
Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
Δεινωποὶ, βλοσυροί τε, δαφοινοί τ', ἄπλητοί τε,
Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. Πᾶσαι δ' ἄρ ἵεντο
Αἷμα μέλαν πιέειν· Ἀι δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο
Αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω.
Ἂψ δ' ὅμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὖτις ἰοῦσαι,
Αἵματι μυδάλεαι. Παρὰ δ' εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν·
Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι
Ἑπτὰ πύλαι. Τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
Τέρψιν ἔχον. τοὶ μὲν γὰρ ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης
Ἤγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἐνὶ δμώων. Τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόληος
Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον· Οἱ δ' ἀροτῆρες

V. 44. Ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης] Ex more Græcorum, qui ſponſas ſellis inſidentes in currus imponebant, quibus ex parentum ædibus in mariti vehebantur. Suid. in ζεῦγος. *Grævius.*

Ἤρεικον

Ἤρεικον χθόνα δίαν· ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
Ἐστάλατ'. Αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον. Οἵγε μὲν ἤμων
Αἰχμῇς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα,
Βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτήν.
Οἱ δ' ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν·
Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων
Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἄπο ὄρχων,
Βριθομένων φύλλοισι, καὶ ἀργυρέης ἑλίκεσσι.
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον· ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον· εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
Ἅρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν.
Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
Χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς·
Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. Οἱ δὲ κατ' αὐτὸν

V. 51. Κορωνιόωντα] Quidam legunt κορυνιόεντα ex antiquis libris. Quod eſt, *faſtigiata, capitata*, à κορύνη *virga capitata*. Κορωνιόεντα retinent MSS. et edit. antiquæ, idque eſt à κορώνη; quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut ſolent flecti ariſtæ cum maturuerunt, grandia ferentes grana. *Grævius.*

V. 55. Guietus legit ἀπὸ pro ὑπὸ τρυγητήρων.

V. 61. Ἐπικροτέοντα] Ita legimus ſecundum Grævium, qui hanc vocem pro ἐπικρατέοντα inferendam cenſuit.

V. 63. Ἐντὸς ἀγῶνος] In *ſtadio, circo.* ἀγὼν eſt locus certaminis, ſtadium, hippodromus. Heſych. ἀγὼν ὀξύτονον, στάδιον, ἄθροισμα. Idem ἀγὼν ὁ τόπος, ἔνθεν ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. *Grævius.*

Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον· οἵ ῥά γε πολλοὶ
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ· πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλὰς
Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε.
Ἀρπάμενος παλάμῃσι τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου,
Εἴκελος ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Κοῦφα βιβάς. τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἰόλαος
Δίφρῳ ἐπεμβεβαὼς ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα.

Ἐκ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

Τάρταρος.

ΤΟ'Ν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν

V. 2. Αὐτὰρ ὕπερθεν] Tartara non intra terram eſſe putabant, ſed inferiora in tenebricoſis ſpatiis, quæ terræ ſubjecta eſſe exiſtimabant; cùm neſcirent terram eſſe rotundam, et vicibus ſoli ſui Hemiſphæria oſtendere. *Clericus.*

Χαλκείας,

Χαλκείας, τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο·
Ἐνθάδε γῆς δνοφερῆς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ·
Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο·
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θυέλλη,
Ἀργαλέη· δεινόν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρὺν,
Ἑστηκὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν
Ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα

V. 15. Huc reſpexiſſe videtur Miltonus noſter, cum Satanam Chaos iter facientem deſcriberet. *Parad. amiſſ.* ii. 930.

V. 16] Guietus legi hunc verſum malit,

Οὖδας ἵκοι', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιο.

V. 23, &c.] Ex hoc Miltonus imaginem ſuam de nocte ac die, ſeſe invicem in antro illo cœleſti excipientibus, duxiſſe videtur, init. lib. vi. *Paradiſ. amiſſ.*

Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἵκηται·
Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.
Ἔνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων·
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἥσυχος ἀνστρέφεται, καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι·
Τοῦ δὲ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΘΥ'ΡΣΙΣ, ἢ ᾨΔΗ.

Εἰδύλλιον α'.

Theocritus, Syracuſanus an Cou, certè Syracuſis verſatus eſt. Floruit ſub Ptolemæo Philadelpho, æqualis ipſe Arati et Callimachi, circiter Olymp. 130, *ante Chriſtum ann.* 260.

ὙΠΟ'ΘΕΣΙΣ τοῦ Πρώτου Εἰδυλλίου.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος. Ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ᾽ ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου αἶγα ἐς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ΘΥ'ΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗ'Ν καὶ ἈΙΠΟ'ΛΟΣ.

ἉΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.

3. ΣΥΡ. Ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς· οἱ γὰρ Δωριεῖς, τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εις λήγοντα εἰς ες ποιοῦσι· τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες. τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες γράφουσι. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν συρίσδεν. διαλύουσι δὲ τὸ ζ, εἰς τὰ, ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον, στοιχεῖα.
ΑΠΟ. Κομισῃ. ὡς τὸ λαψῇ, ἀντὶ τοῦ λήψῃ. τοὺς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῇ, λαψῇ, γραψῇ, καὶ τὰ ὅμοια.

Αἶκα

Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵτε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν. τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἴδες,

6. Κρῆς] Legit κρέας Dan. Heinſius.

7. Η ΤΟ. Ὑπηχοῦν, καὶ ὑποῤῥοιζοῦν ἐν τῷ καταφέρεσθαι.

12. ΔΗΣ. Ἀντὶ τοῦ βούλει καὶ θέλεις, ἀπὸ θέματος τοῦ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λῷον τὸ ἐπωφελὲς, ὃ πάντες θέλομεν. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικὸν, τροπῇ τοῦ σ εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας τῆς ληγούσης εἰς ζ διὰ τοῦ ξ ἐκφέρουσιν.

16. Δεδοίκαμες] Legit δεδοίκομες Heinſ. Sic. πεφύκω, δεδύκω, λελάθω, et ſimilia Doribus notiſſima.

Καὶ

Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν κρανιάδαν κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.
Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ, ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείοισ' ἐπέεσσι. τὰ δ' ἐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶ
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα·
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος

27. Καρῷ] Puto intelligi artem illam, quam veteres κηρογραφίαν dicebant, valdè uſitatam Theocriti tempore Ægyptiis et Siculis, cujus Athenæus meminit. *Dan. Heinſ.*

30. ΚΕ. Κονία, ἡ ἄσβεστος, ἀφ' ἧ, κονιάω κονιῶ, τὸ ἀσβέστῳ χρίω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέστῳ κεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκονισμένος, ἴσως ἀντὶ τῦ κεχρισμένος ἁπλῶς, ἀπὸ τῦ κεκονιαμένος, κατὰ συγκοπήν.

36. ΑΛΛΟ. Τὸ μέν τοι νοήσεως ἐστί, τὸ δὲ, ὁράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογεμένως, ἐν γραφῇ, κίνησιν εἶναι ζωτικὴν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις.

Ibid. Pro Ἄλλοκα legit Heinſius ἀλλ' ὄκα.

Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων, μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν.
Αἱ δέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρναίαις ςαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἁλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ' ἐπὶ πήρᾳ
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ού πρὶν ἀνάσειν
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιςον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν;
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ ὔτε τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,

31. ΚΥ. Οἰδῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τὺς ὀφθαλμύς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναγκαίως δι' ἔρωτα πάσχυσι.

51. ΠΡ. Οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι ὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλυν. ἐνταῦθα δὲ ἀκράτιςον, ἀντὶ τῦ ἄγευςον. ΚΑΘ. Τὸ καθίξῃ, γράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρυσιν.

54.] Pro ὔτε τι legit Caſaubonus ὐδ' ἔτι.

Αἰολικόν

Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέτι πᾶ ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον· τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκέν μοι τύ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὦ 'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Αΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θυρσίδος ἁδ' ἁ φωνά.
Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦσθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα, νύμφαι;
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ Τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

56. ΑΙΟ. Αἰολικόν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. ἢ αἰολικὸν, ἀπατηλὸν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν, καὶ ὃ ἄν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ.

58. ΤΥΡ. Τυρὸς, τυρόεις τὸ τυ μακρὸν, ῥόεντα μέν, συνίζησις.

Ibid. Τυρόεντα] Heinſius, τυρῶντα, ſubaud. ἄρτον.

Ibid. Τυρόεντα id eſt, placentam: ſic enim appellabant cui erat immixtus caſeus; ψαιστὸν cui non erat. ſic Heſych. *Caſaub.*

61. Τὸν ἐφίμερον] legit Heinſ. τὸν ἐφ' Ἱμέρᾳ, rationibus ſatis bonis adductus, Lect. Theocr. cap. iii. Himera fluvius Siciliae.

63. Ἐκλελάθοντα ἀντὶ τοῦ τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πίνοντες, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαχον, λελάχω ἐνεστὼς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λαθον, λελάθω.

68. Ὁ Ἀνάπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας.

69. ΑΚΙ. Ἄκις ποταμὸς Σικελίας.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαὶ οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιϛος ἀπ' ὤρεος· εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ καταΐρύκει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾠπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα
Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,
(Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)

72. ΤΗΝ. Γράφεται καὶ, χ' ὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε· τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προστιθεμένη ἡ ἂν συλλαβὴ, λύει τὴν αἰτίαν. ἵνα ᾖ, τῆνον ἂν ἔκλαυσεν, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ· ἢ, καὶ εἰ ἐγένετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων κᾀκεῖνος τοῦτον ἐθρήνησεν.

77. ΗΝΘ. Τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς. οὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται, οἷον, βέλτιϛος βέντιϛος, φίλτατος φίντατος, οὕτως οὖν καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς.

82. Ἁ δέ τε] Τὲ pro σὲ apud Dores et vulgò notum, et apud hunc Poetam frequens. *Caſaub.*

85. ΖΑΤ. Εἰρωνεύεται δέ· ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης· ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος.

Ibid. Ζατεῦσ'] Legit Heinſ. Ζατῶσ'. ζατῶσαι apud Heſych. eſt ὑπονοῆσαι, ὑποπτεῦσαι.

Ζαλοῖσ' ἃ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος· ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα·
Κῆπε, Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής,
Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν·
Δάφνις κ' εἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα. χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

96. Heinſius optimè hunc verſum interpretatur :
“ Jam omnia indicant nos periiſſe.”

97. Κακὸν ἄλγος] Daphnis nihil aliud ſignificat, quam ſe futurum triſte exemplum reliquis amatoribus. *Heinſ.*

102. Θυμβρίδος] Thymbridem, fluvium eſſe vult Scholiaſtes; montem Caſaubonus.

Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ', ὦναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει. καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον· ἔκλυσε δίνα
Τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας,
Σπείσω ταῖς μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

110. ΑΓΑ. Τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκεῖνο τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἤγουν τοῦ Μαινάλου, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. τὸ δὲ Ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιρρίῳ τετραμμένον.

124. ΕΒΑ. Τουτέστιν, ἀπέθανε, καὶ τὸν Ἀχέροντα διῆλθε.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρες δὲ σχαδόνων· καὶ ἀπ᾽ Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας. θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.

131. ΑΙΓ. Αἴγιλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου.

Ibid. Pro Αἰγίλω legit Heinſ. αἰγέρω, *populo*, vel *alno*.

134. ΚΡΑ, Ἐπὶ κρήναις ταῖς τῶν Ὡρῶν δόξεις ἀποπεπλῦσθαι ἀντὶ τοῦ ἔαρι· ἐπεὶ ἀνθεῖ πάντα τότε. Ἄλλως. Νομίσεις πεπλῦσθαι αὐτὸ ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν, οὕτως ἐστὶ δηλονότι ὡραῖον.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ τοῦ Δευτέρου Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένη, ἐφ᾽ ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β΄.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι. πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;

Στέψον

Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ὧ τάλας ὐδέποθ᾽ ἥκει,
Οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνήκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤχετ᾽ ἔχων ὅ τ᾽ Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ᾽ Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψωμ᾽ οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλά, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ᾽ Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ᾽ ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ᾽ Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ᾽ ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκας,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

2. ΣΤΕ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην, τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρίῳ τῦ προβάτυ, τῷ φοινίκῳ ἤγυν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριον φασὶν εἶναι τὴν κελέβην.

3. Φίλον et ἐμὸν hic παράλληλα ſunt. Cujus rei ignoratione ſæpe in Homero peccatum eſt. φίλον eſt τὸ ἴδιον. *Heinſ.*

7. Pro ᾤχετ᾽ ἔχων legit Heinſ. ᾤχετ᾽ ἄχων. quæ quidem dictio Græcis notiſſima.

14. ΔΑΣ. Ἡ ἣ ὐκ ἄν τις διαπελάσειεν, ἢ ἀντὶ τῦ πολεμική· ἢ ἔγκειται ἡ δαΐς, τυτέστιν ἡ μάχη ἡ προσπελάζυσα ταῖς δασὶ, τυτέστι φωσφόρος, ἐπεὶ ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ.

16. ΠΕΡ. Αὕτη ἐστὶν, ἡ παρ᾽ Ὁμήρῳ Ἀγαμήδη λεγομένη, ἣ τόσα φάρμακα εἶδεν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17. ΙΥΓ. Ἶυγξ, ὄρνεον Ἀφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχυσι

πρὸς

Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέςυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὀςέα
πάσσω.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακέει μέγα, καππυρίσασα,
Κὴξαπίνας ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμάθυνοι.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις ῥ' ἀδάμανθα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.

πρὸς τὰς μαγείας. Ἄλλως. Ἴϋγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς· ἣν φασὶν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ· ἀφ' ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴϋγγας λέγουσι, τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν.

18. Ἀλλ'] Alii legunt ἄλλ': inter quos Dan. Heinſius.

28. Σὺν δαίμονι] Ut ἀνὴρ σὺν μοίσαισι eſt μουσικὸς, Φοῖβος σὺν φόρμιγγι eſt ὁ φορμιγκτὴς, ſic καρὸς σὺν δαίμονι eſt *cera ſacra Heinſ.*

29. ΩΣ. Μύνδιος ἀπὸ τόπου. Μύνδιος γὰρ Ἀρκαδίας, ἔνθεν ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ, Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30. Ἐξ Ἀφροδίτας. Ut Θύρσις ἐξ Αἴτνας, i. e. Αἰτναῖος: et ἕλκος ἐκ Κύπριδος, ſic hic ῥόμβος ἐξ Ἀφροδίτας.

34. KIN. Ῥαδάμανθα] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον. Rectius vero Ῥαδάμαντα, i. e. Plutonem.

Θέςυλι,

Θέϛυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ ϛέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐϛι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.

36. Notant Scholia, multùm apud Veteres fuiſſe æris uſum in re divinâ, maximèque πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν. *Omnino* (ait Macrobius lib. v. cap. 19.) *ad rem divinam pleraque ænea adhiberi ſolita, multa indicia ſunt: et in his maximè ſacris, in quibus delinire aliquos aut devovere, aut denique exigere morbos volebant.* Præcipuè ſoliti veteres, delinquente lunâ, æra pulſare *Caſaub.* "Cum hoc ſcripſit Theocritus, habebat in animo So-"phronem ſuum, qui τὸν κροταθέντα χαλκὸν dixerat amoliri φάσ-"ματα illa, quæ Ἑκαταῖα vocabantur." *Dan. Heinſius.*

43. ΙΠΠ. Ὁ μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι, τὸ ἱππομανές· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες, οὔ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τοὺς ἀποτικτομένους πώλους ἔχειν τὶ σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου γλοιῶδες, ἔλαττον ἰσχάδος, ὃ καλεῖται ἱππομανές· ἀποτρώγουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχουσιν εὐθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ τοῦτο ποιήσουσι, φιλοϛοργοῦσι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπεχθαίρουσι, καὶ οὐ προσίενται, διὰ τὸ φυσικῶς οὖν ξυμβάλλεσθαι πρὸς φιλοϛοργίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτὸ, καὶ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασὶ δ' ὅτι εἰ αἴσθοιντο τῆς ὀσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό. ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦμα, ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὥς φησιν Ἀριϛοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν. Sic Heſychius, φυτοῦ, φύματος Idem abundè confirmat Caſaubonus, et Dan. Heinſius ad locum.

Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὡ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἰ αἰ, ἔρως ἀνιηρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον· ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ.)
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Ὑβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ,
Ἄλσος ἐς' Ἀρτέμιδος. τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾶσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,

62. Pro ποκα legit Caſaubonus τόκα.

Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ᾆ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ, Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, καὶ δέκα νύκτας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ.
Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·
Εἶδ' ἄγε, Θεστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.

69. ΞΥΣ. Ξυστὶς, γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον.

Ibid. Τὰν Κλεαρίστας] Hoc verſu defricatur mulierum illiberalis ambitio, in alienâ veſte venditantium.

"Ut ſpectet ludos, conducit Ogulnia veſtem." *Juv. Caſaub.*

87. Ἀλλ' οὐδεμία ἦν ἀνάπνευσις, οὐδ' ἐκουφιζόμην τοῦ ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

Πᾶσαν

Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ϖοτὶ τὰν Τιμαγήτοιο ϖαλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, ϖότνα Σελάνα.
Κἠπεὶ κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἅσυχα νεῦσον,
Κἠφ᾽ ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ· καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἁδ᾽ ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ϖοδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, ϖότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος ϖλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ᾽ ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ϖοτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ᾽ ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα ϖάντοθεν ἶσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, ϖότνα Σελάνα.
Καί μ᾽ ἐσιδὼν ὤστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα ϖήξας,
Ἕζετ᾽ ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον.
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ θὴν
Πράν ϖοκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἢ με ϖαρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, ϖότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κηγὼ, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,

105. ΑΛΛ. Ἀντὶ τοῦ ἄφωνος γέγονα ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ ϖαρθένοι κοσμοῦνται. δαγὺς δέ ἐστι καροκόσμιόν τι.

Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδόν δ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα.
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.
Ὣς εἶπεν μὲν Δέλφις· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς

115. Μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ' ἂν τοῦτο καθὸ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διωνύσου, οἷς στεφανοῦνται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὡς φησι Φιλητᾶς, τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα Μῆλα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Hunc locum affert Athenæus lib. iii. additque Neoptolemi Pariani locum, quo et pomorum et omnium aliorum ἀκροδρύων inventio Baccho tribuitur. *Caſaub.*

116. Ἐστεφανωμένος δέ, φησι, λεύκῃ ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέος τοῦ πολλοὺς ἄθλους διενεγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι.

117. Περιζώστραι] Coronæ, quas è capite ſuo amicæ imponebant amatores, quod ἀναδεῖσθαι dicebant. *Heinſ.*

120. Καλεῦμαι] Verbum καλεῖσθαι idem ferè eſſe ac εἶναι multis exemplis oſtendit Caſaubonus.

Κοῦτε

Κ᾽ οὔτέ τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ᾽ ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ᾽ ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίςας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξῦς,
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ᾽ οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ᾽ Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται.
Καὶ φάτο οἱ ςεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἐςι δ᾽ ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ᾽ ἐφοίτη,
Καὶ παρ᾽ ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ὧτέ νιν οὐδε ποκ᾽ εἶδον.
Ἦ ῥ᾽ οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλαςαι;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι; αἰ δ᾽ ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν ἀίδαο πύλαν, ναὶ μοίρας, ἀραξεῖ.
Τοῖά οἱ ἐν κίςᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα, ποτ᾽ Ὠκεανὸν τρέπε πώλως,
Πότνι᾽. ἐγὼ δ᾽ οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέςαν.
Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ᾽ ἄλλοι
Ἀςέρες, εὐκήλοιο κατ᾽ ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

131. Ἐχθὲς] Χθὲς ſæpe nihil aliud eſt quam χθὲς καὶ πρώην, et ad plures dies extenditur. *Caſaub.* et *Heinſ.*

140. Ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίςραις. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας, τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηται.

142. Pro ἦ ῥ᾽ οὐκ, legit Heinſius ἦ ῥ᾽ οὖν.

143. Pro καταθύσομαι legit idem, poſt Meurſium, ἐπιθύσομαι.

146. Ἀσσύριοι δὲ, ἔθνος Περσικὸν, ἀκριβὲς εἰς μαγείαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου.

ΥΠΟ-

῾ΥΠΟ΄ΘΕΣΙΣ τοῦ ῾Εβδόμου Εἰδυλλίου.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος καλέσῃ Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει, Λυκωπέως υἱοῖς, καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. Ἐντυγχάνει δέ καθ' ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας.

ΘΑΛΥ΄ΣΙΑ.

Εἰδύλλιον ζʹ.

Ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας.
Τᾶ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλυσια ὁ Φρασίδαμος
Κοὔπω ταν μεσαταν οδον ανυμες, οὐδε το σαμα
Ἁμῖν τῶ Βρασίδα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σύν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αιπολος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μεν γαρ λασιοιο δασυτριχος ειχε τραγοιο
Κνακον δέρμ' ὤμοισι, νεας ταμίσοιο ποτοσδον.

1. ΑΛΕ. Ἀλεὺς, ἢ δῆμος τῆς Κῶ, οὕτω καλούμενος ἀπὸ τινος Ἀλέντος, ἢ τόπος ἐν Κῷ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὶ Ἀλεντίου τινὸς βασιλέως· Θαλύσια, ἑορτὴ, ἣν ἐτέλουν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν· Ὅμηρος. Θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς. Halenta fluvium eſſe Siciliæ vult Heinſius, et hujus Idyllii ſcenam in Siciliâ collocari.

Ἀμφὶ

Ἀμφὶ δέ οἱ ϛήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωϛῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν· καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρώς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
Ἀντίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται;
Ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νεισσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
Ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καίτοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰρ ὁδός, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)
Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.

15. ΣΙΜ. Σιμιχίδα. εἰσὶ δὲ πατρωνυμικὰ οὕτως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων. ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὤν, Τιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς.

17. ΕΠΙ. Ἐπιτυμβίδιοι. ἢ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβουσιν, ἢ ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν.

Ibid. Ἐπιτυμβίδιοι] Τύμβος eſt ὁ λόφος τῆς γῆς. *Heinſ.*

20. Ἀρβυλίδες hic ſunt κρεπῖζαι vel κρουπέζια peculiariter Bœotorum, qui ejuſmodi calceis oleas et uvas calcabant, ξύλινα ὑποδήματα vocat ea Heſych. *Dan. Heinſius.*

Καὶ

Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθὴς,
Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἔφαμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη, φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.

34. ΣΙΚ. Ἀσκλπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς ὡς υἱὸν Σιμιχίδα, καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα, οὕτω καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, οὗ δοκεῖ ἀκουστὴς γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῷος τὸ γένος, ἢ ὥς ἔνιοι, Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου· ποιητὴς δὲ ἦν καὶ οὗτος.

38. ΠΑΝ. Ὅτι φιλαλήθης πέφυκας.

39. ΤΕΚ. Ὠρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. Videtur mons ille a gigante ibi occiſo et obruto ſic eſſe dictus. Oromedon Gigas eſt apud Propertium,

Te duce vel Jovis arma canam, cœloque minantem
Cœlum, et Phlegræis Oromedonta jugis. *Caſaub.*

45. Pro ἐν ὄρει legit ex Euſtathio Heinſius ὥρᾳ. Hoc carmen ait Lycidas a ſe ſcriptum fuiſſe πρὰν ὥρᾳ, *vere præcedente,* cum navigationem ſuſciperet Ageanax, ὥρα eſt τὸ ἔαρ. *Heinſ.*

Ἔσσεται

Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
Χ' ἁλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὅς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἁλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο·
Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον, ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χ' ἁ ἔς τ', στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων·

47. ΧΩΤ. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνεσι. τοῦτο γὰρ δύναται τὸ, ἑσπερίοις. καὶ ὅταν ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν καταφέρηται.

49. Χ' ΑΛ. Θρηνητικὸν τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεῦον· τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοσσοὺς αὐτοῦ. δεκατέσσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν ὅταν γεννᾷ περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς εὐδιάζειν, ἃς καλοῦσιν ἀλκυονίδας· ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ γέννησιν.

57. ΠΤΕ. Πτελέα τόπος ἐν Κῷ.

58. ΚΥΑ. Οὐ μάτην τοῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διψοποιός. πόσεως δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

62. Legit *Heinſius*, μεμναμένος Ἀγεάνακτος Αὐταῖσιν κυλίκεσσι, καὶ—*memorantem inter pocula.*

Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Αἰσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος.
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας.

63. ΑΧΑ. Ἀττικός. Ἀχάρναι γὰρ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

64. ΛΥΚ. Ἤγουν, Αἰτωλός. Λυκωπίτας γὰρ, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ἡ δὲ Λυκώπη, πόλις Αἰτωλίας.

65. Ξενέας] Græci cujuſcunque nomen reticent, illum ξένον appellant, *Heinſ.* Ξενέα, ὄνομα κύριον. *Schol.*

67. ΙΜΕ. Ἱμέρα γενικὴ πτῶσις. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγή, καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν· ἢ ποταμὸς Σικελίας, καὶ πόλις ὁμώνυμος.

70. ΑΙΠ. Τὶς Αἰπόλος καλούμενος Κομάτας, ταυτὸν δέ ἐστιν εἰπεῖν Μενάλκας, τοῦ οἰκείου δεσπότου θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θουρίας ἔθυε συχνάκις ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτοῦ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, πειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. δύο δὲ μηνῶν ἐλθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε, πλήρη δὲ καὶ τὴν λάρνακα κηρίων.

77. Ἔτος ὥριον dicitur ver et æſtas, annus ſine hyeme et autumno. *Heinſ.*

Αἰθ'

Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες,
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα
Ἐσθλὰ, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα.
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρειν
Ἄρξευμ'. ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Τὸν στέφανον τίλαι με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,

88. Ὦ χαρ.] Hæc cantilena, quæ ſequitur, ex Idyllio tertio deſumpta eſt.

89. Παρκύπτοισα] Παρακύπτειν et *caput e foribus exſerere.* Heinſ.

95. Pro καὶ ἐς τεὸν legit Heinſius κατ' ἐς τεόν. In hoc Idyllio omnes ferè periodi ſunt ἀσύνδετοι.

Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς, εἰς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς·
Κἤκα μὴ ᾿ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρᾶν, ὅκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῶ ποτὶ πάχεος ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα, κοσκινόμαντις,
Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ

104. Τῆνα] legit τῆθεν *Caſaub.*

108. ΟΥΔ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ οὕτω· Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν· τηλέφιλον δέ ἐστι τὸ φύλλον τῆς μήκωνος· ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀποτέλει, ἐδόκει αὐτοῖς σημειοῦσθαι, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰ δ' οὐκ ἀποτέλει, ὅτι μισοῦνται· εἴρηται δὲ τηλέφιλον, κατὰ κοινωνίαν τοῦ τ πρὸς τὸ δ, οἱονεὶ δηλέφιλόν τι ὂν, τὸ δηλοῦν τὸν φίλον.

110. Ἀγροιὼ] Legit Heinſius ἁ γραία.

111. ΠΟΙ. Ἡ πρώην σταχυολογοῦσα. ΠΑΡ. Ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς.

Ibid. Pro παραιβάτις, legit idem καταιβάτις, *venefica.*

114. ΕΡΙ. Ἥγουν, μισθώτρια, ἀπὸ τοῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς. Et ſic Euſtath. ad Iliad. σ et γ. ἢ ὄνομα κύριον. *Schol.*

115. ΕΝΔ. Ἀπονοῇ, καὶ ἐμβλακεύῃ, σπατάλᾳς, τρυφᾷς.

116. Ἅλλεται] Veteres Græci bonum exiſtimabant omen τὸν ἐκ δεξιῶν παλμὸν et τὸν παλμὸν δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ. *Caſaub.*

Αὐτὰν;

Αὐτὰν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ ὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν, δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' ὐ μέλει. ὐκέτ' ἀείδω·
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμεν.
Χὼ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείαις σχοίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.

126. Amatores, qui παρακλαυσίθυρον carmen ſuum ad januam amicæ abſolverant, *poſtquam fores inexorabiles viderant*, exclamabant πέσων γε κείσομαι. *Dan. Heinſ.*

135. ΑΙΘ. Αἰθαλίωνες οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γὰρ ἐστι νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται.

Ὄχναι

Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες, Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Ἆρά γέ πᾳ τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἆρά γέ πᾳ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάξαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

143. ΒΡΑΒ. Βράβυλα, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά.

146. ΦΟΛ. Φόλος ὄνομα Κενταύρου, ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων.

149. Vulgo λᾶας ἔβαλλε, legit Heinſius νᾶας.

151. ΔΙΕ. Ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε, ἢ ἐπηγάσατε.

153. ΠΑΞ. Εἰώθασι γὰρ ἐκτρίψαντες τοὺς καρποὺς καὶ σωροὺς ποιήσαντες τὸ πτύον πήσσειν.

ὙΠΟ-

Ὑπόθεσις τȣ̃ Ὀγδόȣ Εἰδυλλίȣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος, ἐκ τȣ̃ ποιητικȣ̃ προσώπȣ. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βȣκόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, ȣ̃ τὸ ὄνομα σεσιώπηται. ἔπαθλον δὲ τιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον ή.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βȣκολέοντι
Μᾶλα νέμων (ὡς φαντὶ) κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τώγ' ἤτην πυρροτρίχω, ἄμφω ἀνάβω·
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίȣρε βοῶν, Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν ὅσσον θέλω, αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ.

ΔΑΦ-

ΔΑ'ΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἴων, συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' ἀείδων·

ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑ'ΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑ'ΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτερα ἀμνόν.

ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα γ' ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ,
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑ'ΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἕξει ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Ταύταν καθθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑ'Φ-

ΔΑ'ΦΝΙΣ.

Ἠ μὰν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ' ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τȣ̃τον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμῶν;

ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
Ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.
Χῷ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακȣ̃σαι,
Χῷ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὧν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· ȣ̓́τω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
 Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἆσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δὲ ποκ' ἔνθῃ
 Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑ'ΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
 Μȣσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

27. Φάλαρος ὁ λευκός. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει, τὰ λευκαινόμενα.

34. Antiquiſſimæ editiones Romana et Florentina in hoc verſu præferunt συρικτὰ ut ſupra ἰυκτὰ: quod melius. *Caſaub.*

Τῦτο τὸ βυκόλιόν ϖιαίνετε. κἤν τι Μενάλκας
Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα ϖάντα νέμοι.

ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, ϖαντᾶ δὲ νομοὶ, ϖάντᾶ δὲ γάλακτος
Οὔθατα ϖλήθυσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται.
Ἔνθ' ἁ καλὰ ϖαῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χὡ ϖοιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑ'ΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα ϖληρῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ϖοσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χὡ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ, ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑ'ΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχεν, μηδὲ ϖρόσθε θέειν ἀνέμων·

49, 50. Pro ὦ legit Heinſius ῷ, id eſt, ὅπυ.

50. Μυρίον ἀντὶ τῦ μέγα. *Heinſ.*

Ibid. Σιμαὶ] Non ſunt μέλισσαι, ſed loca montoſa et acclivia. *Heinſ.*

50. Δεῦρο ὧδε ὅπυ ἐςὶν ἡ ϖλείςη δασύτης τῶν δένδρων, ὅπυ εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε, ἔριφοι, ἐπὶ τὸ ὕδωρ.

51. Pro ὦ κόλε legit Grotius ὦ ϖόλε, probante Heinſio.

53. Pro χρύσεια legit Pierſonus Κροίσοιο Veriſim. i. 4.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τὺ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεσαν·
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ·
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα·
Ταὶ δ' ὄιες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται.
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ἄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν·

ΔΑ'ΦΝΙΣ.

Κἀμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν.
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν μικρὸν αὐτᾷ,

56. Legit Heinſius τὰν Σικελάν τ' ἐς ἅλα.

59. Pro πόθος legit idem κότος.

72. ΚΑΜ. Κόρη εἰς ταυτὸ συναπλώσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας· τουτέστιν, εὐόφθαλμος.

74. Pro πικρὸν legit Heinſius μικρόν.

Ἀλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς,
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν.

ΑἸΠΟ'ΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά.
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρα τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πλήροι.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνήλατο, καὶ πλατάγησε
Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὥτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν ἄκρητος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

88. et 90. Pro ὡς μὲν et ὡς δὲ, legi velit Joſ. Scaliger ὃς μὲν, ὃς δέ.

91 Legit Scaliger Ὥτερος οὕτω, νύμφα γαμηθεῖσ' ὡς ἀκάχοιτο.

ὙΠΟ'-

Ὑ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ τοῦ ί. Εἰδυλλίου.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θερίζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρῶν δ' ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θυγατρὸς εἴτε θεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. Καὶ διὰ τοῦτο πυνθανομένου τοῦ Μίλωνος τί οὕτω βραδέως θερίζει, ὁ Βάττος τὸν αὐτοῦ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἀπαγγέλλει. Παυσάμενον δὲ τῆς ᾠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπουσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκεν.

ἘΡΓΑΤΙ´ΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ´.

ΜΙ´ΛΩΝ καὶ ΒΑ´ΤΤΟΣ.

Μ. Ἐργατίνα Βουκαῖε, τί νῦν, ὦ 'ζυρὲ, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἄγες·
Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;
Β. Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;
Μ. Οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;
Β. Οὐδαμὰ νῦν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;
Μ. Μηδέ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.
Β. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.
Μ. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

Β. Τοι-

Β. Τοιγάρτοι πρὰ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.
Μ. Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται; Β. Ἁ Πολυβώτα,
Ἁ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.
Μ. Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.
Β. Μωμᾶσθαι μ' ἄρχῃ τύ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὠ' φρόντιστος Ἔρως. μηδὲν μέγα μυθεῦ.
Μ. Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.
Β. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'· ὧν γάρ χ' ἅψεισθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντί, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
Ἁ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι·
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον,
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.

Βομβύκα

Βομβύκα χαρίεσσ᾽, οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευς,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὰν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.
  Μ. Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει Βῶκος ἀοιδάς·
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·
  Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον
Ἔυεργόν τ᾽ εἴη καὶ κάρπιμον ὅττιμάλιστα.
Σφίγγετ᾽, ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴποι, Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ᾽ οὗτος ὁ μισθός·
Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω. πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμης ἄχυρον τελέθει τῆμοσδε μάλιστα.
Ἄρχεσθαι δ᾽ ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ·
Καὶ λήγειν, εὕδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
Κάλλιον, ὦ ᾽πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν,
Μὴ ᾽πιτάμης τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
  Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν.
Τὸν δὲ τεόν, Βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ᾽ εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ τοῦ Ἑνδεκάτου Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ιά.

ΟΥΔΕΝ ποτὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥάδιόν ἐντί.
Γινώσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε.
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλώρας ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,

10. Pro κικίννοις videtur legiſſe Scholiaſtes σελίνοις. ita legit Heinſius, qui per ῥόδα et σέλινα τοὺς στεφάνους intelligit.

Αὐτῷ

Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος καλετάκελο φυκιοέσσας
Ἐξ ἀῦς, ἔχθιϛον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπαλι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
Φοιτῆς δ' αὖθ' ὅτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με.
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγε τεῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον
Ἤνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τὺ καὶ ὕϛερον ὐδ' ἔτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' ὐ μέλει, ὐ μὰ Δί', ὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ὕνεκα φεύγεις.
Οὕνεκα μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταλαι ποτὶ θὤτερον ὧς μία μακρά.
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεϛι· πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Ἀλλ' ὥυτὸς, τοιῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιϛον ἀμελγόμενον γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' ὐ λείπει μ' ὔτ' ἐν θέρει, ὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς ὔτις ἐπίϛαμαι ὧδε Κυκλώπων,

21. Φιαρωτέρα] Omnia hic in laudationem τῆς ἐρωμένης effutit inſanus amator: per φιαρὸν itaque nulla aſperitas notatur. φιαρὸν eſt *ſplendens*. Caſaub.

Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς,
Πάλας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς ὐδὲν ἔλασσον.
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος,
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν, ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμες,
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ.
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον ὐδέν.
Ὦ μοι, ὅτ' ὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν' ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.

41. Μαννοφόρως· γράφεται γὰρ ἐν τισὶ καὶ ὕτω. μάννος δὲ ἐςὶν, ὁ περίτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον. vulg. ἀμνοφόρως.

42. ΑΛΛ. Ἀλλ' ἐλθὲ πρὸς ἐμέ. καὶ ὐχ' ἧττον ἐμῦ ἕξεις. δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσεις τῶν ἐμῶν.

49. ΤΙΣ. Ἤγυν, τὶς τοσαῦτα ἔχων ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς ταῦτα προέλοιτο, ἤγυν προκρίνοι οἰκεῖν θάλασσαν καὶ κύματα.

52. Pro καὶ τὰν legit Heinſius κατὰν, i. e. κατὰ τάν. et interpretatur ita locum: "Quamvis certè ſufficere mihi poterat ignis ille, quo a te cor meum uritur."

53. Pro Καὶ τὸν legit idem Ναὶ τὸν—*per unicum oculum.*

57. ΕΡΥ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τῦ πλάσσειν, ὃ ἐςὶ ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν

λιχανὸν

Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥς᾽ ὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ᾽ ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ᾽ ἀφίκηται·
Ὥς κεν ἴδω τί ποθ᾽ ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ᾽ ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ᾽ ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ᾽ ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ ποχ᾽ ὅλως ποτί τιν φίλον εἶπεν ὑπέρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ᾽, ἆμαρ ἐπ᾽ ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μεῦ
Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ· ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ᾽ ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις. τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον᾽ ἄλλαν.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μωσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ᾽, ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

λιχανὸν δάκτυλον, τύπτωσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ οὕτω σημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων.

77. ΟΥΤ. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. οὕτως ὁ Πολύφημός, φησι, μεταχειρίζετο, τὸν ἔρωτα ἐθεράπευε μελουργῶν.

Ibid. Ἐποίμαινεν] Βουκολεῖν et ποιμαίνειν utrumque eſt νέμειν. Nihil autem Græcis uſitatius, quam τῷ βουκολεῖν ἀντὶ τοῦ κουφίζειν uti *mitigare*. Heinſius.

78. ΡΑ. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, ἢ, εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

ΥΠΟ'ΘΕΣΙΣ τȣ̃ Τρισκαιδεκάτȣ Εἰδυλλίȣ.

Τȣ̃το μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐςιν. ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τȣ̃ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, ὅταν ἐς τὴν κρήνην ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων ἀπώχετο· τȣ̃ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τȣ̃ Ὕλα βάσανον.

ΥΛΑΣ.

Ουχ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧτινι τȣ̃το θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο.
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον ȣ̓κ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τόν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' ȣ̓δέποκ' ἦς, ȣ̓δ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὐδ' ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀὼς,
Οὐθ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·

4. Ἐσορῶμες] Εἰσορᾷν pro *in vivis eſſe* non male accipit Scholiaſtes. Sic apud Tragicos βλέπειν ſæpe, et apud Homerum δέρκομαι. *Caſaub.*

11. Pro ἐς Διὸς legit ἐκ Διὸς Heinſius.

Ὡς

Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονάμενος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι·
Ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργὼ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὡς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ,
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·

15. Εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν.

Ibid. Pro ἕλκων legit Heinſius ἥκων.

Ibid. Ἀλαθινόν. Scholiaſtes interpretatur ἀνδρεῖον. potes et pro juſto accipere. Priſcianus lib. xvii. "Juſtum pro vero, et verum pro juſto, frequenter tam nos quam Attici ponimus." *Caſaub.*

16. Pro ὅτε τὸ legit Heinſ. ὁκόταν.

20. ΜΙΔ. Μίδεα πόλις Ἄργους· οἱ δὲ κώμην αὐτήν φασιν. Ἀργεία δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

25. ΑΝΤ. Περὶ ἀνατολὴν φησι τῶν Πελειάδων ἤρξαντο στέλλεσθαι τὸν πλοῦν, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Κόλχους. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένου εἴαρος· τουτέστι, λήξαντος.

Ibid. Ἐσχατιαί] Appellant Græci ἐσχατιὰς ſingulorum agros ſuis finibus diſtinctos et ſeparatos. Et ſic Heſychius. *Caſaub.*

Εἴσω

Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειλινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κὤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅκα πυῤῥὸς ἀπ' οὐρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ

30. ΕΝ. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κῖον οἰκοῦντες· ἥτις νῦν καλεῖται Προῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν Ἀθηνῶν βασιλέως Προυσίου.

31. Pro Εὐρύνοντι legit Heinſius εὐθύνοντι, quod quidem verbum videtur magis proprium arationis.

35. Δειλινοὶ metro repugnat poteſt legi Δειελινοὶ Ion. Δειελινὸς ζόφος apud Apollonium Rhod. et ὑπὸ δειελοῦ.

40. Ἡμένῳ] Sic Salluſtius et Silius *locum ſedentem* vocant humilem. *Heinſ.*

Ἀθρόος

Ἀθρόος ἐς πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κουφότερ' ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν.
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ,
Ὤχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχέδον, εἴδετο πόῤῥω.
Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λὶς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον, ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμενον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ.
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

72. Dicunt Græci ἀριθμήσῃ μακαρων, ſicut Horatius, *Fies fontium.* Heinſ.

ὙΠΟ'ΘΕΣΙΣ τοῦ Πεντεκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι. ὑποτίθεται δέ τινας Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κομισθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις, διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ᾄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ΣΥΡΑΚΟΥ'ΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑ'ΖΟΥΣΑΙ.

ΓΟΡΓΩ', ΕΥΝΟ'Η, ΠΡΑΞΙΝΟ'Η, ΓΡΑΥ͂Σ, ΞΕ'ΝΟΣ.

Ἔνδοι Πραξινόα; ΕΥ. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.

ΠΡΑΞΙΝΟ'Η.

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες! ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΕΥ. ἔχει κάλλιστα. ΠΡ. Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ'.

Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.

3. Ἔχει κάλλιστα] Has voces Gorgoni tribuit Caſaubonus.

4. Pro ἀδεμάτου legit Joſ. Scaliger ἀλιμάτου. Caſaubonus ἀδαμάτου.

Παντᾷ

Παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες.
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τύ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος, οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

7. Pro ἑκαστοτέρω ἐμ' legit idem ἑκαστοτέρω μεῦ.

8. ΠΑΡ. Ἡ Πραξινόα ταῦτά φησι περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. πάραρος δὲ, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων, οἵ τινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησιμεύουσιν.

13. ΑΠΦ. Οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν.

14. ΝΑΙ. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. καὶ μὰ τὴν κόρην. εὖ δὲ τὸ, τὰς Συρακουσίας ταύτην ὀμνύναι· φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι.

16. Σκανᾶς] Quam σκηνὴν vocat, hic, eam Juvenalis caſam—*obſtat caſa candida nautis.* Pergulam inſtitoriam intelligit, in quâ utenſilia venibant. *Scal.*

ΓΟΡΓΩ.

Χὤμὸς ταῦτα γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. ΠΡ. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδεν.
Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἁ δ' ὡς νᾶμα φέρει. δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς;
Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

19. Legit Scaliger——κυνάδων γραιάν ἀποτίλματα πυῤῥῶν, vulpinos ſcilicet pilos pro lanâ attulit.

20. ΠΕΝ. Οὐκ ἔρια, ἀλλ' ἔργον ἐπὶ ἔργῳ, διὰ τὸ δὶς αὐτὸ πλύνεσθαι, κυνάδας δὲ οἷον τραχέα.

25. ΕΙΠ. Ἀντὶ τοῦ, ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

34. ΜΑ. Τὸ δίπτυχον ἐμπερόνημα καὶ διπλοῦν. Et ſic Heſychius.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο. τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ καλὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. Πρ. Πᾶ ποκ' ἔλειπες
Τὠμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τὺ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τὺ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὔλειαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος! πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν! μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών· οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός. ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσής.

39. Τὴν θολίαν, ἤγουν τὸ σκιάδιον. εἴρηται δὲ, ἀπὸ θόλῳ ἐοικέναι. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον, σκίῤῥον καλοῦσι.

40. Εἰς καταπληξιν τοῦτο ἔλεγεν, ὅθεν καὶ τὰ προσωπεῖα, μορμολύκεια ἔλεγον.

Ib. Μορμὼ adverbialiter ſumit et exponit per φεῦ Dan. Heinſ.

47. ΤΕΚ. Ἐξ οὗ ὁ πατήρ σου ἀποθεώθη, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλαδέλφου.

50. Pro ἐρειοὶ legit Scaliger ἐρεμβοί. Ἐρεμβοὶ apud Heſychium ſunt Νομάδες, Αἰθίοπες, Ἰνδοὶ, Ἀράβιοι. Forſan legendum ἐρεμνοί. Cauſabonus; ἄρειοι, armis ſuccincti.

Εὐνόα, ἐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ᾽ ὄπισθεν.
Τοὶ δ᾽ ἔβαν ἐς χώραν. ΠΡ. Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη·
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ!

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; Γρ. Ἐγών, ὦ τέκνα. Γο. Παρενθεῖν
Εὐμαρές; Γρ. Ἐς Τροίην πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ᾽ Ἥρην.
Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΉ.

Θεσπέσιος· Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ᾽ αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ᾽ εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν·
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ· ποτῶ Διός, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

58. ΨΥΧ. Ἤγουν τὸν ψυχροποιόν.

64. Hoc videtur Plautus imitatus:
Id quod in aurem rex reginæ dixerit,
Sciunt: quod Juno fabulata eſt cum Jove. *Caſaub.*

ΞΕΝΟΣ.

ΞΕ´ΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ᾽ ἐμὶν μὲν᾽ ὅμως δὲ φυλάξομαι. ΠΡ. Ἀθρόος ὄχλος᾽
Ὠθεῦνθ᾽ ὥσπερ ὕες. Ξέ. Θάρσει, γύναι. ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟ´Η.

Κ᾽ εἰς ὥρας, κἤπειτα, φίλ᾽ ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων᾽ χρηστῶ κ᾽ οἰκτίρμονος ἀνδρός᾽!
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν᾽ ἄγ᾽, ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ᾽ ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ᾽ ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ`.

Πραξινόα, πόταγ᾽ ὧδε᾽ τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα᾽ θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟ´Η.

Πότνι᾽ Ἀθηναία, ποῖαί σφ᾽ ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ᾽ ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ᾽ ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῦντι!
Ἔμψυχ᾽, οὐκ ἐνυφαντά᾽ σοφόν τι χρῆμ᾽ ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ᾽ ὡς θαητὸς ἐπ᾽ ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΞΕ´ΝΟΣ.

Παύσασθ᾽, ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι

76. Pro θλίβεται legit Caſaub. φλίβεται Æolice ex Euſtathio.

77. Ὁ ΤΑΝ. Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀποκλείσας τὴν νύμφην τὶς, καλῶς τάγε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησὶ, διὸ καὶ ἡ Γοργὼ οὕτως ἐφώνησεν.

87. ΠΑΥ. Παύσασθέ, φησιν, ὦ ἐπίπονοι ἀνήνυτα καὶ ἄπειρα κωτίλλοισαι, ἤγουν πολυλογοῦσαι. κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα.

Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ'.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιςὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεςι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟ'Η.

Μὴ φυῇ, μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

88. ΠΛΑ. Ἤγουν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοιοῦτόν ἐςιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυςομοῦσι τὸ α πλεονάζοντες. ἐκκναισεῦντι δὲ, ἀντὶ τοῦ διαλέγουσιν.

88. Pro ἐκκναισεῦντι legit Heinſius ἐκ ναύσοιο. ναῦσος et νᾶσος Dorum eſt, qui ita vocabant Σικελίαν.

92. ΠΕΛ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

Ibid. Πελοποννασιςὶ legit Heinſius.

94. ΜΕΛ. Μελιτῶδες δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς καὶ κόρην. διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος, μελισσας, λέγεσθαι.

95. Malè hoc interpretatur Scholiaſtes. Supra dixerat Gorgo Πασσάμενος ἐπίτασσε, *Eme ancillas quibus imperes.* Idem iſta innuit: Qui ſervos habent, cum illis os percidere volunt, imperant illis ut buccas ſufflent, quas deinde illi palmis planis ſonore batuunt per contumeliam et laſciviam. At tu mihi, inquit, imperare non potes, ut malas *ſufflem*, quas tu alapis cædas: ſed unum tantùm vereor, ne *vacuas* malas cædas. Itaque illud πλὴν ἑνὸς male conjungitur vulgò cum ſuperiori verſu. Unum tantùm timeo, inquit ne violentiam in nos exerceas, imperium in liberas non potes. Joſ. Scaliger. Aliter vero D. Heinſius, qui Scholiaſtem ſecutus, ita locum exponit. " Quibus male volebant antiqui, aut " quos decipiebant, iis ſolebant menſuram, quâ aliquid affunde- " bant, ut puta τὴν χοίνικα ἀπομάττειν, id eſt, abſtergere, ne vel " minimum darent ultra quam debebant. Hinc ἀπομάκτραι apud " Heſychium. Dicit igitur Praxinoë *non vereor, ne tu, qui mihi* " *nihil admetiris, menſuram abſtergas*: i. e. *ne mihi noceas, qui nunquam prodeſſe potuiſti.* Cum dicit κενεὰν, intelligit χοίνικα."

ΓΟΡΓΩ'.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ, πολύϊδρις ἀοιδὸς,
Ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλὸν· διαθρύπτεται ἤδη.
Δέσποιν', ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδισαι μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
Ἀνθρώπων, ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός.
Τὶν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.

98. Ialemus eſt genus cantilenæ lugubris, teſte Apollodoro et aliis. *Caſaub.*

100. ΓΟΛ. Γολγὸς πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινος Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Ἰδάλιον δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

101. ΕΡΥ. Ἐρύξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΥ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους.

Ibid. Pro χρυσῷ παίζουσ' legit Scaliger χρυσωπίζουσ'.

107. ΒΕΡ. Βερενίκην δὲ λέγει, τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης.

Εἴδαλα

Εἴδατα θ᾽ ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ᾽ ἅμ᾽ ἀλεύρῳ·
Ὅσσα τ᾽ ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ᾽ ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ·
Πάντ᾽ αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ᾽ οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτοῶνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων,
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ᾽ ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὡ τὰν Σαμίαν καταβόσκων·
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ᾽ ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ᾽ ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ᾽, ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά·
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ᾽ ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω.
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ᾽ ἐπ᾽ ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ᾽ ἀοιδᾶς.
  Ἕρπεις, ὦ φίλ᾽ Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κ᾽ εἰς Ἀχέροντα,
Ἁμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ᾽ Ἀγαμέμνων
Τοῦτ᾽ ἔπαθ᾽, οὔτ᾽ Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ᾽ Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων,

125. ΠΟΡ. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεστρωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. οὓς φησιν ὑπὸ τῆς Μιλήτου καὶ Σάμου ῥηθήσεσθαι, μαλακωτέρους ὕπνου, διὰ τὸ παρ᾽ αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι.

Οὐ

Οὐ Πάτροκλῆς, ἢ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ' οἱ, ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις,
Καὶ νῦν ἤνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις.
Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἁ θήλεια
Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία, ὡς γλυκύφωνεῖ!
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὠ 'νὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντί γε μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

141. ΔΕΥ. Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλοῦ· τούτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων.

145. Ita diſtinguit Heinſius—σοφώτερον ἁ θήλεια.
Ὀλβία ὅσσα ἴσατι———

148. Legit Caſaubonus μηδὲ ποθένθῃς. Seneca explicat de irâ lib. iii. "Vetus dictum eſt a laſſo rixam quæri: æquè autem et "ab eſuriente et a ſitiente, et ab omni homine, quem aliqua res "urit." Vide et Plin. xxii. 34. *Caſaub.* In hoc verſu legit Heinſius μηδέπετ' ἄντῃς.

ARGUMENTUM IDYLLII XVIII.

Inſcribitur hoc Idyllion Epithalamion Helenæ, id eſt, carmen nuptiale Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartanâ, quæ in die nuptiarum veſpere ante thalamum Menelai et Helenæ ſponſæ hoc carmen canere finguntur.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,

Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρῴϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τύ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κἀς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὦλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιιάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἇς δρόμος ὡυτὸς,
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,

5. Κατακλάξαι] Doribus vox nuptialis eſt, ſicut in Adoniazuſis ἀποκλάξαι. *Heinſ.*

8 Ποσσί] In quodam codice reperit Caſaub. χερσὶ, nec male. Ibid. Περιπλέκτοις, in orbem ſaltantibus. *Idem.*

12. Pro καθ' ὥραν αὐτὸν legit Heinſ. καθ' ὥραν εὕδεν infinit. Doric.

17. Ἀνύσαιο] Ἀνύειν τὸ βραβεῖον dicunt, è victoriâ præmium reportare. *Heinſ.*

Τετράκις

Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος.
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν,
Πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτέ τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί·
Ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας·
Πολλὰ τεῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι·
Πρᾶτᾳ τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶτᾳ δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξοῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀννείμῃ) Δωριστὶ, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

27. Fotaſſe legendum, Πότνια νὺξ ὅτε λήγει, Caſaub.
34. Pro ἔταμ' legit Joſ. Scaliger ἔκαμ' Pro καλεόντων legit Caſaub. κελεόντων. κελέοντες enim ſunt ἱστόποδες.

Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ·
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειρήν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

56. Ἐς ὄρθρον] Abſoluto hoc carmine κατακοιμητικῷ, promittunt ſe redituras, ut διεγερτικὸν modulentur. *Heinſ.*

ΚΗΡΙΟΚΛΕ΄ΠΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ιθ΄.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ᾽ Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ᾽ ὑπένυξεν· ὁ δ᾽ ἄλγεε, καὶ χέρ᾽ ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ᾽ Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ᾽ οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὡ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς!

ARGUMENTUM IDYLLII XXIV.

Hoc Idyllion totum eſt διηγηματικόν. *Primùm enim commemorat, quomodo Hercules puer decem tantùm natus menſes, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore ut ipſum interficerent, immiſſos à Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio quibus præceptoribus Hercules quâque in arte uſus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo verò Muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porro belli artes, et rei militaris ſcientiam. Pars ultima, quâ vitæ ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque hoc Idyllion fine præciſo habemus: Hoc Idyllion Moſcho aut Bioni tribuunt nonnulli.*

ἩΡΑΚΛΙ'ΣΚΟΣ.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
Εὕδετ', ἐμὰ βρέφεα, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
Εὕδετ', ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα,
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη

Κυανέαις

Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω' ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης· οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης· ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα.
Ἄνσταθ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρὸν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀΰτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νύκτος ἀωρί που οἵδε τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείας;

19. Pro Ἐρχομένοις legit Pierſonus Δερκομένοις.

Ἐστι

Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
  Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅῤῥ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
  Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
Δμῶες ἐμοὶ στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας·
Ἄνστατε, δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀϋτεῖ.
  Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάστω.
Ἤτοι ἄῤ ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν· ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κουροσύνᾳ· γελάσας δὲ, πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
  Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
  Ὄρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,

33. Δεσμὸς ἀναγκαῖος, vinculum moleſtum, durum, et horrendum, ἀναγκαῖον domus erat ubi vincti aſſervabantur. Heſych. ἀναγκαῖον, δεσμωτήριον. *Dan. Heinſius.*

Ἀλκμήνα

Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ἠνώγει· μηδ᾽, εἴ τι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει
Μάντ᾽ Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ᾽ ἀνταμείβετο τοίως.
Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ᾽ ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν, τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως.
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθους· θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἕξει.
Γαμβρὸς δ᾽ ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ᾽ ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ᾽ ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλά, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ᾽ ἀσπαλάθω ξύλ᾽ ἑτοιμάσατ᾽, ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ᾽ ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε

68. Καὶ ὡς οὐκ ἔστιν] Impedita eſt hæc ſententia, cui ſubeſſe videtur menda.

83. Pro διαδηλήσασθαι forſan legendum διαδηλώσασθαι.

Νυκτὶ

Νυκτὶ μέσᾳ, ὄκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τὶς,
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ᾽ ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ᾽ ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον·
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ᾽ ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ᾽, Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς. ἄγρυπνος ἥρως·
Τόξον δ᾽ ἐντανύσαι καὶ ἐπὶ σκοπὸν εἶναι ὀϊστὸν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ᾽ ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσατε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ᾽, εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ᾽ ἔμαθ᾽ Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ᾽ ἂν τηλόθι λεύσσων

105. Ἐπὶ σκοπὸν εἶναι.] Ita legendum videtur ex ingenioſa emendatione Dan. Heinſii: cum antea legeretur ἐπίσκοπον εἶναι.

Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρμαλι, καὶ, περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν.
Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθών,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὴς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρῖψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ·
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
Δεῖπνον δὲ, κρέατ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

121. Καί οἱ.] Forſan legendum κ' οὐ οἱ.

136. Δωρικός.] Voluerunt veteres Critici panem Doricum ſimilem fuiſſe Atticorum πελάνῳ, vilem, et quo ſe operarii explebant. Sic Gloſſa Apollonii. *Dan. Heinſ.*

Ἐκ

Ἐκ τοῦ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ κέ.

Ἡρακλῆς τὸν τοῦ ἐν Νεμέῃ Λέοντος φόνον τῷ Φυλεῖ ἐκδιηγεῖται.

ΤΟ'Ν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραν
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζῃς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λῖς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν, στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἣν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,

Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι δεδεγμένος ὁππόθ᾽ ἵκοιτο.
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριϛερὸν εἰς κενεῶνα
Τηΰσίως, οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ᾽ ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπ͵τόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ᾽ ἐγὼ ἄλλον οἰϛὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ᾽ ἔβαλον ϛηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα.
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός.
Ἀλλ᾽ ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αἰ ἐρύειν· ὁ δέ μ᾽ εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ᾽ ἰγνύῃσιν ἕλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ᾽ ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάκις γένετ᾽, ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ᾽ ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τοῦ μὲν ὑπ᾽ ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ᾽ ὁρμῇ·
Ὣς ἐπ᾽ ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,

Μαιμώων

Μαιμώων χροὸς ἆσαι· ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ ϖροεσχεθόμην, ϗ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτȣ̃ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· ϖέσεν δ' ὅγε, ϖρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, ϗ ἐπὶ τρομεροῖς ϖοσὶν ἔςη,
Νευςάζων κεφαλῇ· ϖερὶ γὰρ σκότος ὄσσέ οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀςέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι ϖαραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, ϖρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο ϖαρ' ἰνίον ἤλασα ϖροφθὰς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε ϖολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, ςιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' ȣ̃δας ϖτέρνῃσι ϖόδας ςερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίȣς ἐπιβάς· ϖλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευςον· ψυχὴν δὲ ϖελώριον ἔλλαχεν ᾅδης.
Οὗτός τοι Νεμέȣ γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ ϖάρος μήλοις τε ϗ ἀνδράσι ϖήματα θέντος.

ΕΠΙΓΡΑ'ΜΜΑΤΑ.

ά.

ΤΑ' ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἁ κατάπυκνος ἐκείνα
 Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν·
 Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλὸς,
 Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ἌΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
 Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
 Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ·
 Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
 Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
 Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
 Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν· ἢν δ' ἀνανεύσῃ,

Τοῦδε

Τῦδε τυχὼν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι.
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
Σακίταν· αἴοι δ᾽ εὐμενέως ὁ θεός.

ἌΛΛΟ. έ.

Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδύ τι μοι; κἠγὼν πακτίδ᾽ ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρυ ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμες ὕπνυ.

ἌΛΛΟ. ϛ'.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι· τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνυς ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ᾽ ἐς ᾅδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
Ὀστέον ὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ἘΠΙΤΑΦΙΟΝ ὌΡΘΩΝΟΣ. ή.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ᾽ ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

Εἰς ἌΓΑΛΜΑ τῆς ȣ̓ρανίας Ἀφροδίτης. ιγʹ.

Ἡ Κύπρις ȣ̓ πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέȣς, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν· αἰεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχȣσι βροτοί.

ἘΠΙΤΑΦΙΟΝ ἘΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδʹ.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβȣ τȣ̃δε θανὼν ἔτυχες,
Σοὶ μὲν ἕδρα θειοίσι μετ᾽ ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθȣ̃.

Εἰς τὸ ἈΥΤΟ. ιέ.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ᾽, ἔχει.
Χαιρέτω ȣ̃τος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κȣ̃φος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς ἹΠΠΩΝΑΚΤΑ. κά.

Ὁ μȣσοποιὸς ἐνθάδ᾽ Ἱππῶναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ᾽ ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηςῶν,
Θαρσέων καθίζευ· κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

ΚΑΛΛΙ-

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ὝΜΝΟΣ εἰς τὸν ΔΙ'Α.

Callimachus, *Cyrenæus, Libys, Grammaticus, et Poeta inſignis, literas primò docuit in vico Alexandriæ; poſtea a* Ptolemæo Philadelpho *accitus in Muſeum quod Alexandriæ dicaverat, magnoque ibi in honore habitus, circiter annum ante Chriſtum* 250. *Fabric. Bibl. Græc.* ii. 479.

ΖΗΝΟ'Σ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν αἰὲν ἄνακτα,
Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;
Πῶς καί νιν, Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;
Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο

3. Πηλογόνων.] Τῶν Γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, τουτέστι τῆς γῆς. *Schol.*

8. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, " Μίνωος τοῦ Διὸς τάφος." τῷ χρόνῳ δὲ τὸ, " Μίνωος," ἀπηλείφθη· ὥστε περιλειφθῆναι, " Διὸς τάφος." Ἐκ τούτου οὖν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διὸς ἔχειν. *Schol.*

Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
Ἐν δέ σε Παῤῥασίῳ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
Ἱερός· οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἑρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπινίσσεται· ἀλλά ἑ Ῥείης
Ὠγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.
Ἔνθά σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔῤῥεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος
Λευκότατος ποταμῶν, ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη· (μέλλεν δὲ μάλ' εὔϋδρος καλέεσθαι
Αὖτις) ἐπεὶ τημόσδε, Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
Ἦ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
Ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἁμάξας·
Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος,
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνὴρ
Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολύστιόν τε Μετώπην
Διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη,
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ὦ ἄνα, τεὸν σπείρωσε. Νέδη δέ σε δῶκε κομίσσαι

10. Παῤῥασίῳ.] Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παῤῥάσιον, ἀπὸ Παῤῥάσου τοῦ Λυκάονος. *Schol.*

14. Ἀπιδανῆες.] Οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες. *Schol.*

26. Πολύστιον.] Τὸν πολύψηφον, καὶ πολυπάτητον. *Schol.*

Κευθμὸν

Κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο·
Οὐδ' ἀλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται,
Συμφέρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
  Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταραι προσεπηχύναντο
Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρήστεια
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.
Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.

37. Καυκώνων.] Ὄρος Ἀρκάδων ὁ Καύκων. *Schol.*—Caucones vetuſtiſſimi fuerunt Triphyliæ (quæ eſt Arcadiæ regio) inquilini: de quorum ſitu ac domiciliis copioſè diſputat Strabo, lib. viii. *Friſchlinus.*

39. Λυκαονίης ἄρκτοιο.] Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστοῦς, Λυκάονος δὲ θυγατρός· ἐξ ἧς καὶ Διὸς γεννᾶται ὁ Ἄρκας, ἀφ' οὗ οἱ Ἄρκαδες. *Schol.*

41. Μελίαι.] Meliæ arborum Nymphæ, a μελία, fraxinus, ut Dryades a δρῦς.

Ibid. Ἀδρήστεια.] Ἀδελφὴ Κουρήτων. *Schol.*

43. Ἀμαλθείης.] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἲξ τὸν Δία θρέψασα· λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ. *Schol.*

46. Οὖλα. Ὑγιεινῶς. *Schol.* Πρύλιν. ἐνόπλιον. *Schol.*

48. Μὴ σέο κουρίζοντος.] Corybantum ſaltu et tumultu Jovem conſervatum eſſe docet Ovid. Faſt. iv.

Ardua jamdudum reſonat tinnitibus Ida,
  Tutus ut infanti vagiat ore puer.
Pars manibus clypeos, galeas pars tundit inanes:
  Hoc Curetes habent, hoc Corybantes opus.

Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, ὐράνιε Ζεῦ.
Ὀξὺ δ' ἀνήϐησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴυλοι.
Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια.
Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν ὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
Δηναιοὶ δ' ὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν· ἔργα δὲ χειρῶν,
Σή τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρυ.
Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὃ, τι φέρτατον· ὐ σύ γε νηῶν
Ἐμπεράμυς, ὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, ὐ μὲν ἀοιδόν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν ἀντιπαρῆκας,
Ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχυς
Αὐτὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
Ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' ὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίςοιο,
Τευχηςὰς δ' Ἄρηος· ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Ἀρτέμιδος,

49. Καλὰ δ' ἔτραφες.] Nolit hanc vocem activam paſſivè ſumi Ric. Dawes, et ita locum emendat:

Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτρεφευ, ὐράνιε Ζεῦ.

Videtur verò fefelliſſe virum ingenioſum finalis diphthongus ευ, in ἠέξευ, ἐτρέφευ, ζεῦ, per iſtam lectionem in eodem verſu ter repetita; quam aures illico rejiciunt. Ἐτρέφες, quam idem affert, emendatio longè eſt melior. Ἔτραφες verò paſſivè accipiunt et H. Stephanus, et Caninius in Helleniſm. p. 109.

53. Ἐπιδαίσιον.] Μεμερισμένον. *Schol.*

66. Ὑδείομεν.] Λέγομεν. *Schol.*

67. Χιτώνης.] Νηλεὺς ὁ Κόδρυ, ἀποικίαν θέμενος ἀπὸ Ἀθηνῶν· ἔλαϐε

Ἀρτέμιδος, Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους.
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον· τῷ καί σφε τεὴν ἐκρίναο λῆξιν.
Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτὸς
Ἄκρῃς ἐν πτολίεσσιν ἐπόψιος, οἵ τε δίκῃσι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν·
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης· τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι; 75
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

χρησμὸν ἐγεῖραι ξόανον τῇ Ἀρτέμιδι ἀπὸ παγκάρπων ξύλων· καὶ δή ποτε ἑορτῆς τελουμένης τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ Χιτώνῃ (ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς) ἀπελθὼν εὗρε δρῦν πάμπολυν καὶ διάφορον ἔχουσαν ἠρτημένον καρπόν. Καὶ ἐκ τούτου ἐποίησεν ἄγαλμα τῇ θεᾷ· καὶ οὕτω μετῴκησεν ἐν Μιλήτῳ. Ἀπὸ τοῦ δήμου οὖν ἔσχε τὴν ὀνομασίαν ἡ Ἄρτεμις. ἢ, ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια τῇ Ἀρτέμιδι. *Schol.*

70. Scholiaſtes legit τάξιν, et exponit λαχμὸν, κλήρωσιν· quæ interpretatio meliùs convenit τῷ λῆξιν· quam vocem ideo malit Stephanus.

76. Ἀείσει.] Diſplicet hæc lectio Hen. Stephano, et τῷ Ἑλληνικωτάτῳ Ric. Dawes; quorum ille ἀείδοι, vel ἀείσῃ, malit. Hic neutram iſtarum lectionum accipit; cum ἀείσῃ Græci ſermonis indoli adverſari contendat, ἀείδοι vero cum τίς Poetæ ſententiæ: ideoque ipſe legit,

——————τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται τις, ὅ κεν Διὸς ἔργματ' ἀείδοι.

Tua vero opera quis tandem celebraverit? Non natus eſt, non erit quiſquam, qui Jovis opera celebrare poterit.

Ἐκ

Ἐκ τȣ͂ ὙΜΝΟΥ εἰς τὸν ἈΠΟΛΛΩΝΑ.

ΟἿΟΝ ὁ τὠ᾽πόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ,
Οἷα δ᾽ ὅλον τὸ μέλαθρον· ἑκὰς, ἑκὰς, ὅςις ἀλιτρός.
Καὶ δήπȣ τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
Οὐχ᾽ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
Ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
Αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς ȣ̓κέτι μακράν.
Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
Ὡ᾽πόλλων ȣ̓ παντὶ φαείνεται, ἀλλ᾽ ὅ τις ἐσθλός.
Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας ȣ̂τος· ὃς ȣ̓κ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
Ὀψόμεθ᾽, ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ᾽ ȣ̎ποτε λιτοί.
Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ᾽ ἄψοφον ἴχνος
Τȣ͂ Φοίβȣ τȣ̀ς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος.
Εὐφημεῖτ᾽ ἀίοντες ἐπ᾽ Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.
Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείȣσιν ἀοιδοὶ

3. Λέγεται ἐπὶ τῶν μαντευομένων τὰ θεῖα καὶ ἐπιδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν· καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι, τὰς μαντείας ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδεῖς. Ὡς γȣ͂ν ἐπιδημȣ͂ντος τȣ͂ θεȣ͂, ταῦτα φησὶν ὁ Καλλίμαχος. *Schol.*

4. Φοῖνιξ.] Λέγεται, ὅτι παρὰ τῷ δένδρῳ ἐγέννησεν ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλωνα. *Schol.*

6. Ἀυτοὶ.] Ἀντὶ τȣ͂ αὐτόματοι. *Schol.*

Ibid. Ἀνακλίνεσθε.] Ὅμηρος· ἠ̂ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ᾽ ἐπιθεῖναι. *Schol.*—Hunc locum ex Pſalm. Davidis tranſtuliſſe videtur Callimachus. Vid. Pſ. xxiv. 7.

15. Εὐφημεῖ.] Ἡσυχάζει, γαληνιᾷ.

Ἢ κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
Ὁππότ' ἰὴ παιῆον, ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ.
Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
Ὅς τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐςήρικται.
Ἰὴ ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
Τὸν χορὸν ὡ 'πόλλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδει,
Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διῒ δεξιὸς ἧςαι.
Οὐδ' ὁ χορὸς μετὰ Φοῖβον ἐφ' ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει,
Ἔςι γὰρ εὔϋμνος· τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
Χρύσεα τῷ 'πόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν, ἥ τ' ἐπιπορπὶς,
Ἥ τε λύρη, τό τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον, ἥ τε φαρέτρη·
Χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα· πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων,
Καί τε πολυκτέανος. Πυθῶνί κε τεκμήραιο.
Καί κεν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
Θηλείαις, οὐδ' ὅσσον, ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποςάζουσιν ἔθειραι,
Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν· ἐν ἄςει δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον, ὅσσον Ἀπόλλων.

16. Λυκωρέος.] Lycorea nomen urbis Apollini ſacræ. *Suid. in Lex.*

17. Οὐδὲ Θέτις.] Thetis et Niobe, etſi prolem ſuam ab Apolline interfectam parens utraque lamentaretur, dolorum tamen cantu delinitæ, obliviſcuntur.

Ibid. Αἴλινα] Ἤτοι θρηνητικά. *Schol.*

25. Οὐ ῥέα.] Ante H. Stephanum legebatur ἀν' οὔρεα, *per montes.*

27. Λύκτιον.] Lyctus urbs Cretæ.

Κεῖνος ὀϊςευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν.
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή.
Κείνου δὲ θριαὶ, καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξέτι κείνου,
Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
Δεύοιντο βρεφέων ἐπι μηκάδες, ᾗσιν Ἀπόλλων
Βοσκομένῃς ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες
Οἴϊες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι·
Ἡ δέ κε μουνοτόκος, διδυματόκος αἶψα γένοιτο.
Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
Ἄνθρωποι. Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ
Κτιζομένῃς, αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.
Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συννεχὲς αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
Ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ἐπεβάλλετο τοίχους.
Ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.

39. Θριαὶ.] Μαντικαὶ ψῆφοι εἰσὶν αἱ θριαί. *Schol.*

42. Ἀμφρυσῷ.] Ἀμφρυσὸν οἱ μὲν ποταμὸν Θεσσαλίας, οἱ δὲ πόλιν. *Schol.*

45. Ἄκυθοι.] Ἄγονοι· κύθος, γὰρ τὸ κύημα. *Schol.*

53. Περιηγέος.] Κυκλοτεροῦς· οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. *Schol.*

55. Κυνθιάδων.] Κύνθος, ὄρος τῆς Δήλου. *Schol.*

Φοῖβος

Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ.
Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ
Δεξιὸς οἰκιστῆρ· καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
Ἡμετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' εὔορκος Ἀπόλλων.
Ὦ 'πολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
Πολλοὶ δὲ Κλάριον· πάντη δέ τοι οὔνομα πουλύ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω.
Ἰὴ ἰὴ, Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ

59. Βάττῳ.] Λέγεται, ὅτι οὗτος ὁ Βάττος ἄφωνος ἦν· ἀπῆλθεν οὖν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐπὶ τῷ τὸν θεὸν ἐρωτῆσαι περὶ τῆς φωνῆς. ὁ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ οὐκέτι περὶ φωνῆς, ἀλλὰ περὶ μετοικίας. Καὶ ὁ Βάττος πεισθεὶς τῷ χρησμῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύην· λέγεται δὲ εἶναι πολλοὺς λέοντας ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ· ἐπιδημήσας οὖν ὁ Βάττος, καὶ λέοντα αἰφνιδίως θεασάμενος, τῇ τοῦ φόβου ἀνάγκῃ βιασθεὶς φθέγξασθαι, διέῤῥηξε τὴν φλέβα, ἥτις τὴν ἐκείνου φωνὴν ἐπεῖχε· καὶ οὕτω φωνήεις ἐγένετο, καὶ τὴν Κυρήνην ἔκτισε, ὅθεν ἐστὶν ὁ Καλλίμαχος. *Schol.*

62. Βασιλεῦσιν.] Τῷ Πτολεμαίῳ. *Schol.*

63. Βοηδρόμιον.] Πολέμου ἐπελθόντος τοῖς Ἀθηναίοις, ἔχρησεν αὐτοῖς ὁ θεὸς, μετὰ βοῆς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις· οἱ δὲ τοῦτο ποιήσαντες ἐνίκησαν· ὅθεν Βοηδρόμιος Ἀπόλλων. *Schol.*

Boëdromius Apollo ab Athenienſibus cultus fuit, quaſi auxiliatorem dicas, in cujus honorem, teſte Suidâ, feſtum Boëdromia iidem inſtituerunt: unde et menſi Boëdromioni nomen factum, quo Theſeus Amazones prælio vicit, quod refert Plutarchus in Theſ. *Friſch.*

64. Κλάριον.] Claros, Ioniæ civitas, in quâ nobile fuit Apollinis delubrum. *Friſch.*

65. Καρνεῖον.] Habuit Carnæi Apollinis religio a Carno originem, qui patriâ fuit Acarnan, et ab Apolline artem divinandi didicit. Hunc cùm interfeciſſet Hippotes, iratus Deus Dorienſes malè mulctavit. Hippotâ in capitis judicium adducto, Dorienſes Acarnanem vatem ſtatuerunt ſacris et cæremoniis placandum. Hæc Pauſanias in Laconicis. Non ab Hippotâ, ſed Alete quodam, Carnum interfectum eſſe memorat Scholiaſtes.

65. Ἐμοὶ πατρώϊον.] A Lacedæmoniis ad Cyrenæos traducta ſunt Carnæa in honorem Apollinis feſta.

Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὧραι
Ποικίλ' ἀγινεῦσι, Ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην·
Χείματι δὲ, κρόκον ἡδύν· ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
Οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
Ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς
Ἀνέρες ὠρχήσαντο κατὰ ξανθῇσι Λιβύσσης,
Τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἀκούομεν, οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαὸς,
Ἦμος ἐκ βολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ,
Αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαὸς,
Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος. εὐθύ σε μήτηρ
Γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξέτι κεῖθεν ἀείδῃ.
Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς οὔατα λάθριος εἶπεν,
Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν, ὃς οὐχ', ὅσα πόντος, ἀείδει.
Τὸν φθόνον ὡ 'πόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' ἔειπεν·
Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι,

72. Ὠρχήσαντο.] Ὡς ἐπιτελούντων ἐν τῇ Λιβύῃ ἑορτὴν Καρνείῳ Ἀπόλλωνι *Schol.*

73. Τέθμιαι.] Νόμιμοι· ὡρισμέναι. *Schol.*

82. Ἀπόλλωνος.] Hæc ad Apollinem referuntur, ut qui Poeticæ præſit.

83. Οὐκ ἄγαμαι.] Ἐγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην. *Schol.* *Apollonium Rhodium* Callimachi obtrectatorem fuiſſe creditur.

87. *Meliſſæ* dictæ ſunt Cereris ſacerdotes, ut docet Pindari interpres in Hymn. Pyth. Μελίσσας κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμητρος ἱερείας φασί.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
Πίδακος ἐκ ἱερῆς ὀλίγη λιβὰς, ἄκρον ἄωτον.
Χαῖρε, ἄναξ· ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

Ἐκ τοῦ ὝΜΝΟΥ εἰς τὴν ἌΡΤΕΜΙΝ.

Ἄρτεμιν (οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται,
Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι.
Ἀρχόμεν', ὡς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι
Παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα·
Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα, πάτερ· οὔ σε φαρέτρην,
Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα·
Ἀλλὰ φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
Ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
Αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ, ὁππότε μηκέτι λύγκας

3. Ἀμφιλαφής.] Vocantur hic, ut opinor, choreæ latæ et ſpatioſæ: quæ ſe in longum ſpatium extendunt. *H. Steph.* manibus ſcilicet mutuo inter ſe a ſaltantibus utrinque prehenſis.

14. Ἀμίτρους.] Comis ſolutis: aliter quidem Scholiaſtes.

15. Ἀμνισίδας.] Ἀμνισὸς ποταμὸς Κρήτης· ἀφ' οὗ Κρητικάς. *Schol.*

16. Ἐνδρομίδας.] Τὰ ὑποδήματα. *Schol.*

Μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
Δὸς δέ μοι οὔρεα πάντα, πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον,
Ἥντινα λῇς· σπαρνὸν γὰρ, ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν.
Οὔρεσιν οἰκήσω· πόλεσι δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μοῦνον ὅτ' ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον· ᾗσί με μοῖραι
Γεινομένην τοπρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν·
Ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα
Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων.
Ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα γενειάδος ἤθελε πατρὸς
Ἅψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
Μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας·
Φῆ δὲ καταῤῥέζων· Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
Χωομένης ἀλέγοιμι· φέρευ τέκος, ὅσσ' ἐθελημὸς
Αἰτίζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει·
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, καὶ οὐχ' ἕνα πύργον, ὀπάσσω.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
Εἴσεται, ἀλλά μόνην σε, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι.
Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι
Μεσσόγεως, νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα· καὶ μὲν ἀγυιαῖς

18. Ἥντινα νεῖμον.] H. Stephano diſplicet hæc lectio, et Scholiaſtis annotatio. Legi velit ille, πόλιν δὲ μίην τινὰ νεῖμον: aut ſi vulgata lectio retinenda ſit, interrogationem putat minùs durum illum vocis ἥντινα uſum reddituram, cum ellipſi verbi, hoc modo: πόλιν δὲ μοι ἥντινα; νεῖμον ἥντινα λῇς.

19. Λῇς ἀντὶ τοῦ θέλεις, κατ' ἀποβολὴν τῆς θε συλλαβῆς· κέχρηται πολλαχοῦ τῇ λέξει ὁ Θεόκριτος. *Schol.*

Ἔσσῃ

Ἔσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. Ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι· βαῖνε δὲ κȣρη
Λευκὸν ἔπι, Κρηταῖον ὄρος, κεκομημένον ὕλῃ·
Ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρȣς.
Χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθὺς,
Οὕνεκα θυγατέρας Λητωΐδι πέμπεν ἀμορβȣς.
  Αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε· τȣς μὲν ἔτετμε
Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρῃ νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγȣνὶς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίςοιο
Ἑςαότας περὶ μύδρον· ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον,
Ἱππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίςρ[ο]ν.
Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα
Πρηόσιν Ὀσσείοισιν ἐοικότα, πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν
Φάεα μȣνόγλ[η]να, σάκει ἶσα τετραβοείῳ,
Δεινὸν ὑπογλαύσσοντα, καὶ ὁππότε δȣπον ἄκȣσαν
Ἄκμονος ἠχήσαντος ἐπὶ μέγα πελύ τ' ἄ[η]μα
Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν ςόνον· αὖε γὰρ Αἴτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη, Σικαν[ῶ]ν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ἰταλίη, μεγάλ[η]ν δὲ βοὴν ἐπὶ Κυρνὸς ἀΰτει,
Εὖθ' οἵγε ῥαιςῆρας ἀειρ[ά]μενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἠὲ σίδηρον,

41. Λευκόν.] Ὄρος Κρήτης. ἑνικῶς ἔτος εἴρηκε, λευκὰ δὲ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς. *Schol.*

44. Καίρατος.] Ποταμὸς Κρήτης, καὶ πόλις ἡ Καίρατος ἔτω λεγομένη. *Schol.*

55. Ἀμορβȣς.] Ἀκολȣθȣς, παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι. *Schol.*

47. Λιπάρῃ.] Νῆσος ἡ Λιπάρη Σικελίας, ἔνθα ἦν τὰ χαλκεῖα Ἡφαίςȣ. ἔςι δὲ μία τῶν Αἰολίδων. *Schol.*

52. Ὀσσέοισιν.] Ὄσσα, ὄρος Μακεδονίας. *Schol.*

Ἀμβολαδὶς τετύποντες, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.
Τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
Οὔτ' ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
Οὐ νέμεσις· κείνους δὲ καὶ αἵ μάλα μηκέτι τυτθαὶ
Οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
Ἀλλ' ὅτε κουράων τὶς ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ τε κεχρημένος αἰθῇ·
Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται· ἡ δὲ τεκούσης
Δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
Κοῦρα, συ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,
Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος, ὅπως ὀπτήρια δοίη,
Βρόντεω σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης.
Τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος.
Κύκλωπες, καὶ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον,
Ἠδ' ἰοὺς, κοίλην τε κατακληῗδα βελέμνων
Τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωϊὰς, ὥσπερ Ἀπόλλων.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος, ἤ τι πέλωρον
Θηρίον ἀγρεύσω, τόδε κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.

61. Ἀμβολαδίς.] Ἐκ διαδοχῆς. *Schol.*

69. Κεχρημένος.] Non dubito quin reponendum ſit κεχρισμένος. *H. Steph.*

70. Μορμύσσεται.] Ἐκφοβεῖ. *Schol.*

74. Ὀπτήρια.] Τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα. *Schol.*

Ibid. Κυδώνιον.] Ἔθνος Κρήτης· ἀφ' οὗ Κρητικόν. *Schol.*

Ἔννεπες·

Ἔννεπες· οἱ δ᾽ ἐτέλεσσαν· ἄφαρ δ᾽ ὡπλίσσαο, δαῖμον·
Αἶψα δ᾽ ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤϊες· ἵκεο δ᾽ αὖλιν
Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός· ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
Τὶν δ᾽ ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγὰς,
Τρεῖς δὲ παρουατίους, ἕνα δ᾽ αἰόλον, οἵ ῥα λέοντας
Αὐτοὺς αὐερύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,
Εἷλκον ἔτι ζώοντας ἐπ᾽ αὐλίον· ἑπτὰ δ᾽ ἔδωκε
Θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
Ὤκισαι νεβροὺς τε, καὶ οὐ μύοντα λαγωὸν,
Καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ
Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ᾽ ἴχνιον ἡγήσασθαι.
Ἔνθεν ἀπερχομένη (μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
Εὗρες ἐπὶ προμολῆς ὄρεος τοῦ Παῤῥασίοιο
Σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος, αἱ μὲν ἐπ᾽ ὄχθης
Αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψηφίδος Ἀναύρου,
Μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ᾽ ἀπελάμπετο χρυσός.
Ἐξαπίνης δ᾽ ἔταφές τε, καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες.

Τοῦτό

86. Μαιναλίης] Μαίναλον, ὄρος Ἀρκαδίας. *Schol*

87. Πηγάς.] Λευκούς· καὶ Ὅμηρος, πηγεσιμάλλω. *Schol.*

91. Κυνοσουρίδας.] Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας. ἢ τὰς Λακωνικάς· Κυνοσουρὶς γὰρ τόπος Λακωνικῆς. *Schol*—Cynoſura, auctore Stephano, promontorium eſt Arcadiæ, a Cynoſuro Mercurii filio.

93. Ὕστριχος] Ὕστριξ, θηρίον τι ταχύτατον. *Schol.*

96. Προμολῆ.] Ταῖς διεξόδοις τοῦ Παῤῥασίου ὄρους Ἀρκαδίας. *Schol.*

58. Ἀναύρου.] Ποταμὸς Θεσσαλίας ὁ Ἄναυρος. *Schol*

100 Ὃν, tuum. " Latiùs aliquantò, quam vulgò creditur, " patent hæc provocabula ἑὸς καὶ σφέτερος· nam cum ſoleant ple-

" rumque

Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη.
Πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἕλες ὦκα θέουσα,
Νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.
Τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
Ὕστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.
Ἄρτεμι παρθενίη, Τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι
Ἔντεα καὶ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
Ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεά, κεμάδεσσι χαλινά.
Ποῦ δέ σε τοπρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἵμῳ ἐπὶ Θρήϊκι, τόθεν βορέαο καταῖξ
Ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.
Ποῦ δ' ἔταμες πεύκην; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ· φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν
Ἀσβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο, θεή, πειρήσαο τόξου;
Πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρῦν,
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα· τὸ τέτρατον οὐκέτ' ἐπὶ δρῦν,
Ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵ τε περὶ σφέας,
Οἵ τε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πόλλ' ἐτέλεσκον.

“ rumque ad tertiam perſonam referri, Poëtæ tamen ad reliquas “ etiam duas eorum vim extendunt, pro ἐμὸς, σὸς, ἡμέτερος, ὑμέτερος.” *Canter.* Nov. Lect. v. 13.

104. Κελάδοντος.] Ποταμὸς Ἀρκαδίας. *Schol.*

106. Κερύνειος.] Λόφος Ἀρκαδίας. *Schol.*

107. Τιτυοκτόνε.] Τιτυὸς βιασάμενος Λητώ, ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. *Schol.*

111. Καταῖξ.] Ἡ λεγομένη καταιγίς. *Schol.*

114. Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ.] Ἔστι γὰρ καὶ Μακεδονίας. *Schol.*

Σχέτλιοι,

Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.
Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες,
Ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχωΐδες, ἠὲ φυγοῦσαι
Τίκτουσιν· τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι,
Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται, οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίη τρώγει γένος, ἥτε καὶ εὖ περ
Οἴκους ἐστηῶτας ἐσίνατο· ταὶ δὲ θυωρὸν
Εἰνάτερες γαλόω τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
Πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθής,
Εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδὴ,
Τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλὴ,
Ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι·
Ἐν δὲ κυνές, καὶ τόξα, καὶ ἄντυγες, αἵ τε σε ῥεῖα
Θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
Ἔνθά τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,

121. Ἐμμάξεαι.] Ἐμβάλῃς. *Schol.*

122. Κτήνεά φιν.] Φιν χωρὶς τοῦ σ, διὰ τὸ μέτρον. *Schol.*

125. Ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν.] Refero τῶν in hoc verſu ad id quod dixit τίκτουσιν. Dicit igitur illas profugas talia parere, quæ nunquam ſe in pedes erigant: ſignificans eas fœtus edere, qui ad breve tempus ſint vitales. *H. Steph.* Hæc verò dictio ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν videtur poſſe in hoc loco generaliter per metaphoram ſumi, idemque ſignificare quod apud Latinos *recto talo ſtare*, id eſt, *recte progredi*, *bene cedere*.

131. Θυωρόν.] Θυωρὸς, ἡ φιλικὴ τράπεζα· κυρίως δὲ, ἡ θεοῖς ἀνατιθεμένη. *Schol.*

Ὅπλα μὲν Ἑρμείης ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων
Θηρίον ὅ, τι φέρησθα· πάροιθε δὲ, πρίν περ ἱκέσθαι
Καρτερὸν Ἀλκείδην· νῦν δ' οὐκέτι τοῦτον ἄεθλον
Φοῖβος ἔχει· τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
Ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος, εἴ τι φέρουσα
Νεῖαι πῖον ἔδεσμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
Ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτὴ,
Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅγε χλούνην
Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέρων ποδὸς ἀσπαίροντα
Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεή, μάλα τῷδε πινύσκει·
Βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοί σε βοηθὸν,
Ὡς ἐμὲ, κικλήσκωσιν· ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς
Οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
Ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς.
Ὣς ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖται.
Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
Ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι, φορέουσιν

140. Ἀκακήσιος.] Ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας. *Schol.* Acaceſium urbem fuiſſe Arcadiæ, infra tumulum Acaceſium, in quo Mercurii Acaceſii ſignum marmoreum exſtiterit, ex Pauſan. Arcadicis intelligitur. Acaceſium verò ab Acaco (quaſi dicas, *non malo*) Lycaonis filio, nomen accepit. *Steph. de Urbibus. Friſchl.* Ἑρμείας ἀκάκητα. *Hom.* Iliad. π'. 185. et Schol. in locum.

143. Ἄκμων.] Ὁ μὴ καμὼν ἐπὶ τοῖς ἄθλοις Ἡρακλῆς. *Schol.* Tirys verò urbs erat Peloponneſi, in quâ enutritus eſt Hercules.

149. Πινύσκει.] Σωφρονίζει, κολακεύει ὁ Ἡρακλῆς. *Schol.*

151. Ἔα πρόκας.] Διὰ τὴν ἀδηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζώων κελεύει αὐτὴν ἀγρεύειν. *Schol.*

Ὠκύθοον

Ὠκύθοον τριπέτηλον. ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσι·
Ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
Ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται
Ἀγγόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο,
Ἢ Πιτάνης (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν), οὔποτ' ἐκεῖνον
Ηλθε παρ' Ἥλιος καλὸν χορόν· ἀλλὰ θεῆται,
Δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
Τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
Τίς δὲ λιμὴν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
Φίλαο, καὶ ποίας ἡρωΐδας ἔσχες ἑταίρας;
Εἰπὲ, θεὰ, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
Νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,
Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο.

165. Ἰνωποῖο.] Ἰνωπὸς, ποταμὸς Δήλου. Αἰγύπτιος δὲ, ὅτι λέγεται τοῦ ὕδατος τοῦ Νείλου μετέχειν λαθραίως. *Schol.* Inopus enim eodem modo ac tempore quo Nilus inundat decreſcitque. Plin. ii. 103. unde Hymn. in Del.

> Ἵζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
> Γαῖα τοτ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
> Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.

166. Πιτάνης.] Πιτάνη πόλις Μακεδονίας. *Schol.*

172. Δολίχη.] Doliche inſula Sporadum, ante Macris et Ichthyoëſſa cognominata eſt; poſtea Icarus dicta, cum duobus oppidis, tertio amiſſo. Plin. iv. 12.

Ibid. Πέργη.] Μητρόπολις Παμφυλίας. *Schol.*

173. Τηΰγετον.] Ὄρος Λακεδαίμονος.

Ibid. Εὐρίποιο.] Εὔριπος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥοῦς. *Schol.*

174. Γορτυνίδα.] Κρητικὴν· ἀπὸ τόπου. *Schol.*

Ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
Ἐλλοφόνον Βριτόμαρτιν, ἐΰσκοπον· ἧς ποτὲ Μίνως
Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
Ἡ δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
Ἄλλοτε δ' εἱαμενῇσιν· ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
Παίπαλά τε κρημνούς τε· καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν,
Μέσφ' ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν, ἥλατο πόντον
Πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο· καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
Δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν· ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
Νύμφαν μὲν, Δίκτυνναν, ὄρος δ', ὅθεν ἥλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν· ἀνεστήσαντο δὲ βωμούς.
Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε, Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε· σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
Ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν·
Χησιὰς, Ἰμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας,

175. Ἐλλοφόνον.] Νεβροκτόνον. *Schol.*

Ibid. Βριτόμαρτιν.] Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμφης· ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται. *Schol.*

187. Μιλήτῳ.] Miletus illuſtris Cariæ civitas, ab Ionibus duce Neleo condita, patria Thaletis. *Friſch.*

189. Χησιὰς, Ἰμβρασίη.] Χήσιον, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου· καὶ Ἴμβρασος, ποταμὸς τῆς Σάμου. *Schol.*

Ibid. Σοὶ δ' Ἀγαμέμνων.] Strabo lib. xiv. Agamemnonem refert Munychiæ Dianæ, non procul ab Epheſo, in oppido cui Pygela nomen fuit, templum condidiſſe. Pauſanias in Atticis ſcribit, Agamemnonem Dianæ templum erexiſſe, quùm ad Calchantem, qui Megaris habitabat, veniſſet, ei, ut ſe bellum Trojanum ſequeretur, perſuaſurus. *Friſch.*

Τεύκρων

Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄςεα κήδειν
Ἔπλεον, ἀμφ' Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες, πολέμου ἐπιθυμήτειραι,
Ἔν κοτε παῤῥαλίῃ Ἐφέσου βρέτας ἱδρύσαντο
Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ.
Αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ
Στησάμεναι χορὸν εὐρύν· ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
Λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ.
(Οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀςέα τετρήνοντο,
Ἔργον Ἀθηναίης, ἐλάφῳ κακόν) ἔδραμε δ' ἠχὼ
Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον· αἱ δὲ πόδεσσιν
Οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
Κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον
Δωμήθη· τοῦ δ' οὔτι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.

193. Ῥαμνουσίδι.] Ῥαμνοῦς, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν· ἥτις ἔτεκεν ὠόν. ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε, καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην. *Schol.*

196. Ἱππώ.] Μία τῶν Ἀμαζόνων. *Schol.*

197. Οὖπι.] Diana ita dicta eſt vel ab ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας, vel παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν Οὖπιν, vel ex Hyperboreâ puellâ Οὖπις. *Schol.* Τὴν Ἄρτεμιν Θρᾷκες Βενδεῖαν. Κρῆτες δὲ Δίκτυνναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν. *Palaeph.*

201. Οὐ γάρ πω νέβρεια.] Ex cervinis et hinnulorum oſſibus olim tibiæ parabantur, ut ex Acharnenſibus Ariſtophanis patet. *Friſchl.* Unde, apud Propertium, iv. 3,

Occidat, immeritâ qui carpſit ab arbore vallum,
Et ſtruxit querulas rauca per oſſa tubas.

202. Ἔργον Ἀθηναίης.] Ἀθηνᾶ γὰρ ἔφορος πάσης τέχνης. *Schol.*

203. Βερεκύνθιον.] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας. *Schol.*

Τῷ

Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
Ἤγαγε Κιμμερίων, ψαμάθῳ ἴσον, οἵ ῥα παρ' αὐτὸν
Κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.
Ἆ δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν! οὐ γὰρ ἔμελλεν
Οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς, οὔτε τις ἄλλος
Ὅσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσαν ἄμαξαι,
Νοστήσειν Ἐφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
Πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.
Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
Βωμὸν ἀτιμάσαντι καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες.
Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν.

208. Ἠλαίνων.] Μωραίνων. *Schol.*

209. Λυγδαμις.] Cimmerios ſæpe invaſiſſe Ioniam, et Aſiam Minorem aliquantiſper tenuiſſe, Herodotus lib. i. et iv. teſtatur, quos tandem a Scythis illinc expulſos eſſe refert. Strabo item lib. i. Lygdamis et Cymmeriorum meminit. Sunt autem Cimmerii populi Septentrionales, ad Boſporum ponti Euxini fretum habitantes. *Friſch.*

211. Βοὸς πόρον.] Τῆς Ἰοῦς, τῆς εἰς βοῦν μεταμορφωθείσης. Βόσποροι δὲ εἰσὶ δύο, ὅ, τε τοῦ Βυζαντίου, καὶ ὁ Κιμμέριος. *Schol.*

214. Καϋστρίῳ.] Cayſter, amnis Ioniæ celeberrimus juxta Epheſum. *Friſch.*

216. Μουνυχίη.] Μουνύχιον γάρ ἐστι μέρος τοῦ Πειραιῶς, τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηνῶν. *Schol.*

Ibid. Φεραίη.] Diana Pheræa dicta a Pheris, civitate Theſſaliæ. Pheræ verò Dianæ, ut Pauſanias in Corinth. ſcribit, tam apud Sicyonios quam apud Athenienſes, ſignum fuit. *Friſch.*

217. Οἰνεῖ.] Oeneus, Calydonis rex, cui ob ſacra neglecta Diana bellum concitavit, aprumque poſtea ac bellum immiſit; unde nota de Meleagro Hiſtoria.

Οὐδὲ

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ.
Μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον· οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.
Μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ
Ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
Χαῖρε, μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

Ἐκ τοῦ ὝΜΝΟΥ εἰς τὴν ΔΗ͂ΛΟΝ.

ΤΗ͂Ν ἱερὴν, ὦ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
Εὔϋμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
Ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
Λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ᾔνεσε πρώτη.
Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσει,
Ἔχθουσιν, τὼς Φοῖβος, ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷα θ' ἁλιπλὴξ,

220. Ἀτρείδης.] Qui capream in luco Dianæ ad Aulidem jaculatus, iram Deæ commotam ſibi intulit.

221. Ὦτος.] Otus et Ephialtes, Aloei et Iphimedæ filii, Dianæ vitium inferre conati, in Naxo Inſulâ perempti ſunt. *Friſch.*

222. Ὠαρίων.] *Integræ Tentator Orion Dianæ.* Hor.

7. Πίμπλειαν.] Ὄρος Θρᾴκης, ἱερὸν Μουσῶν. *Schol.*

11. Ἄτροπος.] Alii interpretantur ἄσειστος, ἀκίνητος. Thucydides magnum terræ motum deſcribens, tantum eſſe ait, ut etiam concuteretur

Αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἤεπερ ἵπποις,
Πόντῳ ἐνεϛήρικται· ὁ δ' ἀμφί ἑ πȣλὺς ἑλίσσων,
Ἰκαρίȣ πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην·
Τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο.
Ἀλλά οἱ ȣ̓ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
Ἄλλαι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἑρυμναὶ,
Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι τί δὲ ϛιβαρώτερον ἕρκος;
Τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίȣ Βορέαο· θεὸς δ' ἀεὶ ἀϛυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.
Εἰ δ' ὀλιγοπελέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαὶ,
Ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκȣ̃σαι;
Ἢ ὡς ταπρώτιϛα μέγας θεὸς ȣ̓́ρεα θείνων
Ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
Νήσȣς εἰναλίας εἰργάζετο· νέρθε δὲ πάσας

concuteretur Delos. Alii, qui et rectiùs interpretari videntur, ἀγεώργητος, καὶ μὴ τρεπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν τῷ ἀρȣ̃σθαι· τραχεῖα γάρ. Deli ſterilitatem memorat Homerus in Hymn.

20. Στρυμονίȣ.] Στρυμὼν ποταμός ἐϛι καὶ πόλις Θράκης. *Schol.*

21. Ἀμφιβέβηκεν.] Non abſimilis locus Pſalm. David. cxxv. 2.

24. Ὡς ταπρώτιϛα.] Λέγεται γὰρ ὅτι ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ ἀποσπῶν τῆς χέρσȣ τὰς νήσȣς ἐποίει. *Schol.*

25. Τελχῖνες.] Cyclopes. *Friſch.* Alii Telchines eſſe dicunt populum Rhodi, qui eò ex Cretâ profecti, Jalyſum urbem incolebant: quorum memorat Ovidius in Metam.

————————Ialyſios Telchinas,
Quorum oculos ipſo mutantes omnia viſu
Jupiter exoſus, fraternis ſubdidit undis.

Malefici homines fuiſſe ii perhibentur, aſpectu ſolo omnia faſcinantes. *Heſych.* et *Suidas.* Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροί.

Ἐκ

Ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσσῃ·
Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἵν᾽ ἠπείροιο λάθωνται,
Πρυμνόθεν ἐῤῥίζωσε· σὲ δ᾽ ἐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
Ἀλλ᾽ ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· ἔνομα δ᾽ ἦν σοι
Ἀςερίη τὸ παλαιὸν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
Οὐρανόθεν, φεύγεσα Διὸς γάμον, ἀςέρι ἴση.
Τόφρα μὲν ἔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητὼ,
Τόφρα δ᾽ ἔτ᾽ Ἀςερίη σὺ, καὶ ἐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
Πολλάκι σ᾽ ἐκ Τροιζῆνος, ἀλιξάντοιο πολίχνης,
Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικῦ ἔνδοθι κόλπυ
Ναῦται ἐνεσκέψαντο· καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες,
Οἱ μὲν ἔτ᾽ ἐκ ἴδον αὖθι· σὺ δὲ ςεινοῖο παρ᾽ ὀξὺν
Ἔδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος.
Χαλκιδικῆς δ᾽ αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ
Μέσφ᾽ ἐς Ἀθηναίων προενήξαο Σένιον ἄκρον.
Ἡνίκα δ᾽ Ἀπόλλωνι γενέθλιον ἔδας ὑπέσχες,
Τῦτο τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι ἔνομ᾽ ἔθεντο,
Οὕνεκεν ἐκέτ᾽ ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ᾽ ἐνὶ πόντυ
Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
Οὐδ᾽ Ἥρην κοτέυσαν ὑπέτρεσας· ἡ μὲν ἁπάσαις
Δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διῒ παῖδας
Ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ διακριδὸν, ἕνεκα μένη

35. Ξάνθοιο.] Ἀπό τινος Ξάνθυ βασιλεύσαντος Τροιζῆνος. *Schol.*
40. Χαλκιδικῆς.] Χαλκὶς, πόλις Εὐβοίας. *Schol.*
41. Σένιον.] Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς. *Schol.*
43. Ἀντημοιβόν.] Si dici poſſet ἀντιαμοιβὸν, hic ponendum cenſerem. *H. Steph.*

Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.
Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,
Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν· εἶργε δὲ Λητὼ
Τειρομένην ὠδῖσι· δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ
Γαῖαν ὀπιπεύοντες· ὃ μὲν πέδον ἠπείροιο,
Ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήϊκος Αἵμου,
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι· τὼ δέ οἱ ἵππω
Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο.
Ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς εὐρειάων
Ἧστο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
Ἔνθ' οἱ μὲν πολίεσσιν, ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητὼ,
Μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
Ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιϊάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες,
Ἂψ ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε· φεῦγε δ' Ἄναυρος,
Καὶ μεγάλη Λάρισσα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς, ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
Ἥρη, σοί δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο.
Οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
Ἀμφοτέρους ὀρέγουσα, μάτην ἐφθέγξατο τοῖα.
Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρὶ
Κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενείῳ,

51. Σπερχομένη.] Ὀργιζομένη. *Schol.*
56. Ἑπτάμυχον.] Πολύμυχον. *Schol.*
57. Νησάων.] Παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν· οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α εἰσίν. *Schol.*
58. Κόρη.] ἡ Ἶρις. *Schol.*
Ibid. Μίμαντι.] Ὄρος Χίου. *Schol.*
63. Χειρωνίδες.] Τὸ Πήλιον, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι. *Schol.*

Λισσόμεναι

Λισσόμεναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδαſι τέκνα τεκέσθαι.
Πηνειὲ Φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
Ἦ ῥά τοι ὧδ᾽ αἰεὶ ταχινοὶ πόδες, ἢ ἐπ᾽ ἐμεῖο
Μȣ̃νοι ἐλαφρίζȣσι; πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
Σήμερον ἐξαπίνης; ὅδ᾽ ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
Ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον·
Μεῖνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν ȣ̎ρεσι πολλάκι σεῖο
Ὠμοτόκȣς ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.
Τὴν δ᾽ ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων·
Λητοῖ, Ἀναγκαίη μεγάλη θεός· ȣ̓ γὰρ ἔγωγε,
Πότνια, σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
Λȣσαμένας ἀπ᾽ ἐμεῖο λεχωΐδας· ἀλλά μοι Ἥρη
Δαψιλὲς ἠπείλησεν· ἀπαύγασαι οἷος ἔφεδρος
Οὔρεος ἐξ ὑπάτȣ σκοπιὴν ἔχει, ὅς κ᾽ ἐμὲ ῥεῖα
Βυσσόθεν ἐξερύσειε· τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσθαι
Ἡδύ τί τοι Πηνειόν;—ἴτω· πεπρωμένον ἦμαρ
Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι, ῥοάων
Διψαλέην ἄμπωſιν ἔχων, αἰώνιον ἐῤῥειν,
Καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
Ἠνιδ᾽ ἐγώ· τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλήθυιαν·
Εἶπε, καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον· ἀλλά οἱ Ἄρης
Παγγαίȣ προθέλυμνα καρήαſα μέλλεν ἀείρας
Ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.

76. Φιλύρης.] Ἐν γὰρ τῷ Πηλίῳ ὁ Κρόνος τῇ Φιλύρᾳ μιγεὶς, γεννᾷ τὸν Χείρωνα. *Schol.*

90. Περισσά.] Λείπει τὸ φθέγſομαι. *Schol.*

92. Παſγαίȣ.] Ὄρος Θράκης. *Schol.*

Ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
Δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον· ἔτρεμε δ' Ὄσσης
Οὔρεα, καὶ πεδίον Κρανώνιον, αἵ τε δυσαεῖς
Ἐσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη· τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος.
Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,
Θερμαυστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης,
Ἔργά θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
Καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσι·
Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.
Πηνειὸς δ' ἐκ αὖθις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
Καρτερὸς, ὡς ταπρῶτα, θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
Εἰσόκε οἱ Κοιηῒς ἐκέκλετο· Σώζεο χαίρων,
Σώζεο· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδε
Ἀντ' ἐλεημοσύνης· χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.
Ἦ, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
Εἰναλίας· αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο.
Ἀστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, οὔ τι παλαιὸν,
Ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος·
Ἔστης δ' ἐν μέσσῃσι· κατοικτείρασα δὲ Λητὼ,

96. Κρανώνιον.] Cranon urbs Theſſaliæ. *Friſch.*
108. Κοιηῒς.] Κοίου γὰρ καὶ Φοίβης θυγάτηρ Λητώ. *Schol.*
115. Γεραίστιον.] Γεραιστὸς ἀκρωτήριον Εὐβοίας. *Schol.*

Ηρῃ αὐτίκ' ἔλεξας, ἐπεὶ περὶ καίεο κῆρι,
Τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα·
Ἥρη, τοῦτό με ῥέξον, ὅ τοι φίλον· οὐ γὰρ ἀπειλὰς
Ὑμετέρας ἐφύλαξα πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ, Λητοῖ·
Ἔννεπες· ἡ δ' ἄμα ῥητῷ ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
Ἵζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.
Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔῤῥεεν ἱδρώς.
Εἶπε δ' ἀλυσθαίνουσα, Τί μητέρα, κοῦρε, βαρύνεις;

117. Vulgò legitur, Κατέφλεξας, ἐπεὶ περικαίεο πυρὶ.] Callimachi quidam editor hunc locum ita corrigit: κατένησας, vel κατέφρυξας, ἐπεὶ περὶ καίεο κῆρι. Cujus emendationis alteram partem, κῆρι, accipit, alteram κατέφρυξας rejicit Ric. Dawes, et verſum ſic legi velit:

Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας, ἐπεὶ περὶ δαίεο κῆρι.

Δαίομαι apud Homerum ſignificat *præ miſericordiâ flagro.* "Ego "vero dicam, cur Aſterie algam exureret. Obſtabat nimirum "alga, quæ inſulam abundè ſecuta fuerat, quo minùs Latona "ad terram ratim appelleret. Hoc incommodo laborantis Deæ "commiſerata Aſterie, ei algâ exuſtâ copiam fecit optatâ arenâ "potiundi." *Miſcell. Crit.* p. 108.

126. Φοίνιχος.] Palma in Delo omnium arborum vetuſtiſſima fuit, quæ multis ſæculis, religione patrum ſervata, in illâ inſulâ floruit. Cicero in 1. de leg. in Delo eam vidiſſe ſe profitetur. Plinius eandem meminit, lib. xvi. cap. ultimo. Pauſanias quoque in Arcadicis. Eam ante Homeri tempora viguiſſe ex Odyſſ. lib. vi intelligitur. *Friſch.*

128. Ἀλυσθαίνουσα.] Πνευστιῶσα, ἀσθμαίνουσα. *Schol.*

Αὕτη τοι, φίλε, νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.
Γείνεο, γείνεο, κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου.
Ἢ μὲν ἔφη· κύκνοι δὴ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Ἑβδομάκις ϖερὶ Δῆλον· ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι ϖετεηνῶν.
Ἔνθεν ὁ ϖαῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς
Ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ᾽ ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
Ὄγδοον οὐκ ἔτ᾽ ἄεισαν, ὁ δ᾽ ἔκθορεν· αἱ δ᾽ ἐπὶ μακρὸν
Νύμφαι Δηλιάδες, ϖοταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
Εἶπαν Ἐληθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ᾽ αἰθὴρ
Χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
Οὐδ᾽ Ἥρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
Χρύσεά τοι τότε ϖάντα θεμείλια γείνετο, Δῆλε.
Χρυσῷ δὲ τροχόεσσα ϖανήμερος ἔῤῥεε λίμνη,
Χρύσειον δ᾽ ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης·
Χρυσῷ δ᾽ ἐπλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς.
Αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ᾽ οὔδεος εἵλεο ϖαῖδα,
Ἐν δ᾽ ἐβάλευ κόλποισιν· ἔπος δ᾽ ἐφθέγξαο τοῖον·
Γῆ μεγάλη, ϖολύβωμε, ϖολύπτολι, ϖολλὰ φέρουσα,
Πίονες ἤπειροί τε, καὶ αἳ ϖεριναίετε νῆσοι,
Αὕτη ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος· ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ἐμεῖο
Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται· οὐδέ τις ἄλλη
Γαιάων τοσσόνδε θεῷ ϖεφιλήσεται ἄλλῳ·

143. Λίμνη.] Ἡ θάλασσα, διὰ τὸ ϖεριτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον. ἢ (quod potius) λίμνη τὶς ἐν Δήλῳ ϖεριφερής. *Schol.*

148. Ὦ μεγάλη.] Πρὸς τὴν γῆν λέγει ϖᾶσαν. *Schol.*

Οὐ

Οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίου,
Οὐ πάγος Ἑρμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διῒ Κρήτη,
Ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκ ἔτι πλαγκτή.
Ὧδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.
Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
Κλήζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ἐνυὼ,
Οὐδ' Ἀΐδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἄρηος·
Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
Πέμπονται· πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,
Αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἱ καθύπερθε Βορείης
Οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.
Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι
Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο·
Οὔτε σιωπηλὴν, οὔτ' ἄψοφον οὖλος ἐθείραις
Ἕσπερος ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
Ἀστερίη πολύβωμε, πολύλλιτη, τίς δέ σε ναύτης
Ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηΐ θεούσῃ;
Οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
Χρειὼ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαίφη

153. Λεχαίου.] Λέχαιον (promontorium Iſthmi) καὶ Κερχνὶς (in ſinu Corinthiaco) ἐστὶν ἀκρωτήρια, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶται. *Schol.*

159 Οὐδ' Ἀΐδης.] Ne quis in Delo moreretur, neu qua mulier pareret, edicto caverunt Athenienſes. Ægroti in vicinam inſulam Rheneam deportabantur, ibique mortui ſepeliebantur, auctore Thucydide.

161. Πέμπονται.] Σὺν πομπῇ, ſolenniter, rite mittuntur.

167. Οὖλος ἐθείραις.] Ὁλόκληρος ταῖς θριξί· τουτέστι, λαμπρὸς ταῖς ἀκτῖσιν. *Schol.*

Ὠκέες

Ὠκέες ἐςείλαντο, καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἔβησαν,
Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῆσιν ἑλίξαι
Ῥησσόμενοι, καὶ πρέμνον ὀδακλάσαι ἁγνὸν ἐλαίης,
Χεῖρας ἀποςρέψαντας· ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
Παίγνια κερίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαςύν.
Ἱςίη ὦ νήσων, εὐέςιε, Χαῖρε μὲν αὐτὴ,
Χαίροι δ᾽ Ἀπόλλων τε, καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ.

Ἐκ τοῦ ΥΜΝΟΥ εἰς ΛΟΥΤΡΑ τῆς ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε· τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομέναν
Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαὶ, σοῦσθε, Πελασγιάδες.

174. Βωμόν.] Ἐν Δήλῳ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἔθος ἦν τρέχειν καὶ τύπτειν τὸν βωμὸν μάςιγι, καὶ ἀποδάκνειν ἐξηγκωνισμένους ἐκ τῆς ἐλαίας. *Schol.*

178. Ἱςίη.] Κυρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέσῳ τῷ δόμῳ ἑςώς· ἐπειδὴ οὖν ἡ Δῆλος ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων ἕςηκε, δοκεῖ ὥσπερ ἑςία τὶς καὶ βωμὸς εἶναι. *Schol.*

1. Doricè conſcriptus eſt hic Hymnus: locus enim, in quo res ponitur, eſt Doricus. Δωρικὸν Ἄργος.

1. Ὅσσαι.] Ἐν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἴναχον, κἀκεῖ ἀπολούειν. *Schol.*

4. Σοῦσθε.] Ὁρμᾶτε. *Schol.*

Οὐ

Οὔποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ, λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.
Ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
Ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὦ ἴτ' Ἀχαιϊάδες· καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάστρως,
(Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίαν)
Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως,
(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
Ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.
Ἁ δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτα τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Ἀστέρες, ἐμπερὰ ὡς ἐτρίψατο, λιτὰ λαβοῖσα
Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.

11. Ἐφοίβασεν.] Ἐκάθηρεν. *Schol.*
23. Δίαυλος.] Curſus in ſtadio duplex.
24. Εὐρώτα.] Ποταμὸς Λακεδαιμονίας. *Schol.*
Ibid. Λακεδαιμόνιοι.] Οἱ Διόσκουροι. *Schol.*
25. Λιτά.] Ἀσκεύαστα, ἄμικτα. *Schol.*

Ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρώϊον οἵαν
Ἢ ῥόδον, ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.
Ἔξιθ', Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ, μεγάλων παῖδες Ἀκεσοριδᾶν.
Ἔξιθ', Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
Ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν,
Ἢ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ἥξει φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾶ 'θάνα τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγὲ,
Φράσδεο μὴ ὀυκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
Τὦργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγών τι
Ταῖσδ' ἐρέω· μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἑτέρων.
Παῖδες; Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔκ ποκα Θήβας

27. Πρώϊον.] Politianus πρώϊον jungit cum ſequentibus: ita enim hunc locum vertit:

O pueræ, emicuit rubor illico, matutina
Quem roſa, quem grano Punica mala ferunt.

Ac malim certe eum in hâc re ſequi, quam πρώϊον cum ἔρευθος jungere: ut interpunctio quæ eſt poſt πρώϊον, ponatur poſt ἀνέδραμε. *H. Steph.*

30. Ἀκεσοριδᾶν.] Φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἄργει. *Schol.*

35. Φυσάδειαν.] Φυσάδεια καὶ Ἀμυμώνη, θυγάτερες Δαναοῦ, ὅθεν τὴν ὀνομασίαν ἔσχον αἱ κρῆναι. *Schol.*

Πουλύ

Πουλύ τι καὶ περὶ δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
 Ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔ ποκα χωρὶς ἔγεντο·
 Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
 Ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἑῷ ἐπεβάσατο δίφρῳ·
 Οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν, οὐδὲ χοροστασίαι
Ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὅτ' οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ.
 Ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
Καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν·
 Δή ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι, καλὰ ῥεοίσᾳ,
 Λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία.
Τειρεσίας δ' ἔτι μοῦνος ἅμα κυσὶν, ἄρτι γένεια
 Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
 Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμις ἦς·
Τὸν δὲ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα,
 Τίς σε, τὸν ὀφθαλμοὺς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
Ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
 Ἁ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν.
Ἑστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
 Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμηχανία.

48. Θεσπιέων.] Θέσπεια, Κορώνεια, Ἁλίαρτος, πόλεις Βοιωτίας. *Schol.*
57. Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ.] Οὕτω καλεῖται Ἱπποκρήνη ἐν Ἑλικῶνι. *Schol.*
60. Περκάζων.] Μελαινόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν. *Schol.*
65. Εὐηρείδα;] Εὐήρης υἱὸς ὁ Τειρεσίας. *Schol.*

Ἁ νύμφα δ' ἐβόασε, Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας,
  Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐςὲ φίλαι;
Ὄμματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο· τέκνον ἄλαςε,
  Εἶδες Ἀθαναίας ςήθεα καὶ λαγόνας·
Ἀλλ' ȣ̓κ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὢ ἐμὲ δειλάν·
  Ὦ ὄρος, ὦ Ἑλικὼν, ȣ̓κ ἔτι μοι παριτέ.
Παχεσιν ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα,
  Μάτηρ ὡς γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων
Ἐσχε, βαρὺ κλαίȣσα· θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
  Καί μιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος.
Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσσα δι' ὀργὰν
  Εἶπας. ἐγὼν δ' ȣ̓τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
  Ἁρπάσδειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι,
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
  Ἀθρήσῃ, μισθῷ τȣ̃τον ἰδεῖν μεγάλῳ.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν ȣ̓ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
  Ἔργον, ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα,
Ἁνίκα τοπρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίσδευ,
  Ὦ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
Ὦ ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα
  Τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα.
Μάντιν ἐπεὶ θήσω νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
  Ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.
Γνωσεῖται δ' ὄρνιχας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται

79. Μετὰ πάντα βαλεῦ.] Τὸ ἑξῆς, μεταβαλεῦ. *Schol.*
88. Τέλθος.] Debitum, χρέος. *Heſych.*

Ἤλιθα;

Ἤλιθα, καὶ ποίων ἐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
Δωσῶ καὶ βιότου τέρμα πολυχρόνιον.
Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.
Ὣς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς, ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
Παλλὰς· ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τόγε θυγατέρων
Δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.
Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν,
Ἀλλὰ Διὸς κορυφά· κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει
Ψεύδεα· ὡσαύτως ᾧ κέν οἱ ἁ θυγάτηρ.
Ἔρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
Τὰν θεὸν, ὦ κῶραι, τὤργος ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς,
Χαῖρε, θεὰ, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίου.
Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πόλιν αὖτις ἐλάσσαις
Ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

95. Βάκτρον.] Apud Sophoclem, puero ductore; apud Euripidem, filiâ, vice baculi, utitur Tireſias. *Friſch.*

98. Ἀγεσίλᾳ.] Pro Ἀγεσίλᾳ repono Ἀγεσίλεῳ. Ita dictus eſt Pluto ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς. *Friſch.*

102. Διὸς κορυφά.] Lucianus in Dialogis Mercurium ſub partûs tempore cum ſecuri aſtantem fingit, quâ cerebrum Jovis diffinderet. *Friſch.*

Ἐξ

Ἐξ

ἈΠΟΛΛΩΝΙ'ΟΥ τοῦ ῬΟΔΙ'ΟΥ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩ͂Ν Βιϐ. γʹ.

Apollonius, *Alexandrinus fuit, à pleriſque, quia Rhodi Rhetoricam per aliquod tempus profeſſus eſt, dictus* Rhodius. Callimachi *diſcipulus erat, ſed poſtea inviſiſſimus.* Eratoſtheni *ſucceſſit in præfecturâ Bibliothecæ Alexandrinæ ſub* Ptolemæo Euergete. *Fabric.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἰάσων μετὰ τῶν Φρίξου υἱῶν παραγενόμενος πρὸς τὸν Αἰήτην, ἀξιοῖ λαβεῖν τὸ δέρος· ἀγανακτήσας δὲ ὁ Αἰήτης ἄθλους αὐτῷ προςάττει μεγάλους ὥστε τοὺς πυρίπνους ταύρους ζεῦξαι, καὶ σπεῖραι τοὺς τοῦ δράκοντος ὀδόντας, ὑφ' ὧν ἀνεδίδοντο γίγαντες, οὐ μόνον δὲ σπεῖραι, ἀλλὰ καὶ τῶν γηγενῶν στάχυν θερίσαι. Μήδεια δέ, διὰ τὸν ἐπὶ τὸν Ἰάσονα ἔρωτα, ὑπάγεται ὑπὸ τῇ Χαλκιόπῃ τοῖς υἱοῖς αὐτῆς βοηθῆσαι. Καὶ δὴ συνθεμένη καὶ συντυχοῦσα τῷ Ἰάσονι κατὰ τὸ τῆς Ἑκάτης ἱερόν, δίδωσί τε τὰ φάρμακα, καὶ ὑποτίθεται ὃν τρόπον δεῖ πρὸς τὸ θέρος τῶν γιγάντων ἁρμόσασθαι. *Schol.* ad init. lib. iii. Ἀργοναυτ.

ΘΕΣΠΕ'ΣΙΟΝ δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
Κάλλει καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,

Κῆρ

Κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠΰτ' ὄνειρος,
Ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
Καί ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες·
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο
Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει,
Αὔτως δ' αὖ Μήδεια μετέσπιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
Ὅρμαιν', ὅσσα τ' ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.
Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα·
Αὐτός θ' οἷος ἔην, οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο,
Οἷά τ' ἔειφ', ὥς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
Ἤϊεν· οὐδέ τιν' ἄλλον ὀΐσσατο πορφύρουσα
Ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
Αὐδή τε, μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.
Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἠΰτε πάμπαν
Ἤδη τεθνειῶτα· τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
Δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνησιν.
Ἦκα δὲ, μυρομένη λιγέως, ἀνενείκατο μῦθον.

4. Pro ὄνειρος forſan legatur ὀνείρῳ, vel ὀνείροις, *in ſomniis.*

8. Σὺν υἱάσιν.] Οἱ Χαλκιόπης, τῆς Μηδείας ἀδελφῆς καὶ Φρίξου υἱοὶ στελλόμενοι εἰς Ὀρχομενὸν, ἐναυάγησαν· καταχθέντες δὲ εἰς τὴν Ἄρεως νῆσον, συνέβαλον τοῖς Ἀργοναύταις· καὶ ἀλλήλους γνωρίσαντες κοινῇ ἐπλευσαν εἰς τὸν ἐν Κόλχοις ποταμὸν Φᾶσιν. *Schol.* ad init. lib. ii. Ἀργοναυτ.

11. Προπρὸ.] Ἐμφατικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῶς ἀνειδωλοποιοῦσαν τῷ νῷ ἐμφαίνουσι. Καὶ παρ' Ὁμήρῳ, προπροκυλινδόμενος. *Schol.*

14. Πορφύρω, *æſtuo animo*; quod et ſignificat eadem vox apud Homerum.

Τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων
Φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
Ἐῤῥέτω· ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηΐ, πέλοιτο·
Οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
Δμηθῆναι ὑπὸ βουσί, τόδε προπάροιθε δαείη,
Οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπιγαίομαι ἄτῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἑόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.
Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦται εἰς Ἑλίκην* τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
Ἔδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καί τις ὁδίτης
Ἤδη, καὶ πυλαωρὸς, ἐέλδετο· καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
Οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
Ἠχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
Ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρεν
Δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλεν
Φθείσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Ἄρηος.
Πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν·

24. Ἀκήριος.] Ἡ ὤφελε χωρισθῆναι ἀπαθής, μηδὲν παθών. *Schol.*

25. Περσηΐ.] Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα. *Schol.* Alii alia de Hecates genere memorant.

29. Ἑόλητο.] Ἐτετάρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν. *Schol.* Cæterum in Aldina editione legitur αἰόλητο, quæ quidem vox et uſitatior eſt, et hìc melior videtur.

31. Ἑλίκην.] Helice dicebatur a Græcis Urſa Major.

Magna minorque feræ, quarum regis *altera Graias,*
Altera Sidonias, utraque ſicca, rates. *Ovid.*

Ἑλίξ

* The roller round the polar star, ab ἑλίσσω volvo.

Ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη
Ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέϐητι
Ἠέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀίσσουσα·
Ὧς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης·
Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χρόος, ὁππότ' ἀνίας
Ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκήπτεσκον ἔρωτες.
Φῆ δέ οἱ ἄλλοτε μὲν θελκτήρια φάρμακα ταύρων
Δωσέμεν, ἄλλοτε δ' οὔτι· καταφθίσθαι δὲ καὶ αὐτή.
Αὐτίκα δ' οὔτ' αὐτὴ θανέειν, οὐ φάρμακα δώσειν,
Ἀλλ' αὔτως εὔκηλος ἑὴν ὀτλησέμεν ἄτην.
Ἑζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, φώνησέν τε.
Δειλὴ ἐγὼ νῦν, ἔνθα κακῶν, ἢ ἔνθα γένωμαι,
Πάντῃ μοι φρένες εἰσὶν ἀμήχανοι· οὐδέ τις ἀλκὴ
Πήματος· ἀλλ' αὔτως φλέγει ἔμπεδον· ὡς ὄφελόν γε
Ἀρτέμιδος κραιπνοῖσι πάρος βελέεσσι δαμῆναι,
Πρὶν τόνγ' εἰσιδέειν, πρὶν Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκέσθαι
Χαλκιόπης υἷας· τοὺς μὲν θεὸς, ἤ τις Ἐριννὺς
Ἄμμι πολυκλαύτους δεῦρ' ἤγαγε κεῖθεν ἀνίας.
Φθείσθω ἀεθλεύων, εἴ οἱ κατὰ νειὸν ὀλέσθαι
Μοῖρα πέλει· πῶς γάρ κεν ἐμοὺς λελάθοιμι τοκῆας
Φάρμακα μησαμένη; ποῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἐνίψω;
Τίς δὲ δόλος, τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς;
Ἦ μιν ἄνευθ' ἑτάρων προσπτύξομαι οἶον ἰδοῦσα;
Δύσμορος· οὐ μὲν ἔολπα καταφθιμένοιο περ ἔμπης
Λωφήσειν ἀχέων· τότε δ' ἂν κακὸν ἄμμι πέλοιτο,

Κεῖνος ὅτε ζωῆς ἀπαμείρεται.—Ἐῤῥέτω αἰδὼς,
Ἐῤῥέτω ἀγλαΐη· ὁ δ᾽ ἐμῇ ἰότητι σαωθεὶς
Ἀσκηθὴς, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἔνθα νέοιτο.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ᾽ ἐξανύσειεν ἄεθλον,
Τεθναίην, ἢ λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρου,
Ἢ καὶ πασσαμένη ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῦ.
Ἀλλὰ καὶ ὣς φθιμένῃ μοι ἐπιλλίσσουσιν ὀπίσσω
Κερτομίας. τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει
Πότμον ἐμόν· καὶ κέν με διὰ στόματος φορέουσαι
Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλαι ἀεικέα μωμήσονται·
Ἥ τις κηδομένη τόσον ἀνέρος ἀλλοδαποῖο
Κάτθανεν, ἥτις δῶμα καὶ οὓς ᾔσχυνε τοκῆας,
Μαργοσύνῃ εἴξασα· τί δ᾽ οὐκ ἐμὸν ἔσσεται αἶσχος;
  Ὤ μοι ἐμῆς ἄτης! ἦτ᾽ ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
Τῇδ᾽ αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισιν
Πότμῳ ἀνωΐστῳ, κάκ᾽ ἐλέγχεα πάντα φυγοῦσαν.
Πρὶν τάδε λωβήεντα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τελέσσαι.
  Ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾗ ἔνι πολλὰ
Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ῥαιστήρι᾽, ἔκειτο.
Ἐνθεμένη δ᾽ ἐπὶ γούνατ᾽ ὀδύρετο· δεῦε δὲ κόλπους
Ἄλληκτον δακρύοισι, τὰ δ᾽ ἔῤῥεεν ἀσταγὲς αὔτως,

74. Ἐπιλλίσσουσιν.] Ἐπικαταμωμήσονται· κυρίως δὲ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικλίνειν καταμωκώμενον. *Schol.*

88. Ἀσταγές. Ita legunt Iſaac. Caſaubonus et J. Rutgerſius pro ἀστεγὲς, quod in edit. vulg. ἀσταγὲς autem idem eſt, quod ἀστακτί. Ἀσταγὲς, πολὺ καὶ λάβρον. *Heſych.* ἀστακτὶ, πολυστακτί. *Sch. Soph. Oed. Col.* τὸ α hic eſt ἐπιτατικόν. *Caſaub. Lect. Theocr.* cap. xiv.

Αἰὲν ὀλοφυρομένης τὸν ἑὸν μόρον· ἵετο δ' ἥγε
Φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.
Ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο φωριαμοῖο,
Ἐξελέειν μεμαυῖα δυσάμμορος· ἀλλά οἱ ἄφνω
Δεῖμ' ὀλοὸν στυγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ' Ἀΐδαο.
Ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
Θυμηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.
Μνήσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται,
Μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθέος, οἷά τε κούρη·
Καί τέ οἱ ἠέλιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι,
Ἢ πάρος, εἰ ἐτεόν γε νόῳ ἐπεμαίεθ' ἕκαστα.
Καὶ τὴν μέν ῥα πάλιν σφετέρων ἀπεκάτθετο γούνων,
Ἥρης ἐννεσίῃσι μετάτροπος, οὐδέ τι βουλὰς
Ἄλλῃ δοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ' αἶψα φανῆναι
Ἠῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίη
Φάρμακα συνθεσίῃσι, καὶ ἀντήσειεν ἐς ὠπήν.
Πυκνὰ δ' ἀνὰ κληῗδας ἑῶν λύεσκε θυράων,
Αἴγλην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φέγγος
Ἠριγενής, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ταπρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
Παρθενική, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
Αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο·
Αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
Νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δὲ πέπλον

90. Πάσαιτο.] Hæc vox diſplicet Scholiaſtæ, ſed immeritò; quis enim neſciat πάσασθαι eſſe γεύσασθαι? *Hoelzlinus.*

Καλὸν, εὐγνάμπτοισιν ἀρηραμένον πτερόνησιν.
Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
Ἀργυφέην· αὐτοῦ δὲ δόμοις ἐνὶ δινεύουσα
Στεῖβε πέδον, λήθη ἀχέων, τά οἱ ἐν ποσὶν ἦεν
Θεσπέσι', ἀλλά τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.

Ἰάσων πρὸς Μηδείαν, κατὰ τὸ τῆς Ἑκάτης ἱερὸν, ἐς λόγους ἔρχεται.

ΕΝΘ' οὔπω τις τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
Οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὔθ' ὅσοι ἄλλων
Ἀθανάτων Ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
Οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
Ἠ μὲν ἐσάντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
Λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Ἀμπυκίδης, ἤδη που ὀϊσσάμενος τὰ ἕκαστα.

8. Ἀμπυχίδης.] Mopſus, Ampyci filius. Paulo ſupra in Apollonio:

——— μετὰ δέ σφισιν ἕσπετο Μόψος
Ἀμπυκίδης, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνισπεῖν
Οἰωνούς·

10, 11. Πᾶσαι δέ οἱ.] Hic à plurali ad ſingularem eſt numeri converſio: quod quidem fit interdum in optimis ſcriptoribus. Apud Terent. Heaut. act. i. ſc. 3.

——— nam *parentium* injuriæ
Uniuſmodi ſunt fermè, paulò *qui eſt* homo tolerabilis:
Scortari crebrò *nolunt*.

A ſen-

Οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
Μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἥν τιν' ἀθύροι
Μολπήν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἑψιάασθαι.
Ἀλλὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχανος· οὐδέ ποτ' ὄσσε
Ἀμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας, ἐς δὲ κελεύθους
Τηλόσε παπταίνεσκε παρακλίνουσα παρειάς.
Ἦ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁππότε δοῦπον
Ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένῃ ἐφαάνθη,
Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος ὠκεανοῖο,
Ὃς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀϊζύν.
Ὧς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτως
Ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηΐδας εἷλεν ἔρευθος·
Γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
Ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας· αἱ δ' ἄρα τείως
Ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
Τὼ δ' ἄνεω καὶ ἄναυδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
Ἢ δρυσὶν, ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
Αἵ τε παρᾶσσον ἕκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐῤῥίζωνται
Νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο

A ſententiâ generali ad ſingularem ſæpe ſenſim delabitur oratio. Aliquando etiam a ſingulari ad generalem. Utriuſque exempla vide in Forſteri Indice Attic. ad Platonem.

16. Δοάσσεται.] Ἔδοξεν ἀκούειν παραδραμόντα· τοῦ δὲ δοάσαι τὸ θέμα δοάζω· σημαίνει δὲ τὸ νομίσαι. *Schol.*

Κινύμεναι

Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον· ὣς ἄρα τώγε
Μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ἔρωτος.
Γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνὶ πεπτηυῖαν
Θευμορίῃ, καὶ τοῖον ὑποσσαίνων φάτο μῦθον.
Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικὴ, τόσον ἅζεαι, οἷον ἐοῦτα;
Οὔ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
Ἀνέρες, οὐδ', ὅτε περ πάτρῃ ἐνιναιετάεσκον,
Ἦα πάρος· τῷ μή με λίαν ὑπεραίδεο, κούρη,
Ἤ τι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν εὐμενέοντες
Χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
Ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἴρεο· μηδέ με τερπνοῖς
Φηλώσῃς ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης
Αὐτοκασιγνήτῃ μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
Πρὸς αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων,
Καὶ Διὸς, ὃς ξείνοις, ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
Ἀμφότερον δ', ἱκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,
Χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος· οὐ γὰρ ἄνευθεν
Ὑμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλου.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
Ἣ θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
Οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὣς δὲ καὶ ὧλλοι
Ἥρωες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
Ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες· αἵ νύ που ἤδη
Ἡμέας ἠϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι·
Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
Δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων

Παρθενικὴ Μινωῒς ἐϋφρονέουσ' Ἀριάδνη,
Ἥν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν Ἠελίοιο·
Ἀλλ' ἣ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,
Σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
Ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
Ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
Πάννυχος οὐρανίοισιν ἑλίσσεται εἰδώλοισιν.
Ὧς καί σοι θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσεις
Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον· ἦ γὰρ ἔοικας
Ἐκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι.
  Ὧς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
Νεκτάρεον μείδησ', ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
Αἴνῳ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·
Οὐδ' ἔχεν ὅ, ττι πάροιθεν ἔπος ποτιμυθήσαιτο,
Ἀλλ' ἄμυδις μενέαινεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι.
Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
Φάρμακον· αὐτὰρ ὅ γ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα
Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι.
Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
Στράπτεν ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
Ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω
Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέοισιν ἔερση

68. Ἐπητείῃσι.] Ἐπιστήμαις, φρονήσεσιν· καὶ Ὅμηρος· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας. *Schol.*

74. Προπρὸ.] Γράφεται. Προπρὸ δὲ μειδήσασα· ἐμφατικὴ δὲ ἡ ἐπαναδίπλωσις τῆς προθέσεως· ἐμφαίνει γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ προχείρως γεγενῆσθαι τὴν δόσιν. *Schol.*

Τήκεται,

Τήκεται ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
Ἄμφω δ' ἄλλοτε μέν τε κατ' οὔδεος ὄμματ' ἔρειδον
Αἰδόμενοι, ὁτὲ δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπὰς,
Ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.
Ὀψὲ δὲ δὴ τοιοῖσι μόλις προσπτύξατο κούρη.
Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
Εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυαλίξῃ
Ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
Δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας,
Ἀκαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Οἶος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἔνι θῆλυν
Ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαιετον ὠμοθετῆσαι,
Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ·
Μουνογενῆ δ' Ἑκάτην Περσηΐδα μειλίσσειο,
Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
Ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠΰτ' ἀλοιφῇ,
Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ
Ἔσσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος· οὐδέ κε φαίης
Ἄνδρασιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισιν.
Πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔσω,
Καὶ ξίφος· ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἀσχετὸς ἀΐσσουσα
Φλὸξ ὀλοῶν ταύρων· τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
Ἔσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύ γε μή ποτ' ἀέθλου
Χάζεο· καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
Αὐτίκ' ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν

Χερσὶ

Χερσὶ καὶ ἠνορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσῃς,
Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι γίγαντες,
Σπειρομένων ὄφιος διοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων,
Αἴ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
Λάθρῃ λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
Καρχαρέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης ὀλέκοιεν
Ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγεο δηϊοτῆτος
Ἰθῦσαι· τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖό γ' ἕκητι
Οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
Ἧι φίλον, ἤ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλοῦσα,
Θεσπέσιον λιαροῖσι παρηΐδα δάκρυσι δεῦε
Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο
Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
Ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἷλέ τε χειρὸς
Δεξιτερῆς· δὴ γὰρ ἀπ' ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.
Μνώεο δ', ἢν ἄρα δή ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἵκηαι,
Οὔνομα Μηδείης· ὣς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
Μνήσομαι· εἰπὲ δέ μοι πρόφρων τόδε, πῆ τοι ἔασι
Δώματα, πῆ νῦν ἔνθεν ὑπεὶρ ἅλα νηῒ περήσεις·
Ἦ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεαι Ὀρχομενοῖο,
Ἠὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας· εἰπὲ δὲ κούρην

129. Ὀρχομενοῖο] Orchomenus urbs Bœotiæ. Phryxus autem (Athamantis regis Thebarum et Nepheles filius) unà cum ſorore Helle novercæ Inûs inſidias fugiens, conſcenſo ariete aureo, Helleſpontum tranſiit, Colchoſque pervenit. Inde Medea Orchomenum cognovit.

130. Αἰαίης νήσου] νῆσος ἐν τῷ Φάσιδί ἐστιν ἡ Αἰαία, ἐν ᾗ τὸ δέρας ἔκειτο· αὕτη δέ ἐστι Κόλχων μητρόπολις. *Schol.*

Ἥν τινα τήνδ᾽ ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
Πασιφάης, ἣ ϖατρὸς ὁμόγνιός ἐςιν ἐμεῖο.
Ὣς φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κούρης
Οὖλος ἔρως· τοῖον δὲ ϖαραβλήδην ἔπος ηὔδα.
Καὶ λίην οὐ νύκτας ὀΐομαι, οὐδέ ϖοτ᾽ ἦμαρ,
Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, ϖροφυγὼν μόρον· εἰ ἐτεόν γε
Φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Ἀχαιΐδα, μηδέ κεν ἄλλον
Αἰήτης ϖροβάλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.
Εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξιδμέναι εὔαδε ϖάτρην,
Ἐξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
Ἐςί τις αἰπεινοῖσι ϖερίδρομος οὔρεσι γαῖα,
Πάμπαν εὔρειτός τε καὶ εὔβοτος· ἔνθα Προμηθεὺς
Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα·
Ὃς ϖρῶτος ϖοίησε ϖόλεις, καὶ ἐδείματο νηοὺς
Ἀθανάτοις, ϖρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν·
Αἱμονίην δὴ τήνδε ϖερικτίονες καλέουσιν·
Ἐν δ᾽ αὐτῇ Ἰαολκὸς, ἐμὴ ϖτόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι.
Ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια ϖάντ᾽ ἀγορεύω,
Ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ᾽ Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος; τό ϖερ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἥν μ᾽ ἐρεείνεις.
Αἴθε γὰρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως
Ἀμφ᾽ αὐτῆς, ὧς ἄμμι ϖατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.
Ὣς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισι.

154. Καταψήχων] Καταμαλάττων *Schol.*

Τῆς

Τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι.
Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ.
  Ἑλλάδι πȣ τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
Αἰήτης δ' ȣ͗ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· ȣ͗δ' Ἀριάδνῃ
Ἰσȣμαι· τῷ μή τι φιλοξενίην ἀγόρευε.
Ἀλλ' οἶον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἵκηαι,
Μνώεο· σεῖο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,
Μνήσομαι· ἔλθοι δ' ἡμὶν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
Ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·
Ἢ αὐτὴν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
Ἐνθένδ' εἰς Ἰαολκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
Ὄφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρȣσα,
Μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον· αἴθε γὰρ εἴην
Ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.
  Ὣς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέȣσα παρειῶν
Δάκρυα· τὴν δ' ὅ γε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε.
  Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
Ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν, ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.
Εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
Τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,
Ἔσσεαι· ἠδέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέȣσιν,

156. Ἀδινῷ] Ἀδινὸν ἐνταῦθα μὲν τὸ οἰκτρὸν καὶ λυπηρόν. *Schol.*

164. Ἄγγελος ὄρνις] De Ibyci gruibus nota eſt hiſtoria. In ſcriptis ſacris Eccleſiaſt. x. 20. de iis quæ ſatis occultari nequeunt. *Hoelzlinus.* De Ibyco hiſtoria eſt apud Suidam in voce Ἰβυκός.

176. Πορσανέȣσιν] Τιμήσȣσι, καὶ ὡς θεὸν νομίσȣσι σεπτήν. *Schol.*

Οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκοντο
Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε,
Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.
Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι
Πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
Ἄλλο, πάρος θάνατόνγε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.
Ἔμπης δ' ἔργ' ἀΐδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι
Σχετλίη. οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν· ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
Ὄφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκηται
Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ἤδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσαι ἄπωθεν
Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
Ἂψ οἴκόνδε νέεσθαι ἑὴν μετὰ μητέρα κούρην.
Ἡ δ' οὔπω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν,
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ηὔδα.
Ὥρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
Δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
Ὀθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ὣς τώ γ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσιν
Πειρήθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον· ἤτοι Ἰήσων
Εἰς ἑτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι,

190. Ἐδεύετο· ἔχρηζεν· ἀπήτει· ἢ ὅτι ἐνελείπετο ὁ τῆς ἡμέρας καιρός. *Schol.*

197. Ἀβολήσομεν] Συντευξόμεθα. *Schol.*

Ἡ

Ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔ τι περιπλομένας ἐνόησε.
Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο.
Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
Καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
Δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα· τὴν δ' ἀνιοῦσαν
Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν.
Ἡ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος, οὔτε τι μύθων
Ἔκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένῃ λελίητο.
Ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθε,
Λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ περὶ χειρὶ παρειήν.
Ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
Οἷον ἑῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.

202. Περιπλομένας. Παριούσας. *Schol.*

209. Παλιντροπίῃσιν· *Mentis agitatione, curis. Hoelzl.* quæ interpretatio melior quam Schol. videtur.

214. Ἐπιξυνώσατο] Ἐπικοινώσατο. *Hoelzl.* ex pacto jam machinaretur: ξυνόω enim *conjungo, communico, convenio.*

POETARUM, *quorum ex Reliquiis* FRAGMENTA *ſequentia decerpta ſunt, tempora ita diſpoſuit* Ger. J. Voſſius.

Circiter An.
ante Chriſt.

638. OLympiade 35 fuit *Tyrtæus*, Poeta Elegiacus.

610. Olymp. 42 claruit *Sappho* Leſbia, Poetria Lyrica, æqualis Steſichoro, Alcæo, et Pittaco, et

Erinnæ Leſbiæ: quanquam hæc à nonnullis refertur ad Olymp. 106.

594. Olymp. 46 claruit *Mimnermus*, Colophonius vel Smyrnæus Elegiacus, Solonis temporibus. Apud Pauſaniam in Bœotiis legas elegiaco verſu tradidiſſe eum pugnam Smyrnæorum contra Gygem et Lydos.

Paulò poſt Mimnermum floruit *Solon*, Legiſlator et Poeta,

558. Olymp. 55 natus eſt *Simonides* Ceus, Poeta Lyricus, qui inter alia Doricâ dialecto ſcripſit Xerxis navale prælium cum Græcis ad Salaminem; quod commiſſum Olympiade 75. Præcipuus in movendâ commiſeratione. Idem, cum 16 literis vetuſtis quatuor adjeciſſet Palamedes, Z, Θ, Φ, X, quatuor alias adjunxit, duas longas H, Ω, et duas duplices Ξ, et Ψ.

546. Olymp. 58 natus eſt *Theognis* ὁ γνωμολόγος. Megaris Atticæ.

474. Olymp. 76 floruit *Pindarus*, æqualis Aeſchylo.
Sub idem tempus *Sophocles* etiam et *Euripides*.

450. Olymp. 82 claruit *Bacchylides* Ceus, Lyricus, è Simonidis fratre natus. Hujus poemata in Pythiis ab Hierone prælata fuere Pindaricis, ut eſt apud Pindari interpretes. Magnopere etiam eo delectatum

Circiter An.
ante Chriſt.

tum *Julianum* Imperatorem refert Ammianus Marcellinus.

390. Olymp. 97. viguit *Calliſtratus*, Athenienſis Comicus, Ariſtophanis præcipuè æmulus.

150. Olymp. 157. *Moſchus* Siculus, qui Bionis mortem carmine deflevit, Ariſtarcho familiaris.

Ἐκ τῶν ΣΟΥΙ´ΔΑ, περὶ Τυρταίου.

Τυρταῖος Ἀρχιμβρότου, Λάκων ἢ Μιλήσιος, ἐλεγειοποιὸς καὶ αὐλητής· ὃν λόγος τοῖς μέλεσι χρησάμενον Λακεδαιμονίους πολεμοῦντας Μεσσηνίοις ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι· ἔστι δὲ παλαίτατος, σύγχρονος τοῖς ἑπτὰ κληθεῖσι σοφοῖς, ἢ καὶ παλαίτερος· ἤκμαζε γοῦν κατὰ τὴν λέ Ὀλυμπιάδα· ἔγραψεν ὑποθήκας δι' ἐλεγείας, καὶ μέλη πολεμιστήρια εἰς βιβλία έ.

ἘΚ ΤΩΝ

ΤΥΡΤΑΊΟΥ,

Περὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς.

ΟΥ'Τ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τι-
θείμην,
Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης·
Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην·
Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον·
Οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι·
Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα,

Καὶ δηΐων ὀρέγοιτ᾽ ἐγγύθεν ἱςάμενος.
Ἡ δ᾽ ἀρετὴ, τό γ᾽ ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριςον,
Κάλλιςόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
Ξυνὸν δ᾽ ἐσθλὸν τȣ̃το πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ,
Ὅςις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
Νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπιπάγχυ λάθηται,
Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
Θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεςώς·
Οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
Αἶψα δὲ δυσμένεων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
Τρηχείας, σπȣδῇ τ᾽ ἔσχεθε κῦμα μάχης.
Αὐτὸς δ᾽ ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
Ἄςύ τε, καὶ λαȣ̀ς, καὶ πατέρ᾽ εὐκλεΐσας·
Πολλὰ διὰ ςέρνοιο, καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
Καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.
Τὸν δ᾽ ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
Ἀργαλέῳ δὲ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
Καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
Καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω·
Οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, ȣ̓δ᾽ ὄνομ᾽ αὐτȣ̃,
Ἀλλ᾽, ὑπὸ γῆς περ ἐὼν, γίγνεται ἀθάνατος,
Ὅν τιν᾽ ἀριςεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
Γῆς πέρι καὶ παίδων, θȣ̃ρος Ἄρης ὀλέσῃ.

16. Διαβαίνω eſt, pedes modo militari componere divaricatis paulùm cruribus, quod notavit doctiſſimus Taylor ad Lycurgi Orat. Sic apud Hom. Iliad. μ΄. 458. εὖ διαβὰς, quod exponit Didymus ἰσχυρῶς ςάς.

Ἢν δὲ φύγοι μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
  Νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλῃ·
Πάντες μὶν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοὶ,
  Πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς ἀΐδην.
Γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
  Βλάπτειν, οὔτ' αἰδοῦς, οὔτε δίκης ἐθέλει.
Πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν,
  Εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
Ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
  Πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πολέμου.

Τοῦ αὐτοῦ β'.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἕξετε θυμὸν,
  Ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
Ὧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
  Ἧσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * * * *

  Καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
Τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ, μάχεσθαι
  Γῆς πέρι, καὶ παίδων, κουριδίης τ' ἀλόχου,
Δυσμενέσιν· θάνατος δέ τοτ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
  Μοῖραι ἐπικλώσωσ'. ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω,
Ἔγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
  Ἔλσας, τοπρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
Οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστὶν,
  Ἄνδρ', οὐδ' ἢν προγόνων ᾖ γένος ἀθανάτων.
Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
  Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.

Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ȣ̓κ ἔμπας δήμῳ φίλος, ȣ̓δὲ ποθεινός·
Τὸν δ᾽ ὀλίγος ϛενάχει καὶ μέγας, ἤν τι πάθῃ.
Λαῷ γὰρ ξύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
Θνήσκοντος· ζώων δ᾽, ἄξιος ἡμιθέων.
Ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
Ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μȣ̃νος ἐών.

Τȣ̃ αὐτȣ̃, γ΄.

Ἀλλ᾽ Ἡρακλῆος γὰρ ἀνίκητον γένος ἐϛέ.
Θαρσεῖτ᾽, ȣ̎πω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Μηδ᾽ ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε·
Ἰθὺς δ᾽ ἐς προμάχȣς ἀσπίδ᾽ ἀνὴρ ἐχέτω.
Ἴϛε γὰρ ὡς Ἄρεως πολυδακρύȣ ἔργ᾽ ἀρίδηλα,
Εὖ δ᾽ ὀργὴν ἐδάητ᾽ ἀργαλέȣ πολέμȣ.
Οἱ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ᾽ ἀλλήλοισι μένοντες,
Ἔς τ᾽ αὐτοσχεδίην καὶ προμάχȣς ἰέναι,
Παυρότεροι θνήσκȣσι, σάȣσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
Τρεσσάντων δ᾽ ἀνδρῶν πᾶσ᾽ ἀπόλωλ᾽ ἀρετή.
Οὐδεὶς δ᾽ ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαϛα,
Ὅσσ᾽, ἐὰν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
Ἀργαλέον γὰρ ὄπισθε μετάφρενόν ἐϛι δαΐζειν
Ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ.
Αἰσχρὸν δ᾽ ἐϛὶ νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
Νῶτον ὄπισθ᾽ αἰχμῇ δȣρὸς ἐληλαμένος·
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδȣ̃σι δακών,
Μηρȣ́ς τε, κνήμας τε κάτω, καὶ ϛέρνα, καὶ ὤμȣς

Ἀσπίδος

Ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
Κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
Ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα, διδασκέσθω πολεμίζειν,
Μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
Ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν, αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
Ἢ ξίφει οὐτάζων, δήϊον ἄνδρ' ἑλέτω·
Καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
Ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέῃ,
Καὶ στέρνον στέρνῳ, πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
Ἢ ξίφεος κώπην, ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.

Τȣ̃ αὐτȣ̃, δ'.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι πεσόντα
Ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
Τὴν δ' αὐτȣ̃ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγρὺς
Πτωχεύειν, πάντων ἐστ' ἀνιηρότατον,
Πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
Παισί τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἵκηται,
Χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ.
Αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
Πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἕπεται.
Εἰ δ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη
Γίγνεται, οὔτ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει.

Θυμῷ

Θυμῷ γῆς πέρι τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
  Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.
Ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
  Μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβȣ.
Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
  Μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
Τȣ̀ς δὲ παλαιοτέρȣς, ὧν ȣ̓κέτι γȣ́νατ' ἐλαφρὰ,
  Μὴ καταλείποντες φεύγετε τȣ̀ς γεραιȣ́ς·
Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τȣ͂το, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
  Κεῖσθαι πρόσθι νέων ἄνδρα παλαιότερον,
Ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γενεῖον,
  Θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
Καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
  Ὄφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ,
Ἀνδράσι μὲν θνητοῖσιν ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξὶ,
  Ζωὸς ἐών· καλὸς δ', ἐν προμάχοισι πεσών.
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
  Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδȣ͂σι δακών.

21. Vid. Hom. Iliad. lib. xxii. ver. 71. &c.

Ἐκ

Ἐκ τῆς ΣΑΠΦΟΥΣ, ἐν ΛΟΓΓΙΝΩι.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν᾽ ὠνὴρ, ὅςις ἐναντίος τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνα-
σαί σ᾽ ὑπακούει,

Καὶ γελαΐς ἱμερόεν· τό μοι ᾽μαν
Καρδίαν ἐν ςήθεσιν ἐπτόασεν·
Ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔτ᾽ ἴκει.

Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε, λεπτὸν δ᾽
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀππάτεσσιν δ᾽ οὐδὲν ὄρημ᾽, ἐπιβομ-
βεῦσι δ᾽ ἀκουαί·

7. Βροχέως] *Aeolicè dicitur pro* βρωχέως; *et videtur idem hic ſignificare, quod* ἐν βραχεῖ, repente. *Pearcius.*

9. Καμμὲν] *Dicitur Aeolicè pro* κατὰ μὲν, *ita ut* κατὰ *conjungatur cum* ἔαγε. Pearcius. Voſſius *in obſervat. ad* Catullum *p.* 113. *legit* γλῶσσα σέσιγε *Ceterùm videtur Lucretius legiſſe* ἔαγε, *qui illud per* infringi linguam *interpretatus ſit in iis verſibus, qui huc reſpiciunt:*

Sudores itaque et pallorem exiſtere toto
Corpore et *infringi linguam*, vocemque aboriri,
Caligare oculos, ſonere aures, ſuccidere artus.
De rerum Nat. lib. iii. ver. 155.

10. *Per vocem* πῦρ *intelligendus eſt is ignis, qui colorem rubeum in iis qui re aliquâ afficiuntur, efficit: eam enim per* ἐρύθημα πυρῶδες *explicat Plutarchus in Demetrio Poliorc. ubi dicit Antiocho ægrotanti fuiſſe omnia ſigna, quæ in ſuâ Ode Sappho notarat; et ex his Medicum reperiſſe, eum non alio morbo, quam amore, laboraſſe.* Pearcius.

11. Ὄππατ] *Aeol. pro* ὄμματ.

Καδδ᾽

Καδδ' ἱδρὼς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Ἔμμι· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύσην
Φαίνομαι ἄπνυς.

ΣΑΠΦΟΥΣ ἆσμα εἰς ἈΦΡΟΔΙΤΗΝ. ἐκ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ περὶ συνθ. Edit. Upton.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θυμόν.

Ἀλλὰ τυΐδ' ἔλθ', αἴ ποκα κατέρωτα
Τὰς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοισα πολλὺ
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσεον ἦλθες,

Ἅρμ' ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' ἆγον
Ὠκέες στρουθοὶ, περὶ γᾶς μελαίνας,
Πυκνὰ δινῦντες πτερ' ἀπ' ὠραν' αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.

14. Ἀγρεῖ] *Aeol. pro* αἱρεῖ.
Ibid. Χλωροτ.] Χλωρὸς *ita viridis, ut referat colorem herbarum foliorumque flacceſcentium.*
15. Τεθνάκην] *Aeol. pro* τεθνάναι. *Et* 'πιδεύσην *pro* ἐπιδεύσειν, *quod pro* ἐπιδεήσειν.
5. Τυΐδε] *Aeol. pro* τῇδε *ib.* κατέρωτα *Aeol. pro* καὶ ἑτέρωθε.
11. Δινῦντες] *Aeol. pro* δινοῦντες, *ibid.* ὠραν' *pro* ὀρανῶ.

Αἴψ'

Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε', ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
Δή σε κάλημμι·

Χ' ὅττι γ' ἐμῷ μάλιστ' θέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ· τίνα δ' αὖτε πείθημ-
μι σαγήνεσσαν φιλότητα· Τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικῆ;

Καὶ γὰρ αἰ φεύγῃ, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλῆ, ταχέως φιλάσει,
Ἢ κὶ ἐθέλλοις.

Ἔλθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θυμὸς ἱμέῤῥει, τέλεσον· τὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

19. Σαγήνεσσαι] Idem quod σαγηνεύσαν, *irretientem*.
24. Ἐθέλλοις] *Aeol. pro* ἐθέλοις.

ἩΡΙΝΝΑΣ τῆς ΛΕΣΒΙΑΣ ᾠδὴ εἰς Ῥώμην, παρὰ τῷ Στοβαίῳ ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας λόγῳ.

ΧΑΙΡΕ´ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρηος,
Χρυσεόμιτρε, δαΐφρων ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς ὄλυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον·

Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε μοῖρα
Κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
Ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
Ἁγεμονεύῃς.

Σᾷ δ᾽ ὑπὸ ζεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγγεται· σὺ δ᾽ ἀσφαλέως κυβερνᾷς
Ἄστεα λαῶν.

Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
Καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ᾽ ἄλλως,
Σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλη.

Ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
Ἄνδρας αἰχματὰς, μεγάλως, λοχεύεις,
Εὔσταχυν δάματρος ὅπως συνοίσῃς
Καρπὸν ἀπ᾽ ἀνδρῶν.

19. Legit Grotius ὅπως συνοίσῃς·

Ἐκ τῶν ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ.

Περὶ βίου, ὅτι βραχύς. α΄.

Ἡμεῖς δ', οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἦρος, ὅτ' αἶψ' αὐγῇ αὔξεται ἠελίου·
Τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν,
Οὔτ' ἀγαθόν· κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι·
Ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
Ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
Αὐτίκα δὴ τεθνᾶναι βελτίον, ἢ βίοτος·
Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει.
Ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
Ἱμείρων, κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς ἀΐδην.
Ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἐστὶν
Ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

Τοῦ αὐτοῦ, β΄. Ψόγος γήρως.

* * * * * *

Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,

Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ, τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
  Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.
Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς,
  Γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου.
Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη,
  Οὔτε πατὴρ παισὶν τίμιος, οὔτε φίλοις.

Ἐκ τῶν ΣΟΛΩΝΟΣ ἐλεγειῶν.

β'.

Ἡμετέρη δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔ ποτ' ὀλεῖται
  Αἶσαν, καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων.
Τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
  Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει.
Αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
  Ἀστοὶ βούλονται, χρήμασι πειθόμενοι.

* * * * * *

  Οὔθ' ἱερῶν κτεάνων, οὔτε τι δημοσίων
Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος·
  Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ δίκης θέμεθλα,
Ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα, πρό τ' ἐόντα,
  Τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισαμένη.

* * * * * *

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ.
  Αὔλειοι δέ τ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι.

Ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρχος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ ϖάντας,
Εἴ κε τις ᾖ φεύγων ἐν μυχῷ, ἢ θαλάμῳ.
Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίȣς με κελεύει,
Ὡς κακὰ ϖλεῖϛα ϖόλει δυσνομία ϖαρέχει.
Εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια ϖάντ' ἀποφαίνει,
Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι ϖέδας,
Τραχέα λειαίνει, ϖαύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
Εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
Πραΰνει, ϖαύει δ' ἔργα διχοϛασίης.
Παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον· ἔϛι δ' ὑπ' αὐτῆς
Πάντα κατ' ἀνθρώπȣς ἄρτια καὶ ϖινυτά.

Ἐκ τῶν ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εἰς τῶν θνητῶν βίον. α΄.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί.
Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ
Ἀνδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
Κοῦφον ἔχων θυμὸν, πολλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν, οὐδὲ τ' ἴσασιν
Ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
Θνητοῖς. Ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν, βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθε χαριζόμενος.

Τοῦ αὐτοῦ, δ΄. Εἰς βίον ἀνθρώπινον.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
Πάντων, ὅσ' ἐστὶ, καὶ τιθῆσ' ὅπῃ θέλει.
Νοῦς δ' ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
Ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
Ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσῃ θεός.
Ἐλπὶς δὲ πάντας κάλλεσιν θείη τρέφει,
Ἄπρηκτον ὁρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην

Μένουσιν

Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
Νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
Πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι φίλον.
Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν,
Πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
Φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
Πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός.
Οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι,
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
Θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζώειν.
Οἱ δ' ἀγχόνην ἅψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
Κ' αὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
Οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι,
Καὶ πήματ' ἐστίν. εἰ δέ μοι πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

Τοῦ αὐτοῦ, ἐν ΔΙΟΝΥΣΙΩι περὶ συνθ. Juxta editionem Jac. Uptoni.

Διὰ πελάγους φερομένη Δανάη τὰς ἑαυτῆς ἐπὶ τοῦ Περσέως τύχας ἀποδύρεται.

ὍΤΕ λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
Βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσα δὲ λίμνα

Δείματι

Δείματι ἔρειπεν, οὔτ' ἀδιάντοισι
Παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε
Φίλαν χέρα, εἶπέν τε. " Ὦ τέκος,
" Οἷον ἔχω πόνον! σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ'
" Ἤτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,
" Χαλκεογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,
" Κυανέῳ τε δνόφῳ. Τὺ δ' αὐαλέαν
" Ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
" Παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
" Οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
" Κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
" Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,
" Καὶ κὲν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν
" Ὑπεῖχες οὖας, Κέλομαι, εὗδε, βρέφος,
" Εὑδέτω δὲ πόντος, εὑδέτω ἄμετρον κακόν.
" Ματαιοβουλία δέ τις φανείη,
" Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ, τι δὴ θαρσαλέον
" Ἔπος, εὔχομαι τεκνόφι δίκας μοι.——

* * * * * *

6. Ἀωτεῖς] *Dulcem ſomnum carpis*, ἀωτέω vox Hom. Hoc conjecturâ feliciter aſſecutus eſt *Cauſabonus*, pro αὖτε.

8. Νυκτιλαμπεῖ] Hanc vocem Sylburgius cum δώματι connectit: *domo, cui nox ſola illucet, idque tenebroſa.* Nec malè, ut videtur: à quibuſdam verò hæc vox ad Lunam, ceu cognomen, refertur, ut quæ idem ſit quod Horatii *Noctiluca.*

Ἐκ

Ἐκ τῶν ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ἐλεγ.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
  Κύρν᾽, ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.
Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ᾽ ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ᾽ ἀπείρονα πόντον
  Πωτήσῃ, κατὰ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
Ῥηϊδίως· θοίναις δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
  Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι.
Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
  Εὐκόσμου ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
Ἄισονται· καὶ ὅταν δνοφέροις ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
  Βῇς πολυκωκύτους εἰς ἀΐδαο δόμους,
Οὐδέποτ᾽ οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, οὐδέ γε λήσεις,
  Ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ᾽ Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος, ἠδ᾽ ἀνὰ νήσους,
  Ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ᾽ ἀτρύγετον,
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
  Ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
Πᾶσι γὰρ, οἷσι μέμηλε καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ,
  Ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ᾽ ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οἴ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
  Τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ᾽ ἀπανισσομένης!
Αἶψα γὰρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη.

Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη.
Ὡς μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅςις ἄπειρος
Ἄθλων εἰς ᾅδου δῶμα μέλαν κατέβη.
Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρὼς,
Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν. ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
Αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
Κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.
Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί. Αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀρθρώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον·
Φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλῷ·
Ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
Πίνωμεν· χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
Μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
Ὧδ' εἶναι, καὶ ἄμεινον, ἐύφρονα θυμὸν ἔχοντας,
Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
Τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλος.
Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
Γῆς, ὀλέσας ψυχὴν, κείσομαι, ὥστε λίθος,

Ἄφθογγος,

Ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο·
  Ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.
Τέρπεό μοι, φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσοιντο
  Ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται, ὁππότ' ἀκούσω
  Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
Χαίρω δ' εὖ πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων.
  Χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃς, ἐπεί ποτε γαῖα καλύψῃ.
  Εἴς τ' Ἔρεβος καταβῇ δῶμά τε Περσεφόνης,
Τέρπεται, οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
  Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.
Ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρὰ
  Γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρομέων προφέρω.

Περὶ φιλίας.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
  Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτᾳ καλλιρόῳ ποταμῷ,
Εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμι.
  Εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοὶ, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
  Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
Γιγνώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
  Ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.

23. Pro ἀκούων legit J. Pierſonus ἀείδων: et in verſu proximè ſequente pro ὀχέων, legit ἑάλων. Veriſim. p. 226.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ἐλεγΐον τι.

Ἀνδρομάχη, παρὰ τῷ Νεοπτολέμῳ, φυγοῦσα ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Θέτιδος, λέγει τάδε.

ἸΛΙΩι αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν
Ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν.
Ἇς ἕνεκ', ὦ Τροία, δορὶ καὶ πυρὶ δηϊάλωτον
Εἷλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης,
Καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἕκτορα, τὸν περὶ τείχη
Εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος.
Αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἀγόμαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
Δουλοσύναν στυγερὰν ἀμφιβαλοῦσα κάρᾳ.
Πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροός, ἁνίκ' ἔλειπον
Ἄστυ τε, καὶ θαλάμους, καὶ πόσιν ἐν κονίαις.
Ὤ μοι ἐγὼ μελέα! τί μ' ἐχρῆν ἔτι φέγγος ὁρᾶσθαι,
Ἑρμιόνας δούλαν, ἇς ὕπο τειρομένα
Πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα
Τάκομαι, ὡς πετρίνα πιδακόεσσα λιβάς.

ΒΑΚΧΥΛΙ-

ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Παρὰ τῷ Στοβαίῳ ἐν τῷ περὶ εἰρήνης λόγῳ, καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ τοῦ Νουμᾶ βίῳ· Ἐκ τῶν Βακχυλίδου παιάνων.

ΤΙ´ΚΤΕΙ δὲ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλα,
Πλοῦτον, καὶ μελιγλώσσων ἀοιδῶν ἄνθεα,
Δαιδαλέων τ᾽ ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεσθαι βοῶν
Ξανθῷ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων·
Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει.
Ἐν δὲ σιδαροδέτοισιν πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
Ἱστοὶ πέλονται· ἔγχεα τε λογχωτὰ,
Ξίφεα τ᾽ ἀμφάκεα εὐρῶς δάμναται· χαλκέων
Οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος
Ἀπὸ βλεφάρων, ἅμος ὃς θάλπει κέαρ.
Συμποσίων δ᾽ ἐρατῶν βρίθοντ᾽ ἀγυιαὶ,
Παιδικοί θ᾽ ὕμνοι φλέγονται.

ἉΡΜΟΔΙ´ΟΥ μέλος, τὸ ἐπὶ Ἁρμοδίῳ ποιηθὲν σκολιὸν ὑπὸ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ, οὕτως ἔλεγον. *Heſychius* in voce Ἁρμοδίου.*

ἘΝ μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος κ᾽ Ἀριστογείτων,

* Athenæus lib. xv. "Σκολιὸν hoc nonnulli Alcæo tribuerunt: "quod temporum ratio non fert. Floruit enim Alcæus annis "circiter 80 ante Hipparchi necem. Sed et auctoris nomen ab "interitu vindicavit Heſychius. Erat autem hoc Σκολιὸν Athe-
"nis

Ὅτε τὸν Τύρανον κτονέτην.
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.
Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τι ϖου τέθνηκας,
Νήσοις δ' ἐν Μακάρων σε φασὶν εἶναι.
Ἵνα ϖερ ϖοδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.
Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
Ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.
Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἁρμόδιε κ' Ἀριστόγειτον,
Ὅτι τὸν Τύραννον κτάνετον,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

" nis ita celebre, ut in omnibus conviviis cantari ſolitum eſſet: " quod patet ex Ariſtoph. Acharn. 977, et ad eum locum Scho- " liaſte: item ex ver. 1092, et Lyſiſtrat. 633. Liquet autem ex " ipſo Σκολιῷ conjuratos, cum Hipparchum adorirentur, pugio- " nes ſuos abdidiſſe in illis myrti ramis, quos, opinor ſolenne erat " geſtari ab omnibus, qui Sacrificio Panathenaico intereſſent: " quod etiam diſertè teſtatur Ariſtophanis Scholiaſtes. Hinc " fortaſſe ductus eſt mos, ut qui in convivio Σκολιὸν aliquod can- " taret, ſemper manu teneret myrti ramum (vid. Plutarch. in " Symp. Quæſt. 1.) quod in hoc Σκολιῷ ex re initium habuiſſe " videtur." *Lowth. Prælect. Poet.* Cujus viri, docti admodum et ingenioſi, diſtinctionem et emendationes hic libenter ſequimur.

ἘΚ

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Ἐκ τοῦ ἘΠΙΤΑΦΙΟΥ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

ΑἸΑΖΩ τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῇ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει·
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει·
Ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο, Μεῖνον, Ἄδωνι,
Δύσποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με, δύσμορε, φεύγεις,

Φεύγεις

Φεύγεις μακρὸν, Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμὶ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν, ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.
Θνάσκεις, ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι, ὡς ὄναρ, ἔπτη.
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε· τί γὰρ, τολμηρὲ, κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἐμήνας θηρσὶ παλαίειν;
Ὧδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
  Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφίη τόσον ἐκχέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δέ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
Αἷμα ῥόδον τίκτει· τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
  Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι·
Ἔστ' ἀγαθὰ στιβὰς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς, ἑτοίμα.
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν.
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὡ μὲν ὀϊστὼς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτρην,
Χὡ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λούει.
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
  Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

19. Pro ἔρχεαι legit οἴχεαι J. Pierſonus in Veriſim. p. 54.

Ἔσβεσε

Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· οὐκέτι δ' Ὑμὰν,
Ὑμὰν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος, ἄδεται αἲ αἶ.
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
Καί μιν ἐπαείδουσιν. ὁ δέ σφισὶν οὐκ ἐπακούει,
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, κῶρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.

45. Pro Ἐξεπέτασσε legit Pierſonus ἐξεκέδασσε, Veriſim. p. 56.

49. Κῶρα] Proſerpina à Græcis dicebatur κόρη, unde feſta in ejus honorem inſtituta κόρεια.

ἘΚ

ΜΟΣΧΟΥ.

Ἐκ τοῦ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΒΙΩΝΟΣ.

ἌΡΧΕΤΕ, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Ἀδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθοίσας,
Ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκέτι μέλπει,
Οὐκέτ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος λάθαιον ἀείδει.
Ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι γοάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Ἄρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,

Κ'οὐκέτι

Κοὐκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα· σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ἄρχετε, Σικελικαί, τῶ ϖένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Τίς ϖοτε σᾷ σύριγγι μελίξεται, ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θάσει ϛόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
Εἰσέτι γὰρ ϖνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἐπιβόσκετ' ἀοιδᾶς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ ϛόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Ἄρχετε, Σικελικαί, τῶ ϖένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ϖοκ' ἔτερπες
Ἑσδομέναν ϖερὶ σεῖο ϖαρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης.
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ Γαλάτεια· σὲ δ' ἅδιον ἀπέβλεπεν ἅλμας·
Καὶ νῦν λασαμένα τῶ κύματος, ἐν ψαμάθοισιν
Ἕσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Ἄρχετε, Σικελικαί, τῶ ϖένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Καὶ ϛυγνὸν ϖερὶ σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες. 34
Τοῦτό τοι, ὦ ϖοταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος·
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο ϖρᾶν τοι Ὅμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλύκερον ϛόμα· καί σε λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα ϖολυκλαύϛοισι ῥεέθροις,
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν ϖάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ ϖένθει τάκῃ.
Ἀμφότεροι ϖαγαῖς ϖεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε

Παγασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας.
Χὼ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ' ου πολέμους, ου δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε.
Ἄρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα.
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον ου ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὗλαι·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ·
Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.

* * * * * *

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, ου ξένος ᾠδᾶς
Βωκολικᾶς, ἀλλ' ἅν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητὰς,
Κλαρονόμος, μώσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων·
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν.
Ἄρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.

61. Ἐν δὲ Συρακοσίοισι] Ante hunc verſum deſunt pauca. Sex ſequentes verſus ſuppleviſſe dicitur Marcus Muſurus Cretenſis: nonnulli autem ipſius Moſchi eſſe exiſtimant.

Πάντες ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα βωκολιασταὶ
Ἐκ μοισῶν, σέο πότμον ἀνακλαίουσι θανόντος.
Κλαίει Σικελίδας τὸ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν,
Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι,
Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων ῥέει· ἔν τε πολίταις
Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἄλεντι Φιλητᾶς.

Αἴ,

Αἲ, αἲ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τὸ, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι, καὶ καρτεροὶ, ἢ σοφοὶ ἄνδρες
Ὁππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνακοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ.
Ἄρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
Πῶς τεῦ τοῖς κείλεσσι ποτέδραμε, κοὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
Ἢ δοῦναι λαλέοντι το φάρμακον; ἔκφυγεν ᾠδάν.
Ἄρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι· εἰ δυνάμαν δὲ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας· κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλούτεος, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βωκολιάσδευ·
Σικελικὰ κἀκείνα ἐν Αἰτναίαισιν ἔπαιξεν
Ἀιόσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· οὐκ ἀγέραστος
Ἐσσεῖθ' ἁ μολπά· χ' ὡς Ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἁδέα φορμίζοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καί σε, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν· εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτέϊ καὐτὸς ἄειδον.

ΠΙΝ-

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠ. Α΄.

Ἱέρωνι ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ Κέλητι.

Hæc Ode in laudem Hieronis Regis Syracuſanorum, qui in Olympicis vicerat, eſt conſcripta. Eundem prædicat à Juſtitiâ, Sapientiâ, Muſices peritiâ. Præterea equum, quo victoriam retulit, et locum, ubi Olympica certamina agebantur, celebrat. Ab eo loco, nimirum Peloponneſo, occaſionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalo et Pelope fabulam; unde ad Hieronem regreſſus, felicitatem, quæ ſequitur Olympionicas, proponit. Poſtremò, concludit hanc Odam voto; ut Deus gloriam et dignitatem regiam Hieroni tueatur, et Poëtam in ſtudio celebrandi victores conſervet.

ϛροφὴ ά. κώλων ιζ΄.

ἌΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ, μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.
εἰ δ᾽ ἄεθλα γαρύεν
ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
μηκέθ᾽ ἁλίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον
ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄϛρον,
ἐρήμας δι᾽ αἰθέρος.
μήδ᾽ Ὀλυμπίας ἀγῶνα

φέρτερον

φέρτερον αὐδάσομεν·
ὅθεν ὁ πολύφατος
ὕμνος ἀμφιβάλλεται
σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνȣ παῖδ', ἐς ἀφνεὰν ἱκομένȣς
μάκαιραν Ἱέρωνος ἑςίαν·

ἀντιςροφὴ α'. κώλων ιζ'.

θεμιςεῖον ὃς ἀμφέπει
σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν·
ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
μȣσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
οἷα παίζομεν φίλαν
ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
τράπεζαν. Ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλȣ
λάμβαν', εἴ τι τοι Πίσας τε
καὶ * Φερενίκȣ χάρις
νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φροντίσιν·
ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας
ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν

* Ὄνομα τȣ̃ νικήσαντος ἵππȣ. *Schol.*

Συρακό-

ἐπῳδὸς α′. κώλων ιγ′.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
βασιλῆα. Λάμπει
δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδοῦ
Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδῶν,
ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελεν
Κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον
ὦμον κεκαδμένον.
Ἦ θαύματα πολλὰ
καὶ πού τι καὶ βροτῶν φρένας
ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον
δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
ἐξαπατῶντι μῦθοι·

στροφὴ β′. κώλων ιζ′.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέροισα τιμὰν,
καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι,
μάρτυρες σοφώτατοι.
Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν
ἐοικὸς ἀμφὶ Δαιμόνων κα-
λά· μείων γὰρ αἰτία.

Υἱὲ

Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ᾽, ἀντί-
  α προτέρων, φθέγξομαι,
ὁπότ᾽ ἐκάλεσε πα-
  τὴρ τὸν εὐνομώτατον
ἐς ἔρανον, φίλαν τε * Σίπυλον,
ἀμοιβαῖα Θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
τότ᾽ Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

ἀντιστροφὴ β′. κώλων ιζ′.

δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
χρυσέαισί τ᾽ ἀν᾽ ἵπποις
ὕπατον εὐρυτίμου
ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τωὔτ᾽ ἐπὶ χρέος.
ὡς δ᾽ ἄφαντος ἔπε-
  λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
  μενοι φῶτες ἄγαγον·
ἔννεπε κρυφᾶ τις αὐτί-
  κα φθονερῶν γειτόνων,
ὕδατος ὅτι τε πυ-
  ρὶ ζέοισαν ἀμφ᾽ ἀκμὰν
μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
τραπέζαισί τ᾽ ἀμφιδεύτατα κρεῶν
σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

* Οἱ μὲν πόλεως ὄνομα, οἱ δὲ ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν. *Schol.*

ἐπῳδὸς β'. κώλων ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
μακάρων τιν' εἰπεῖν.
ἀφίσταμαι· ἀκέρδεια λέλογχεν
θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπ-
έψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη· κόρῳ δ' ἕλεν
ἄταν ὑπέροπλον,
τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
σε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
εὐφροσύνας ἀλᾶται.

στροφὴ γ'. κώλων ιζ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον
τοῦτον, ἐμπεδόμοχθον
μετὰ * τριῶν τέταρτον
πόνον· ἀθανάτων ὅτι κλέψας
ἁλίκεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε
δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον

* Ἢ ὅτι ἐν ᾅδου μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται, Σισύφου, Τιτύου, καὶ Ἰξίονος· ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τῶν πεινῆν, διψῆν, ἑστᾶναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει, τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. *Schol. Ex his Schol. interpretationibus poſteriorem Editores Oxonienſ. ſecuti ſunt.*

θέσσαν·

θέσσαν· εἰ δὲ θεὸν
ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν
ἀθάνατοί οἱ πάλιν
μετὰ τὸ ταχύποτμον
αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

ἀντιστροφὴ γ'. κώλων ιζ'.

* Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
σχεθέμεν· ἄγχι δ' ἐλθὼν
πολιᾶς ἁλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ,
ἄπυεν Βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὃ δ' αὐτῷ
πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.
τῷ μὲν εἶπε· ‘φίλι-
‘ α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
‘ Ποσείδαον, ἐς χάριν
‘ τέλλεται, πέδασον ἔγχος
‘ Οἰνομάου χάλκεον·
‘ ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
‘ των πόρευσον ἁρμάτων
‘ ἐς Ἆλιν, κράτει δὲ πέλασον,

* Τοῦ Οἰνομάου τῆς Πίσης βασιλεύοντος. *Schol.*

‘ ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
‘ ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

ἐπῳδὸς γ'. κώλων ιγ'.

‘ θυγατρός. Ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
‘ νος ἄναλκιν ὁ φῶ-
‘ τα λαμβάνει· Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
‘ τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
‘ καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
‘ καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος
‘ ἄεθλος γ' ὑποκείσεται· τὺ δὲ
‘ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
Ὣς ἔννεπεν· οὐδ' ἀ-
κράντοις ἐφάψατ' ὦν ἔπεσ-
σι· τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς,
ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖ-
σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

στροφὴ δ'. κώλων ιζ'.

Ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν,
παρθένον τε σύνευνον·
τέκε δὲ λαγέτας ἓξ
ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
ἀγλαᾶσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθεὶς,
τύμβον ἀμφίπολον

ἔχων

ἔχων πολυξενωτάτῳ πα-
ρὰ βωμῷ. Τὸ δὲ κλέος
τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ο-
λυμπιάδων, ἐν δρόμοις
Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

ἀντιστροφὴ δ΄. κώλων ιζ΄.

ἀέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' ἀ-
εὶ παράμερον ἐσλόν,
ὕπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ. Ἐμὲ δέ στεφανῶσαι
κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
χρή. Πέποιθα δὲ ξένον
μή τιν' ἀμφότερα
καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
ὼν, τεαῖσι μήδεται,
ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων,
μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

ἐπῳδὸς

ἐπῳδὸς δ'. κώλων ιγ'.

σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν,
ἐπίκουρον εὑρὼν
ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
* Κρόνιον. Ἐμοὶ μὲν ὦν μοῖσα καρτερώ-
 τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει· ἐπ' ἄλλοι-
 σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
 φοῦται βασιλεῦσι. Μηκέτι
πάπταινε πόρσιον.
εἴη σέ τε τοῦτον
ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
τε τοσσάδε νικαφόροις
ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλ-
 λανας ἐόντα παντᾶ.

* Τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσης. Schol. *Unde apud Lycophr de Olymp. certamine*, Κρόνου παρ' αἰπὺν ὄχθον. *Lyc. v.* 24.

Θήρωνι

Θήρωνι ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι, Ἅρματι.

Laudatur Theron Agragentinus, Tyrannus, à victoriâ quam quadrijugo curru in Olympiis eſt adeptus; item à juſtitiâ, liberalitate, fortitudine, et majorum claritudine: quorum fortunam occaſione ſumptâ attingit. Tum digreſſiones ad Semelen, Inonem, Peleum, Achillem, aliôſque intertexit: atque obiter loca Beatorum, et Damnatorum apud inferos deſignat. Tandem concludit Odam, ſui carminis, et Theronis liberalitis, laude.

στροφὴ α΄. κώλων ιδ΄.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
τίνα θεὸν, τίν᾽ ἥρωα,
τίνα δ᾽ ἄνδρα κελαδήσομεν;
ἤτοι Πίσα μὲν Διός·
Ὀλυμπιάδα δ᾽ ἔστα-
σεν Ἡρακλέης,
* ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας
ἕνεκα νικαφόρου
γεγωνητέον ὀπὶ,
δίκαιον ξένον,
ἔρεισμ᾽ Ἀκράγαντος,
εὐωνύμων τε πατέρων
ἄωτον, ὀρθόπολιν·

* Πρὸς Αὐγέαν πολεμήσας τὸν Ἤλιδος τύραννον, καὶ νικήσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων προσαγαγὼν, ἔκτισε τὸν ἀγῶνα. *Schol.*

ἀντιστροφὴ α'. κώλων ιδ'.

καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,
ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
ὀφθαλμός· αἰών τ' ἔφε-
  πε μόρσιμος, πλοῦτόν
τε καὶ χάριν ἄγων
γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
Ἀλλ' ὦ Κρόνιε, παῖ Ῥέας,
ἕδος ὀλύμπου νέμων,
ἀέθλων τὲ κορυφὰν,
πόρον τ' Ἀλφεοῦ,
ἰανθεὶς ἀοιδαῖς,
εὔφρων ἄρουραν ἔτι πα-
  τρίαν σφίσιν κόμισον

ἐπῳδὸς α'. κώλων η'.

λοιπῷ γένει· τῶν δὲ πεπραγμένων,
ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν,
ἀποίητον οὐδ' ἂν
χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
πῆμα θνάσκει παλίγκοτον, δαμασθέν,

στροφὴ

στροφὴ β'. κώλων ιδ'.

ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο * κούραις, ἔπα-
θον αἳ μεγάλα. Πένθος
δὲ πίτνει βαρὺ
κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
ἀποθανοῖσα βρόμῳ
κεραυνοῦ, τανυέθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
δὲ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

ἀντιστροφὴ β'. κώλων ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ
μετὰ κόραισι Νηρῆος
ἁλίαις, βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ἤτοι
βροτῶν κέκριται
πεῖρας οὔτι θανάτου,
οὐδ', ἀσύχιμον ἁμέραν

* Τούτων δὲ μέμνηται, ἐπεὶ ὁ Θήρων εἰς Λάϊον ἀνάγει τὸ γένος. *Scho.*

ὁπότε, παῖδ' ἀλίȣ,
ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
πόνων, ἐς ἄνδρας ἔβαν.

ἐπῳδὸς β'. κώλων ή.

Οὕτω δὲ μοῖρ', ἅτε πατρώϊον
τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,
θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει
παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
ἐξ ȣ͂ περ ἔκτεινε Λάϊον μόριμος υἱὸς
συναντόμενος, ἐν δέ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

ϛροφὴ γ'. κώλων ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ Ἐριννὺς
πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,
νέοις ἐν ἀέθλοις
ἐν μάχαις τε πολέμȣ
τιμώμενος, Ἀδραςιδᾶν
θάλος ἀρωγὸν δόμοις.

Ὅθεν

Ὅθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν, πρέπει
τὸν * Αἰνησιδάμου
ἐγκωμίων τε μελέων
λυρᾶν τε τυγχανέμεν·

ἀντιστροφὴ γ΄. κώλων ιδ΄.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
γέρας ἔδεκτο. Πυθῶνι
δ᾽ ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναὶ χάριτες ἄνθεα τεθρίππων
δυωδεκαδρόμων
ἄγαγον. Τὸ δὲ τυχεῖν,
πειρώμενον ἀγωνίας,
παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
δεδαιδαλμένος
φέρει τῶν τε καὶ τῶν
καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
μέριμναν ἀγροτέραν,

ἐπῳδὸς γ΄. κώλων η΄.

ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
ἀνδρὶ φέγγος. Εἰ δέ μιν ἔχει
τὶς, οἶδεν τὸ μέλλον,

* Αἰνησίδαμος πατὴρ Θήρωνος. Schol.

ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
 θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
ποινὰς ἔτισαν. Τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
ἀλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
 ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

στροφὴ δ´. κώλων ιδ´.

ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
ἴσα δ' ἐν ἁμέραις ἅλι-
 ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
ἐσθλοὶ νέμονται βίο-
 τον, οὐ χθόνα ταράσσον-
 τες ἀλκᾷ χερῶν,
οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
 λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
 ρον εὐορκίαις,
ἄδακρυν νέμονται
αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρα-
 τον ὀκχέοντι πόνον.

ἀντιστροφὴ δ´. κώλων ιδ´.

Ὅσοι * δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς

* Ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τριῶν ἐμψυχωσέων εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη, εἴς τε τὸν ἐν ᾅδου μετὰ θάνατον, εἴς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον δίκαιοι γενέσθαι, οὗτοι ἐστάλησαν εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς, ὅ ἐστιν εἰς τὰς μακάρων νήσους, ἔνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐκεῖ κατοίκησιν. Τῇ δὲ τοῦ Πυθαγόρου γνώμῃ ἀκολουθεῖ νῦν ὁ Πίνδαρος. *Schol.*

ἑκατέρωθι

ἑκατέρωθι μείναντες,
ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
νᾶσον ὠκεανίδες
αὖραι περιπνέουσιν· ἄν-
θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ᾽ ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
ὕδωρ δ᾽ ἄλλα φέρβει·
ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

ἐπῳδὸς δ΄. κώλων η΄.

βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος·
ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖ-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
πόσις ὁ πάντων Ῥέας
ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ᾽ ἔνεικ᾽, ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

στροφὴ ε΄. κώλων ιδ΄.

Ὃς Ἕκτορ᾽ ἔσφαλε, Τροίας
ἄμαχον ἀστραβῆ κίο-
να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·

Ἀοῦς

Ἀῶς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-
νος ὠκέα βέλη
ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς
δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων
χατίζει. Σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ·
μαθόντες δὲ, λάβροι
παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὣς,
ἄκραντα γαρύετον,

ἀντιστροφὴ ἑ. κώλων ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον,
ἄγε, θυμέ. Τίνα βάλλομεν
ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας ὀϊστὸς
ἱέντες; ἐπὶ τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις,
αὐδάσομαι ἐνόρκιον
λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
τεκεῖν μήτιν' ἑκατὸν
γε ἐτέων πόλιν,
φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

ἐπῳδὸς

ἐπῳδὸς έ. κώλων ή.

Θήρωνος· ἀλλ᾽ αἶνον ἔβα κόρος
οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργων ὑπ᾽ ἀνδρῶν
τὸ λαλαγῆσαι θέλων,
κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
ἔργοις· ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
ἐκεῖνος ὅσα χάρματ᾽ ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

ΠΙΝΔ. ΟΛ. ΕΙΔ. Έ.

ΨΑΥ´ΜΙΔΙ, ΤΕΘΡΙ´ΠΠΩι, ᾿ΑΠΗ´ΝΗι, καὶ ΚΕ´ΛΗΤΙ.

Prædicatur triplex victoria Pſaumidis, qui circiter 82 *Olympiade victor evaſit celete, curru mulari, et quadrigis: unde patriæ et parentibus peperit gloriam: neque fuit ingratus erga Deos, quos ſacris honoravit. Poſtea preces Jovi offert Poëta pro Camarinæ, et Pſaumidis felicitate.*

στροφὴ ά. κώλων ιθ'.

Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ
στεφάνων ἄωτον γλυκὺν
τῶν Ὀλυμπίᾳ,
Ὠκεανοῦ θύγατερ,
καρδίᾳ γελανεῖ
ἀκαμαντόποδός τ᾽ ἀπήνας δέκευ

Ψαύμιδος

Ψαύμιδός τε δῶρα·
Ὅς τὰν σὰν πόλιν αὔξων,
Καμαρίνα, λαοτρόφον,
βωμὸς * ἓξ διδύ-
μους ἐγέραρεν ἑορ-
ταῖς θεῶν, μεγίσταις
ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμπ-
ταμέροις ἁμίλλαις,
ἵπποις, ἡμιόνοις τε, μοναμπυκί-
ᾳ τε. Τὶν δὲ κῦδος
ἁβρὸν νικήσας ἀνέθηκε, καὶ
ὃν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε, καὶ
τὰν νέοικον ἕδραν.

ἀντιστροφὴ α'. κώλων ιθ'.

Ἱκὼν δ' Οἰνομάου καὶ
Πέλοπος παρ' εὐηράτων
σταθμῶν, ὦ πολι-
άοχε Παλλὰς, ἀεί-
δει μὲν ἄλσος ἁγνὸν
τὸ τεὸν, ποταμόν τε † Ὠανὸν, ἐγ-
χωρίαν τε λίμναν,
καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς, Ἵπ-
παρις οἷσιν ἄρδει στρατὸν,

* Βωμοὺς ἓξ] Οἱ νικῶντες ἔθυον ἐν τοῖς ἓξ βωμοῖς. Ἡρόδοτός φησι τὸν Ἡρακλέα ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱδρύσασθαι δώδεκα θεῶν ἀγάλματα· συμβώμους δὲ αὐτοὺς ποιῆσαι ἓξ βωμοὺς κατασκευάσας. *Schol.*

† *Oanus fluvius Siciliæ prope Camarinam; ut et Hipparis, qui oritur in nemoroſo quodam monte, ubi ligna ſecant Camarinæi ad ædificia, et inde per flumen in urbem deportant.* Benedict. *ex* Sch.

κολλᾶ

κολλᾷ τε ϛαδί-
    ων θαλάμων ταχέως
ὑψίγυιον ἄλσος,
ἀπ' ἀμηχανίας ἄγων ἐς φάος
τόνδε δᾶμον ἀϛῶν.
Αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεἶαῖσι πόνος δαπά-
    να τε μάρναται πρὸς
ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.
Εὖ δὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
    ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

ἐπῳδὸς κώλων ιθ'.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
τιμῶν τ' Ἀλφεὸν
εὐρὺ ῥέοντα Ἰδαῖ-
    όν τε σεμνὸν ἄντρον,
ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις
ἀπύων ἐν αὐλοῖς,
αἰτήσων πόλιν εὐα-
    νορίαισι τάνδε κλυταῖς
δαιδάλλειν· σέ τ', Ὀ-
    λυμπιόνικε, Ποσει-
    δανίοισιν ἵπποις
ἐπιτερπόμενον, φέρειν γῆρας εὔ-
    θυμον ἐς τελευτὰν,
υἱῶν, Ψαῦμι, παριϛαμένων. Ὑγί-
εντα δ' εἴ τις ὄλβον

ἄρδει, ἐξαρκέων κλεάτεσσι, καὶ
εὐλογίαν προςιθεὶς· μὴ ματεύ-
ση Θεὸς γενέσθαι.

ΠΙΝΔ. ΟΛ. ΕΙΔ. ΙΒ'.

ἘΡΓΟΤΕ'ΛΕΙ * Ἱμεραίῳ ΔΟΛΙΧΟ-ΔΡΟΜΩι.

Ergotelem Philanoris filium laudat à triplici victoriâ nimirum Olympicâ, quam ſeptuageſimâ ſeptimâ Olympiade obtinuit: Pythiacâ, quam vigeſimâ nona Pythiade reportavit: et Iſthmiacâ.

ϛροφὴ ά κώλων θ'.

Λ Ἴσσομαι, παῖ Ζηνὸς ἐλευθερίȣ,
Ἱμέρα εὐρυσθενέ' ἀμ-
φὶ πόλει, σώτειρα Τύχα.
Τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
νᾶες, ἐν χέρσῳ τὲ λαιψηροὶ πόλεμοι,
κἀγοραὶ βȣλαφόροι· Αἵ γε μὲν ἀνδρῶν
πόλλ' ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω

* *Ergoteles, etſi Cretenſis eſſet, tamen Himeræus Siculus appellatur; cujas etiam poſt victoriam Olympicam fuit proclamatus. Sæpe enim fiebat, ut victores non ex patriâ, in quâ ſcilicet nati fuerant, ſe proclamari vellent; ſed ex illâ Regione, in quâ deinceps ſibi vivendum putârint: præſertim ſi a civibus injuriâ inſigni affecti, victoriæ ſuæ gloriam cum illis participare nollent, ita quodammodo injuriam ulciſci vellent. Id vero Ergoteli accidit, uti Pauſan. ſcribit; et ex textu Pindarico oſtendit Scholiaſtes.* Ex not. Oxon.

ψεύδη

ψεύδη μεταμώνια τέμνοι-
σαι, κυλίνδοντ᾽ ἐλπίδες.

ἀντιστροφὴ ά. κώλων θʹ.

Σύμβολον δ᾽ οὔπω τὶς ἐπιχθονίων
πιστόν, ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
σομένας εὗρεν θεόθεν·
Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.
Πολλὰ δ᾽ ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
ἔμπαλιν μὲν τέρψιος. Οἱ δ᾽ ἀνιαραῖς
ἀντικύρσαντες ζάλαις,
ἐσθλὸν βαθὺ πήματος ἐν μι-
κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

ἐπῳδὸς ά. κώλων ί.

Υἱὲ Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεά κεν,
ἐνδομάχας ἅτ᾽ ἀλέκτωρ,
συγγόνῳ παρ᾽ ἑστίᾳ
ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν·
εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα
Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.
Νῦν δ᾽ Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος,
καὶ δὶς ἐν Πυθῶνι, Ἰσθμοῖ τ᾽, Ἐργότελες,
θερμὰ * νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέ-
ων † παρ᾽ οἰκείαις ἀρούραις.

* Νυμφᾶν λουτρὰ] Τὰ θερμὰ ὕδατα τῶν Νυμφῶν ἐν τῇ Ἱμέρᾳ ὑψοῖς καὶ ἐπαίρεις τῇ δόξῃ. *Schol.*

† Παρ᾽ οἰκείας] Ὡς ἐν ἰδίᾳ γῇ παροικῶν. *Schol.*

ΠΙΝΔ. ΟΛ. ΕΙΔ. ΙΔ'.

Ἀσωπίχῳ ΟΡΧΟΜΕΝΙῼ Παιδὶ ΣΤΑΔΙΕΙ͂.

Εἶδος μονοϛροφικόν.

Laudatur Aſopichus Orchomenius, Cleodami filius, a victoriâ Olympicâ, et a patriâ: Interim quia Charites Orchomeni coluntur, ipſis hymnum hunc poëta commendat: eaſque ſuis a proprietatibus eleganter celebrat.

ϛροφὴ ά. κώλων ιή.

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖ-
σαι αἵ τε ναίετε καλλίπωλον ἕ-
δραν, ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενȣ͂,
παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι.
Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα
γίνεται πάντα βροτοῖς·
εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς
ἀνήρ. Οὔτε γὰρ θεοὶ
σεμνᾶν Χαρίταν ἄτερ
κοιρανέοντι χορȣ̀ς,
ȣ̓́τε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων
ταμίαι ἔργων ἐν ȣ̓ρανῷ,
χρυσότοξον θέμεναι
παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνȣς,

ἀέναον

ἀέναον σέβοντι πατρὸς
Ὀλυμπίοιο τιμάν.

στροφὴ β΄. κώλων ιζ΄.

Πότνι᾽ Ἀγλαΐα φιλησίμολπέ
τ᾽ Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες,
ἐπάκοοι νῦν· Θαλία τε ἐ-
ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
κῶμον ἐπ᾽ εὐμενεῖ τύχᾳ
κοῦφα βιβῶντα. Λυδίῳ γὰρ
Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ,
ἐν μελέταις τε ἀείδων,
μόλον· οὕνεκ᾽ Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια
σεῦ ἕκατι· μελαντειχέα δόμον
Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ,
πατρὶ κλυτὰν φέροισ᾽ ἀγ-
γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ᾽, υἱ-
ὸν εἴπῃς, ὅτι οἱ νέαν
κόλποισι παρ᾽ εὐδόξοιο Πίσας,
ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων
πτεροῖσι χαίταν.

εἶδος

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΟΝ.

εἶδος α'.

Ἱέρωνι Αἰτναίῳ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙ'Ωι, Ἅρματι.

Hiero Syracuſanus tyrannus, in quem eſt et primum Olympiorum encomium, primo hoc Pythiorum carmine commendatur a victoriâ, liberis, patriâ, vitâ honeſtâ, aliiſque virtutibus. Præter quas Hieronis laudes, citharæ Muſiceſque commendationem addit: et pro ſuo more fabulas, hiſtorias, ſententias per digreſſionem interſerit.

ϛροφὴ α'. κώλων ιϐ'.

ΧΡΥΣΕ'Α φόρμιγξ, Ἀπόλλω-
νος καὶ ἰοπλοκάμων
σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
Τᾶς ἀκȣει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχὰ,
πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
ἁγησιχόρων ὁπόταν τῶν φροιμίων
ἀμϐολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα·
καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σϐεννύεις
ἀενάȣ πυρός. Εὕ-
δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

ἀντιϛροφὴ α'. κώλων ιϐ'.

ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν

ἀγκύλ

ἀγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων
ἁδὺ κλαΐςρον, κατέχευας. Ὁ δὲ κνώσσων
ὑγρὸν νῶτων αἰωρεῖ, τεαῖς
ῥιπαῖσι κατασχόμενος. Καὶ γὰρ βια-
τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν
ἐγχέων ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
κώματι· κῆλα δὲ καὶ
δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοΐδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

ἐπῳδὸς ά. κώλων ιέ.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα,
γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον·
ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
ςέρνα λαχνάεντα· κίων
δ' οὐρανία συνέχει,
νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
χιόνος ὀξείας τιθήνα·

στροφὴ β'. κώλων ιβ'.

τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-
τε πυρὸς ἁγνόταται
ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
δ' ἁμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν παλάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
των ἀκοῦσαι,

ἀντιστροφὴ β'. κώλων ιβ'.

οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
λοις δέδεται κορυφαῖς,
καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν,
ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
γείτονα· Πυθιάδος
δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν, ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὕπερ
καλλινίκου

ἐπῳδὸς

ἐπῳδὸς β'. κώλων ιε.

ἅρμασι. Ναυσιφορήτοις
δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
ἐς πλόον ἐρχομένοις, πομ-
παῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γὰρ
κὰν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν· Ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σιν ἵπποισίν τε κλυτὰν,
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε, καὶ Δάλοι ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασῶ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,
ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ
τιθέμεν, εὔανδρόν τε χώραν.

στροφὴ γ'. κώλων ιβ.

Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν· ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεί τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
μακρὰ δ' ἐκρίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.

Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-
 βον μὲν ὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
 θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
 σιν παράσχοι·

ἀντιστροφὴ γ'. κώλων ιβ'.

ἦ κεν ἀμμνάσειεν, οἵαις
 ἐν πολέμοισι μάχαις
τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
 ν', ἁνίχ' * εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμὰν,
οἵαν ὕτις Ἑλλάνων δρέπει,
πλύτυ στεφάνωμ' ἀγέρωχον. † Νῦν γε μὰν
τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων,
ἐστρατεύθη. Σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
καί τις ‡ ἐὼν μεγαλά-
 νωρ ἔσανεν. Φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
 κει τειρόμενον μεταλλάσ-
 σοντας ἐλθεῖν

ἐπῳδὸς γ'. κώλων ιέ.

ἥρωας ἀντιθέυς Ποί-
 αντος υἱὸν τοξόταν·

* Ὁ μὲν λόγος ἐστι περὶ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος, τῶν τυραννησάντων ἐν Συρακοσίαις. *Schol.*

† Νῦν γε μὰν] Φορείῳ δὲ φερόμενος ὁ Ἱέρων διὰ τὴν λιθυρίαν κατηγωνίζετο τὺς ἐναντίυς. *Schol.*

‡ Καὶ τις ἐὼν] Ἀναξίλαος, ὁ τῶν Ῥηγίνων βασιλεὺς Λόκρυς ἠθέλησεν ἄρδην ἀπολέσαι, καὶ ἐκωλύθη πρὸς Ἱέρωνος. *Schol.*

ὃς

ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
   σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ᾽ Ἱέρωνι Θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι]
τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
ἔραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.
Χάρμα δ᾽ οὐκ ἀλλότριον νι-
   καφορία πατέρος.
Ἄγ᾽, ἔπειτ᾽ Αἴτνας βασιλεῖ
φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον.

στροφὴ δ΄. κώλων ιβ΄.

Τῷ * πόλιν κείναν θεοδμά-
   τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
† Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων
ἐν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ ‡ Παμφύλου

* Πόλιν κείναν] Ἀνακτίσας τὴν Κατάνην ὁ Ἱέρων καὶ Αἴτνην μετονομάσας, διοικεῖν Δεινομένει τῷ υἱῷ ταύτην δέδωκεν ἐν νόμοις τῆς Δωρίδος στάθμης, ἐλευθέρους ἀφεὶς τοὺς Αἰτναίους καὶ τοῖς Λακωνικοῖς τρόποις χρωμένους. *Schol.*

† Ὑλλίδος στάθμας] Τῆς Δωρίδος, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ ἐπιφανεστάτου τῶν Δωρίεων, ὁ ἐβασίλευσε τῶν περὶ Ἰταλίαν οἰκησάντων, Ὁ οὖν Ἱέρων Γελώους, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ Συρακουσίους, ὄντας τῶν Δωρίεων ἀποίκους, ἐνῴκησε τῇ Αἴτνῃ. *Schol.*

‡ Παμφύλου] Τουτέστιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπὸ Ἡρακλέους καὶ Παμφύλου. Πάμφυλος καὶ Δύμας καὶ Δῶρος υἱοὶ Αἰγιμιοῦ. *Schol.*

καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
ὄχθαις ὑπὸ Ταϋγέτυ ναίοντες, αἰ-
  εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιῦ
Δωριῆς. Ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

ἀντιστροφὴ δ'. κώλων ιβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-
  ταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ
αἶσαν, ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
  σιν, διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
Σύν τοι τίν κεν ἀγητὴρ ἀνὴρ,
υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-
  ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἡσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἅμερον
ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
  νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν,
τὰν πρὸ Κύμας·

ἐπῳδὸς δ'. κώλων ιέ.

οἷα Συρακοσίων ἀρ-
  χῷ δαμασθέντες πάθον
ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν·

ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,
* Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
δουλείας. Αἱρέομαι
παρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
μισθὸν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω
πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
ταῖσι Μῆδοι μέν κάμον ἀγκυλότοξοι.
παρ δέ γε τὰν εὔδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,
τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ,
πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

στροφὴ έ. κώλων ιβ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
πείρατα συντανύσαις
ἐν βραχεῖ· μείων ἕπεται
μῶμος ἀνθρώπων. Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
αἰανὴς ταχείας * ἀπάδις.

* Ἑλλάδ' ἐξέλκων] Ἱστορεῖται τι τοιοῦτον, ὅτι Ξέρξου μέλλοντος στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πρέσβεις ἦλθον πρὸς Καρχηδονίους κελεύοντες πλεῖν ἐπὶ Σικελίαν, καὶ τοὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονοῦντας καταστρέφεσθαι, καὶ οὕτως ὁρμᾷν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον. Οἱ μὲν οὖν Καρχηδόνιοι ὑπήκουσαν. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, πρὸς Ἱέρωνα πρέσβεις ἦλθον παρ' Ἀθηναίων ἀξιοῦντες συμμαχεῖν τοῖς Ἕλλησιν. Ὧν ὑπήκουσαν οἱ περὶ τὸν Γέλωνα καὶ κατασκευασάμενοι διακοσίας ναῦς, καὶ δισχιλίους ἱππέας, καὶ μυρίους πεζοὺς, τὸν τῶν Καρχηδονίων στόλον κατεναυμάχησαν, κατὰ τῆς Σικελίας ὁρμῶντα· ὥστε τοὺς Σικελιώτας, καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐλευθερῶσαι. *Schol.*

† Ἀπάδις] Ἀπάδις *Pindar. Lex. format ex* ἄπαδις, *in accuſat. plural.* ἀπαδίας *et* κατὰ κράσιν ἀπάδις. *Cùm verò derivat* πραπίδας

παρὰ

Ἐςῶν δ' ἀκοᾶ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
νει, μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
μὴ παρίει καλά. νώ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν, ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

ἀντιστροφὴ ε'. κώλων ιβ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρεται
πὰρ σέθεν. Πολλῶν ταμίας
ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἁδεῖαν ἀ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
ἱστίον ἀνεμόεν.
Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, εὐτραπέλοις
κέρδεσσ'. Ὀπισθόμβροτον αὔ-
χημα δόξας

παρὰ τὸ προαπιδεῖν, *ad eundem modum veriſimili conjecturâ* ἄπαδις παρὰ τὸ ἀπὸ, τουτέστιν ἄπωθεν, ἰδεῖν. *Ut propriè ſecundum hoc Etymon* ἄπαδις *denotet vim animi, quâ futura proſpicit. Hæc autem vox ex iis eſt, quæ vix aliàs leguntur, ideoque in conjecturis, quales congruum ſenſum fundant, permanendum eſt.* Ex not. Edit. Oxon.

ἐπῳδὸς

ἐπῳδὸς ε΄. κώλων ιε΄.

οἷον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει
καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς.
Οὐ φθίνει Κροίσȣ φιλόφρων ἀρετά.
Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυ-
τῆρα, νηλέα νόον
ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις·
ȣ̓δέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
ρόφιαι κοινωνίαν
μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.
Εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων·
εὖ δ᾽ ἀκȣ́ειν, δευτέρα μοῖ-
ρ᾽. Ἀμφοτέροισι δ᾽ ἀνὴρ
ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ,
ϛέφανον ὕψιϛον δέδεκται.

E X

HOM. ODYSSEA.

ODYSS. Lib. I.

Jupiter concilio Deorum convocato, de Ulyſſe ad Ithacam remittendo deliberat.

VIRUM dic mihi, Muſa, verſutum, qui valdè multùm
Erravit, poſtquam Trojæ ſacram urbem evertit;
Multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
Plurimos autem ille in mari paſſus eſt dolores ſuo in animo,
Magnâ-curâ-ſervans ſuamque animam et reditum ſociorum:
Sed neque ſic ſervavit ſocios, tametſi cupiens;
Suâ enim ipſorum inſipientiâ perierunt;
Stulti, qui boves ſublimis Solis
Comederunt: ille vero iis abſtulit reditûs diem.
Hæc aliquâ-ex-parte, dea, filia Jovis, dic et nobis.
Jam alii quidem omnes, quotquot effugerant ſævam mortem,
Domi erant, belloque elapſi atque mari;
Hunc autem ſolum, reditûs indigentem atque uxoris,

Nympha veneranda detinebat Calypſo, nobilis dea,
In ſpecubus cavis, cupiens *ſibi* maritum eſſe.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
Quo ei deſtinârunt dii domum redire
In Ithacam: neque tum evaſerat è laboribus,
Etiam inter ſuos amicos; dii vero miſerabantur omnes,
Præter Neptunum: ille autem indeſinenter iraſcebatur
Divino Ulyſſi; antequam *is* ſuam in terram veniſſet.
Sed ille quidem Æthiopas adierat longe ſemotos,
(Æthiopas, qui bifariàm diviſi ſunt, ultimi hominum,
Alii quidem ad occidentem ſolem, alii vero ad orientem,)
Adfuturus taurorumque et agnorum hecatombæ.
Ibi ille delectabatur convivio aſſidens: at *dii* alii jam
Jovis in ædibus Olympii congregati erant.
His autem ſermones cœpit pater hominumque deorumque;
Recordabatur enim in animo eximii Ægiſthi,
Quem Agamemnonides inclytus occiderat Oreſtes;
Hujus ille recordatus, verba inter immortales fecit;
" Papæ, ut ſcilicet deos mortales culpant!
" Ex nobis enim aiunt mala eſſe, hi vero et ipſi
" Suâ ſtultitiâ præter fatum calamitates patiuntur.
" Quemadmodum et nunc Ægiſthus præter fatum, Atridæ
" Duxit uxorem ſponſam, ipſumque occidit reverſum,
" Gnarus gravis exitii; quoniam illi prædiximus nos,
" Mercurio miſſo ſpeculatore Argicidâ:
" Ut neque ipſum occideret, neque ambiret *ejus* uxorem:
" Ex Oreſte enim erit ultio Atridæ:
" Poſtquam pubuerit et ſuam deſiderabit ditionem.
" Sic dixit Mercurius; ſed non menti Ægiſthi

" Perſuaſit

" Perſuaſit bona conſulens: nunc autem cumulatè omnia
" luit."
Huic autem reſpondit deinde dea cæſia Minerva;
" O pater noſter Saturnie, ſumme regum,
" Et valdè ille quidem meritâ jacet morte:
" Sic pereat et alius quicunque talia fecerit!
" Verùm mihi pro Ulyſſe prudenti cruciatur cor,
" Infelice; qui jamdiù, procul ab amicis, calamitates patitur
" Inſulâ in circumfluâ, ubi et umbilicus eſt maris,
" Inſula ſylvoſa: dea vero intra domum habitat
" Atlantis filia multiſcii, qui et maris
" Omnis profunditates novit, ſuſtinetque columnas ipſe
" Longas, quæ terramque et cœlum diſterminant:
" Ejus filia infortunatum lugentem detinet:
" Semper enim mollibus et blandis ſermonibus
" Demulcet, ut Ithacæ obliviſcatur; verùm Ulyſſes,
" Cupiens vel fumum exilientem videre
" Suæ terræ, mori cupit; neque tibi tandem
" Commovetur charum cor, Olympie: Nonne tibi Ulyſſes
" Argivorum apud naves gratificabatur ſacrificando,
" Trojâ in latâ? quid illi tantùm iraſceris, o Jupiter?"
Huic autem reſpondens allocutus eſt nubium-coactor
Jupiter,
" Mea filia, qualis tibi ſermo excidit ſepto dentium?
" Quomodò unquam ego Ulyſſis divini obliviſcerer?
" Qui et mente ſuperat mortales, et abundè ſacra Diis
" Immortalibus dedit qui cœlum latum habitant?
" Verùm Neptunus terram continens aſſiduò ſemper
" Ob Cyclopem iraſcitur, quem oculo privavit,

" Parem-deo Polyphemum, cujus robur eſt maximum
" Inter omnes Cyclopas: Thooſa verò eum peperit nympha,
" Phorcynis filia, maris infructuoſi principis.
" Ex eo tempore Ulyſſem Neptunus terræ-quaſſator
" Neutiquam occidit, ſed errabundum-arcet a patriâ terrâ.
" Verùm agite, nos ipſi diſpiciamus omnes
" De-reditu, ut revertatur; Neptunus autem remittat
" Suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes,
" Immortalibus invitis Diis, contendere ſolus."
Huic autem reſpondit deinde dea cæſia Minerva;
" O pater noſter Saturnie, ſupreme regnantium,
" Siquidem nunc hoc gratum beatis diis,
" Redire Ulyſſem prudentem ad ſuam domum,
" Mercurium quidem jam internuncium Argicidam
" Inſulam in Ogygiam jubeamus-ire; ut celerrimè
" Nymphæ pulchricomæ edicat certam *noſtram*-ſententiam,
" Reditum Ulyſſis magnanimi, uti redeat.
" Porrò ego in Ithacam proficiſcar, ut ei filium
" Magis excitem, et ei robur in mente ponam,
" Ut in concionem vocatis comatis Achivis,
" Omnibus procis interdicat, qui ei ſemper
" Pecora plurima mactant, et flexipedes camuris-cornibus boves
" Mittam autem in Spartam et in Pylum arenoſam,
" Reditum ſciſcitaturum patris dilecti, ſicubi audierit;
" Atque ut ipſum gloria inſignis inter homines habeat."

ODYSS. LIB. IV.

Telemachum, qui patrem ſuum Spartæ quærebat, ignotum benignè excepit Menelaus; qui cùm ſuos poſt expugnatam Trojam errores expoſuiſſet, ſic deinde cum pergit alloqui.

DUM Ego circa illa multas facultates colligens
Errabam, intereà mihi fratrem alius interfecit
Clàm, ex improviſo, dolo perniciosæ uxoris.
Adeò nequaquam gaudens hiſce facultatibus impero.
Quarum utinam vel tertiam habens in domo partem
Habitarem; illi verò viri ſalvi eſſent, qui tùm perierunt
Trojâ in latâ, longè ab Argis pulchros equos paſcentibus.
Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
Crebrò domi deſidens noſtræ
Interdum quidem luctu mentem oblector, interdum verò rurſus
Quieſco: cita vero ſatietas moleſti luctûs.
Horum omnium non tantùm lugeo, tametſi triſtis,
Ut unius gratiâ qui utique mihi ſomnum inviſum facit et cibum
Recordanti, quoniam nullus Græcorum tot laboravit,
Quot Ulyſſes laboravit et pertulit: huic in fatis erat
Ipſi dolores fieri, mihi verò triſtitiam ſemper graviſſimam
Ob illum, quoniam diù longè abeſt: neque ſcimus
An vivat ille, an mortuus ſit. Deflent illius gratiâ
Laerteſque ſenex, et prudens Penelope,
Telemachuſque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic ait: huic autem ob patrem deſiderium excitavit luctûs.
Lacrymas verò a palpebris humi fudit de patre audiens,
Chlænam purpuream ante oculos obtendens
Utrâque manu: animadvertit autem Menelaus ipſum:
Cogitavit verò deinde in mente et in animo,
An eum ipſum patris ſineret memoriam inducere,
An prior interrogaret, ſingulaque diceret.
Interim dum ille iſta deliberabat in mente et in animo,
Helena ex thalamo odorifero excelſo
Egreſſa eſt, Dianæ aureum arcum habenti ſimilis:
Sedit vero in ſellâ, ſcabellum verò ſub pedibus erat:
Continuò autem illa verbis maritum interrogabat ſingula,
Scimuſne jam, Menelæ rex, quinam hi
Viri gloriantur veniſſe noſtram domum?
Mentiar, an verum dicam: jubet autem me animus.
Nullum enim unquam puto ſimilem adeo vidiſſe
Neque virum neque mulierem, (admiratio me tenet aſpicientem)
Ut iſte Ulyſſis magnanimi filio ſimilis eſt
Telemacho, quem reliquit recens natum domi ſuæ
Ille vir, quando mei impudicæ gratiâ Græci
Veniſtis ad Trojam, bellum audax excitantes.
Hanc viciſſim reſpondens allocutus eſt flavus Menelaus.
Sic nunc et ego cognoſco, uxor, ut tu putas.
Illius enim ejuſmodi pedes, ejuſmodique manus,
Oculorumque jactus, caputque, et ſupernè comæ.
Et nunc ſanè ego recordatus de Ulyſſe,
Loquebar quantas ille ærumnas patiens toleravit
Pro me: cæterum hic amaras a palpebris lacrymas ſtillabat,

Chlænam

Chlænam purpuream oculis obtendens.
Hunc verò rurſus Neſtorides Piſiſtratus contra allocutus eſt :
Atrida Menelae, a Jove nutrite, dux populorum,
Illius quidem certè hic filius eſt verè, quemadmodum dicis.
Hunc autem viciſſim reſpondens allocutus eſt flavus Menelaus :
Papæ ! certè amici viri filius meam domum
Venit, qui mei gratiâ plurima ſubiit certamina :
Atque ipſum ſtatuebam huc profectum me amicè excepturum præter alios
Græcorum, ſi nobis ſuper mare reditum dediſſet
Navibus velocibus fieri Olympius latè tonans Jupiter:
Et ſanè ei in Argo erexiſſem urbem, et ædes ædificaſſem,
Ex Ithacâ adducto cum facultatibus et filio ſuo,
Et omni populo, unâ urbe evacuatâ earum,
Quæ circam habitantur, imperantur autem à meipſo :
Et ſanè crebò hic unà fuiſſemus verſati : neque nos
Aliud diremiſſet amanteſque oblectanteſque,
Antequàm mortis nigra nebula obruiſſet,
Sed hæc quidem futurum erat ut invideret deus ipſe,
Qui illum infelicem abſque reditu ſolum reddidit.
Sic ait : his verò omnibus deſiderium excitavit luctûs.
Flebat quidem Argiva Helena ex Jove nata,
Flebat etiam Telemachuſque et Atrides Menelaus :
Neque ſanè Neſtoris filius abſque lacrymis habebat oculos ;
Recordabatur enim in animo præſtantis Antilochi,
Quem ſcilicet Auroræ interfecit ſplendidæ inclytus filius.

ODYSS. V.

Mercuriùs, à Jove miſſus, Calypſo jubet Ulyſſem dimittere.

SIC ait: neque non paruit internuncius Argicida:
Statim deinde pedibus ſubligavit pulchra talaria
Immortalia, aurea, quæ ipſum ferebant ſive per mare,
Sive per immenſam terram pariter cum flamine venti:
Cepit autem virgam, quâ virorum oculos demulcet,
Quorumcunque vult, eos autem rursùs ipſos ſopitos excitat.
Hanc in manibus tenens delabitur fortis Mercurius,
Ad Pieriam verò delapſus, ex æthere incidit in mare.
Ruit autem deindè ſuper fluctus, laro avi ſimilis,
Quæ circum magnos ſinus maris infructuoſi
Piſces venans, crebrò alas mergit ſalſugine:
Huic ſimilis plurimos ſupervectus eſt fluctus Mercurius.
Sed quando jam inſulam perveniſſet longe jacentem,
Tum ex ponto conſcendens cæruleo, ad terram
Ibat: donec ad ingentem ſpecum pervenit, in quo Nympha
Habitabat pulchricoma, hanc verò intùs invenit:
Ignis quidem ad focum ingens ardebat, procul verò odor
Cedrique fiſſilis, et thyæ per inſulam redolebat,
Ardentium: ipſa vero intùs cantillans voce pulchrâ,
Telam percurrens, aureo radio texebat.
Sylva autem ſpecum circumcreverat vireſcens,
Alnuſque populuſque, et bene odorata cupreſſus.
Ibi quoque aves extenſas alas habentes nidulabantur,
Buboneſque, accipitreſque, lataſque linguas habentes cornices
Marinæ, quibus utique marina opera curæ ſunt:
Atque illic extenſa erat circum ſpeluncam cavam

Vitis pubeſcens, florebat verò uvis:
Quatuor verò ſerie fontes fluebant aquâ limpidâ
Vicini inter ſe verſi aliò alius.
Circum verò mollia prata violarum atque apii
Vireſcebant: eò vel immortalis accedens,
Admiraretur videns, et oblectaretur mente ſuâ:
Illic ſtans admirabatur internuncius Argicida.
Cæterùm poſtquam omnia ſuo admiratus eſt animo,
Statim in latam ſpeluncam perrexit, neque ipſum coram
Ignoravit conſpicata Calypſo diva dearum.
Neque verò Ulyſſem magnanimum intùs deprehendit,
Sed ipſe ad littus flebat ſedens: ubi ante etiam
Lacrymis et gemitibus et doloribus animum macerans
Pontum in infructuoſum proſpiciebat, lacrymas ſtillans:
Mercurium autem interrogabat Calypſo diva dearum
In throno cum collocaſſet ſplendido, varie ornato:
Tum ipſam verbis excipiens allocutus eſt.
  Jupiter me juſſit huc ire invitum.
Ait tibi virum adeſſe ærumnoſiſſimum aliorum
Virorum, qui circa urbem Priami pugnarunt
Novennio, decimo verò urbem depopulati conſcenderunt navem
Domum: cæterum in reditu Palladem offenderunt
Quæ ipſis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
Ibi alii quidem omnes perierunt boni ſocii.
Hunc autem huc ventuſque ferens et fluctus appulit.
Hunc nunc te jubet dimittere quàm celerrimè.
Non enim ei hic eſt fatum ab amicis ſeorſum perire:
Sed adhuc illi fatum eſt amicoſque videre et pervenire
Ad domum excelſam et ſuam ad patriam terram.

Sic ait: exhorruit verò Calypſo diva dearum,
Et ipſum compellans verba alata dixit.
Illum quidem ego ſervavi carinæ inſiſtentem
Solum, poſteaquam illi navem celerem coruſco fulmine
Jupiter jaculando diffidit medio in nigro ponto.
Tum alii quidem omnes perierunt eximii ſocii:
Hunc verò huc ventuſque ferens et fluctus adegit.
Hunc ego amavi et enutrivi, atque promiſeram
Facere immortalem, et abſque ſenio diebus omnibus.
Verùm quando quidem nullo pacto fas eſt Jovis mentem Ægiochi
Vel prætergredi alium deum, neque irritam facere,
Valeat, ſi illum ipſe excitat et jubet,
Pontum per irrequietum. Dimittam verò ipſum nunquam ego;
Non enim mihi præſtò ſunt naves remis inſtructæ et ſocii
Qui ipſum deducant per lata dorſa maris.
Cæterùm ei lubens conſulam neque celabo,
Ut omnino incolumis ſuam patriam terram perveniat.
Tum deinde ad Ulyſſem magnanimum veneranda Nympha
Ibat, poſtquam Jovis accepiſſet mandata.
Hunc autem in littore invenit ſedentem, neque unquam oculi
A lacrymis ſiccabantur, conſumebatur autem dulcis ætas
Ob reditum lugenti, quoniam non ampliùs placebat Nympha
Sed ſanè nocte quidem dormiebat etiam coactus
In ſpelunca cavâ, nolens apud volentem:
Die verò in petris et littoribus ſedens,
Lacrymis et gemitibus et doloribus animum macerans,
Pontum in infructuoſum proſpiciebat lacrymas ſtillans.
Propè autem aſtans allocuta eſt diva dearum,
Infelix, ne ampliùs mihi hic lugeas, neque tibi ætas

Conſumatur

Conſumatur, jam enim te valdè prompta dimittam,
Sic ait, exhorruit autem patiens nobilis Ulyſſes,
Et ipſam allocutus verba alata dixit.
Aliud quippiam jam tu dea hâc in re moliris, et neutiquam dimiſſionem :
Quæ me jubes rate parvulâ trajicere ingentes undas maris
Horrendas difficileſque, quas neque naves æquales
Veloces trajiciant lætantes Jovis vento.
Sic utique locutus eſt, poſt veſtigia verò ibat Deæ :
Pervenerunt autem ad ſpeluncam cavam dea atque vir.
Et ille quidem illic reſedit in ſolio unde ſurrexerat
Mercurius, Nympha verò appoſuit omnem cibum
Ad edendum et bibendum qualia mortales viri edunt.
Ipſa verò è regione ſedit Ulyſſis divini.
Huic verò ambroſiam ancillæ et nectar appoſuerunt.
Hi verò ad fercula parata appoſita manus extenderunt.
Cæterùm poſtquam ſaturati ſunt cibo et potu,
His tum ſermonibus cœpit Calypſo diva dearum,
O inclyte Lærtiade, verſute Ulyſſes,
Siccine jam domum charam ad patriam terram
Protinus nunc vis proficiſci ? tu verò vale nihilominus,
Siquidem ſcires tuâ mente, quantos tibi fatum eſt
Dolores implere, priuſquam ad patriam terram pervenias ;
Certè hîc manens unà mecum hanc domum cuſtodires,
Immortaliſque eſſes, quantùmvis cupidus ſis videndi
Tuam uxorem, cujus uſque deſiderio teneris dies omnes.
Neque verò certè illâ inferior glorior eſſe,
Nec corpore neque habitu oris : quandoquidem nequaquam decet
Mortales cum immortalibus corpore et formâ contendere.

Hanc reſpondens allocutus eſt verſutus Ulyſſes,
Veneranda dea ne mihi ob hoc ſuccenſeas, ſcio enim ipſe
Omnia rectè, quod te prudens Penelope
Formà inferior eſt, proceritateque coram aſpectu.
Illa quidem mortalis eſt, tu verò immortalis et ſenii expers.
Sed etiam ſic volo et deſidero diebus omnibus,
Domumque redire, et reditûs diem videre.
Quòd ſi quiſpiam me malè mulctarit deorum in nigro ponto,
Patiar, in pectore habens patientem animum.
Jam enim valdè multa paſſus ſum, et multa pertuli
In fluctibus et bello, poſt quæ et hoc illis accedat.

O D Y S S. VIII.

Ulyſſi apud Alcinoum epulanti, ſuo carmine Demodocus lacrymas excutit.

PRÆCO autem propè venit ducens amabilem cantorem:
Quem ſuprà modum Muſa dilexit, dedit verò bonumque malumque,
Oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
Huic verò deinde Pontonous appoſuit ſedem argenteis clavis diſtinctam,
In medio convivantium, columnæ longæ affixam.
Ad paxillum autem ſuſpendit citharam ſonoram,
Ipſius ſuprà caput, et monſtrabat quo pacto manibus prenderet
Præco: juxtà autem apponebat caniſtrum pulchramque menſam;
Juxtà autem poculum vini ut biberet quoties animus juberet.
Illi verò ad edulia parata appoſita manus mittebant.

Cæterùm poſtquam potûs et cibi cupiditatem expulerunt,
Muſa dein cantorem excitavit ut caneret gloriam virorum
Cantilenâ, cujus tunc gloria ad cœlum latum pervenerat:
Contentionem Ulyſſis et Pelidæ Achillis,
Ut quondam contenderunt deorum in convivio celebri
Vehementibus verbis: rex autem virorum Agamemnon
Gaudebat animo, cùm optimates Græcorum contenderent.
Sic enim illi vaticinans prædixerat augur Apollo,
In Pytho divinâ, quando ingreſſus eſt lapideum limen
Oraculum petiturus; tunc enim devolvebatur ærumnarum principium
Trojaniſque et Græcis, Jovis magni per voluntatem.
Iſta ſanè cantor cantabat inclytus: cæterùm Ulyſſes
Purpureâ ingenti veſte acceptâ manibus fortibus
Eam in caput traxit, obtexit autem pulchram faciem,
Verebatur enim Phæacas ſub ſuperciliis lacrymas ſtillans.
Sed quando deſinebat canere divinus cantor,
Lacrymas abſtergens, a capite veſtem demebat,
Et poculum rotundum accipiens libabat diis.
Cæterùm quùm rurſus inciperet, et concitarent ut caneret
Phæacum optimates (quoniam oblectabantur illius carminibus)
Rurſus Ulyſſes capite obvoluto lugebat.
Tum alios quidem omnes latebat, lacrymas ſtillans,
Alcinous verò ſolus ipſum animadvertit, atque obſervavit
Sedens propè ipſum, graviter autem ſuſpirantem audivit.
Continuò autem Phæacibus ſtudioſis remorum loquebatur.
Audite, Phæacum principes, atque conſiliarii;
Jam quidem convivio explevimus animum æquali,
Citharâque, quæ convivio congruens eſt lauto:
Nunc autem exeamus, et certamina experiamur.

ODYSS.

ODYSS. XI.

Ulyſſes apud Inferos.

CÆTERUM poſtquam ad naves venimuſque et mare,
Navem quidem omnium primùm deduximus in mare vaſtum,
Malum autem poſuimus et vela navi nigrâ,
Intrà autem pecora accepta induximus, intrò et ipſi
Conſcendimus triſtes, uberes lacrymas profundentes.
Nobis autem dein à poſteriori partè navis nigræ proræ
Secundum ventum immittit implentem vela, bonum ſocium,
Circe pulchricoma, horrenda dea, vocalis.
Nos autem armis ſingulis ordinatis per navem
Sedimus, hanc verò ventuſque gubernatorque dirigebat.
Hujus autem totâ die expanſa fuerunt vela per pontum vadentis.
Occidit autem ſol, obſcuratique ſunt omnes vici.
Illa verò ad fines pervenit profundi Oceani.
Hic verò Cimmeriorum (erat) virorum populuſque civitaſque,
Qui caligine et nubibus tecti ſunt; neque unquam eos
Sol lucidus aſpicit radiis,
Neque quùm aſcendit in cœlum ſtelliferum,
Neque quùm curſu converſo in terram de cœlo præceps defertur :
Sed nox perniciosa contegit miſeros illos mortales.
Navem quidem illuc profecti ſubduximus; pecudes autem
Exprompſimus; ipſique deinde propter fluentum oceani
Ivimus, donec in locum perveniſſemus quem monuerat Circe.
Hic verò poſtquam votis precibuſque gentes mortuorum

Precatus ſum, pecudes utique prehenſas jugulavi
Super foſſam, fluebat autem ſanguis ater; congregabantur verò
Animæ ex Erebo manium defunctorum,
Puellæque, juveneſque, et multa-paſſi ſenes,
Virginéſque tenellæ, novo luctu affectum animum habentes:
Multi autem vulnerati haſtis ferreis,
Viri bello cæſi, cruenta arma habentes,
Qui multi circà foſſam itabant aliunde alius,
Immenſo clamore; me verò pallidus timor cepit.
Supervenit autem anima matris demortuæ,
Autolyci filia magnanimi Anticlea,
Quam vivam reliqui profectus ad Ilium ſacram:
Hanc quidem ego deflevi conſpicatus, miſeratus animo:
Quæ mihi lugens verba alata dixit.
Filî mî, quo pacto veniſti ſub caliginem obſcuram
Vivus cùm ſis? difficile verò hæc viventibus viſu:
Interſunt enim ingentes fluvii et gravia fluenta.
Oceanus quidem primum, quem non licet tranſmittere
Peditem, niſi quis habuerit benè compactam navem.
Num jam à Troja errans huc veniſti
Cum navique, et ſociis longo tempore, necdum acceſſiſti
Ad Ithacam? neque vidiſti domi uxorem?
Sic ait, cæterùm ego ipſam excipiens allocutus ſum.
Mater mea, neceſſitas adegit me ad Plutonis ædes,
Ab animâ oraculum ſuſcepturum Thebani Tireſiæ.
Nondum enim propè veni Achaiam, neque noſtram
Terram aſcendi, ſed ſemper habens erro ærumnam,
Ex quo primùm ſequebar Agamemnonem divinum,
Ad Ilium eximios equos nutrientem, ut cum Trojanis bellarem.
Sed age mihi hoc dic, et verè narra.

Quod

Quod te fatum edomuit longum ſomnum afferentis mortis?
An diuturnus morbus, an Diana ſagittis gaudens
Suis levibus jaculis ſuperveniens occidit?
Dic autem mihi et de partre et filio quem reliqui,
An adhuc in illorum manibus mea bona, an quiſquam jam
Virorum alius habet, me autem non ampliùs putant rediturum.
Dic etiam mihi nuptæ uxoris conſiliumque mentemque;
An manet cum puero, et ſalva omnia cuſtodit,
An jam duxit Græcorum eam, qui ſit optimus?
  Sic dicebam: ipſa verò ſtatim reſpondit veneranda mater
Et ſanè illa quidem manet afflicto animo
Tuis in ædibus: ærumnoſæ autem illi ſemper
Abſumuntur noctesque dieſque lacrymanti:
Tuum verò nondum quiſquam poſſidet pulchrum præmium, ſed quietus
Telemachus poſſeſſionibus utitur, et convivia æqualia
Celebrat, quæ decet principem virum curare.
Omnes enim invitant: pater autem tuus illic manet
In agro, neque in urbem concedit; neque illi lectuli
Strata et chlænæ, et ſtragula ornata;
Sed ille hyeme quidem dormit, ubi mancipia, in domo
In pluveribus propè focum, laceras verò corpori veſtes induit:
Cæterùm poſtquam venit æſtaſque virenſque autumnus,
Undique illi per fertilem partem vineæ vitiferæ
Ex foliis delapſis humi ſternitur lectulus:
Hic ille jacet triſtis, ingentemque in mente dolorem auget
Tuum fatuum deflens: moleſta autem ſenectus urget.
Sic enim etiam ego perii, et fatum obii.
Neque me domi ſagittandi perita jaculatrix

Suis mitibus telis ſuperveniens interemit,
Neque aliquis me morbus invaſit, qui maximè
Tabe horrendâ ex membris tollit animum.
Sed me tuique deſiderium, tuique cura, inclyte Ulyſſes,
Tuique benignus amor dulci animo privarunt.
Sic ait: cæterùm ego volui mente deliberans
Matris meæ animam prehendere defunctæ:
Ter quidem irrui, amplectique me animus invitabat:
Ter autem mihi ex manibus inſtar umbræ, vel et ſomnii
Avolabat: mihi verò dolor acutus exoriebatur ex animo magis,
Et ipſam allocutus verba velocia dixi.
Mater mea, cur me non expectas amplecti cupidum,
Ut etiam apud inferos charis circà manibus amplectentes
Uterque ſævo ſaturemur luctu?
Nunquid mihi idolum hoc illuſtris Proſerpina
Incitat, ut adhuc magis lugens ingemiſcam?
Sic dicebam: ipſa verò rurſus reſpondit veneranda mater,
Eheu! fili mi, ſuper omnes infelix viros,
Minimè Proſerpina, Jovis filia, te eludit,
Sed ipſa lex eſt mortalium, cùm mortui fuerint.
Non enim ampliùs carneſque et oſſa nervi ſuſtentant,
Sed eâ quidem ignis fortè robur ardentis
Abſumit ſtatim, ut primùm reliquit alba oſſa animus:
Anima verò tanquam ſomnium avolitans evolavit.
Sed in lucem viventium celerrimè contende, hæc autem omnia
Scias, ut etiam in poſterum tuæ dicas uxori.
Supervenit autem anima Pelidæ Achillis;
Et lugens verba alata dixit.
Generoſe Laërtiade, ſolers Ulyſſes,

Quo pacto audes ad inferos venire, ubi mortui
Senſuum expertes habitant, hominum ſimulachra mortuorum ?
Sed age mihi de filio (meo) generoſo ſermonem dic,
An pergit ad bellum inter primos pugnator eſſe, an non ?
Dic etiam mihi de Peleo eximio, ſi quid audieris.
  Sic ait : cæterùm ego ipſum excipiens allocutus ſum :
Profectò quidem de Peleo eximio nihil audivi,
Sed tibi de filio utique Neoptolemo charo
Omnem veritatem dicam, perinde ut jubes.
Profectò, quum circà urbem Trojam iniremus conſilia,
Semper primus dicebat, et non aberrabat oratione.
Cæterùm quoties circà urbem Trojanorum decerneremus Græci,
Nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turbâ,
Sed longè præcurrebat, ſuo robore nulli cedens.
Cæterùm cùm in equum conſcendimus, quem fabricavit Epeus,
Græcorum optimates, commiſſaque mihi erant omnia,
Sive aperire denſas inſidias, ſive concludere ;
Hic alii Græcorum duces atque conſiliari
Lacrymas abſtergebant, ſubtremebant autem membra uniuſcujuſque ;
Illum autem nunquam prorſus ego vidi oculis
Neque palleſcentem corpore pulchro, neque à maxillis
Lacrymam abſtergentem ; ille verò mihi multum ſupplicabat
Ab equo exire, gladii autem prenſabat capulum,
Et haſtam gravatam ære, mala autem Trojanis cogitabat.
Sed quando jam Priami urbem depopulati ſumus celſam,
Portionem et munus eximium habens navem conſcendit.
  Sic dicebam : anima autem pedibus celeris Æacidæ
Abibat magnificè incedens per herboſum pratum

Læta, quòd ejus dixiſſem ſilium inclytum eſſe
  Aliæ verò animæ mortuorum defunctorum
Stabant triſtes, narrabant autem pœnas unaquæque.
Sola autem Ajacis anima Telamoniadæ,
Longè abſiſtebat irata propter victoriam,
Quâ ipſum ego vici judicio experiens apud naves
Pro armis Achillis, propoſuit autem veneranda mater:
Filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.
Utinam ſanè non viciſſem hujuſmodi in certamine.
Tale enim caput ob iſta terra occupavit
Ajacem, qui eximius quidem formâ, et rebus geſtis fuit
Aliorum Græcorum poſt eximium Achillem.
Illum quidem ego verbis alloquebar mollibus.
Ajax, filî Telamonis eximii, nonne debuiſti
Vel mortuus remittere iram ob arma
Pernicioſa? quæ perniciem Dii fecerunt Græcis.
Talis enim ipſis turris periiſti, propter te autem Græci
Non minùs Achillis capite Pelidæ
Triſtamur defuncti penitus, neque quiſpiam alius
In culpâ eſt: ſed Jupiter Græcorum exercitum fortium
Graviter odit, tibi autem fatum impoſuit.
  Sed age, huc veni, rex, ut verbum et orationem audias
Noſtram: doma autem robur et generoſum animum.
  Sic dixi: ille autem mihi nihil reſpondit, ibat autem ad alias
Animas ad Erebum mortuorum defunctorum.
  Et Tityum vidi terræ glorioſæ filium
Proſtratum in ſolo: hic autem per novem jacebat jugera:
Vultures autem ipſi utrinque aſſiſtentes jecur fodiebant,
Roſtrum intromittentes: ille autem non abigebat manibus.

Latonam enim attrectavit per vim, Jovis glorioſam amicam
Ad Pytho euntem per pulchrichorum Panopeum.
Et ipſum Tantalum vidi graves dolores patientem,
Stantem in lacu, hic alluebat mentum.
Cupiebat autem ſitiens, potum autem non poterat capere.
Quoties enim ſe inclinabat ſenex bibere cupiens,
Toties aqua peribat abſorpta; circà autem pedes
Terra nigra apparebat, areſcere autem faciebat numen.
Arbores proceræ a capite fundebant fructum,
Pyri, mali punicæ, et mali ſplendidum ferentes fructum,
Ficuſque dulces et oleæ vireſcentes.
Quoties rectâ pergeret ſenex manibus decerpere,
Has ventus propellebat in nubes obſcuras.
Et ipſum Siſyphum aſpexi immenſos dolores patientem,
Lapidem geſtantem ingentem utrâque manu.
Profectò ille enixus manibuſque pedibuſque
Lapidem ſursùm pellebat ad cacumen; ſed quando propè erat
Summitatem ſuperaturus, tunc repulſabat fortis vis;
Rurſus deinde ad ſolum volvebatur lapis immanis:
Cæterùm ille rurſus pellebat intenſus: ſudor autem
Dimanabat ex membris, vapor autem ex capite oriebatur.
Poſt hunc vidi vim Herculeam
Simulachrum: ipſe verò apud immortales deos
Oblectatur in conviviis, et habet pulchris talis Hebem,
Filiam Jovis magnanimi, et Junonis aureis ſandaliis.
Circà ipſum clamor mortuorum erat, inſtar alitum,
Undique fugitantium: ille verò obſcuræ nocti ſimilis,
Nudum arcum habens, et ad nervum ſaggittam,
Horrendum circumſpiciens, ſemper jaculaturo ſimilis.

Terribilis

Terribilis autem illi circum pectora balteus,
Aureum erat lorum; in quo miranda opera elaborata erant,
Urſique, agreſteſque apri, timendique leones,
Præliaque, pugnæque, cædeſque, homicidiaque.

ODYSS. XII.

Sirenes.

INTEREA autem celeriter venit navis fabrefacta
Ad inſulam Sirenum, urgebat enim ventus ſecundus.
Statim deinceps ventus quievit, atque tranquillitas
Erat cum venti ſilentio, ſopivit autem fluctus Deus:
Aſſurgentes autem ſocii navis vela complicarunt,
Et ea quidem in navi cavâ collocarunt: illi autem ad remos
Sedentes delababant aquam politis remis.
Cæterùm ego ceræ ingentem maſſam rotundam acuto ferro,
Minutatim diſſectam, manibus validis premebam.
Statim verò liquifiebat cera, nam urgebat magna vis,
Soliſque ſplendor, Hyperionidæ regis.
Ordine autem ſociis ad aures omnibus inunxi.
Illi autem in navi me ligarunt, pariter manuſque pedeſque,
Erectum ad malum, ex eo autem funes alligarunt:
Ipſi autem ſedentes ſpumoſum mare verberabant remis.
Sed cùm tantùm aberamus, quantùm audiatur clamans,
Celeriter penetrantes, illas non latuit velox navis
Propè impulſa: canoram autem exordiebantur cantilenam.
Huc age profectus, glorioſe Ulyſſes, ingens gloria Græcorum.
Navem ſiſte, ut noſtram vocem audias.

Non

Non enim unquam aliquis huc prætervavigavit nave nigrâ,
Priuſquam noſtram ſuavem ab ore vocem audiret.
Sed hic delectatus abiit, et plura doctus.
Scimus enim omnia, quæcunque in Trojâ latâ
Græci, Trojanique, deorum voluntate paſſi ſunt:
Scimus etiam, quæcunque fiunt in terrâ almâ.
  Sic dicebant, edentes vocem dulcem: cæterùm meum cor
Voluit audire; ſolvere autem juſſi ſocios
Superciliis innuens: illi autem annitentes remigabant.
Statim verè ſurgentes Perimedes Eurylochuſque
Plurimis me vinculis ligarunt, magiſque premebant.
Cæterùm poſtquam illas præternavigarunt, neque ampliùs deinde
Sonitum Sirenum audiebamus, neque cantilenam;
Continuò ceram dempſerunt mei dilecti ſocii,
Quam illis auribus illeveram, meque ex vinculis ſolverunt.

O D Y S S. XIX.

Penelope colloquitur cum Ulyſſe adhuc ignoto.

AT in domo relinquebatur nobilis Ulyſſes,
Procis cædem cum Minervâ meditans.
Egrediebatur autem è thalamo prudens Penelope,
Dianæ ſimilis, et aureæ Veneri:
Et juxtà ignem quidem ſedem depoſuerunt, ubi utique inſidere ſolebat.
Venerunt autem famulæ candidæ-ulnis ex domo:
At Ulyſſem increpabat Melantho ſecundò rursùs;
“ Hoſpes, adhuc et nunc hîc moleſtus-eris per noctem?

“ Se

“ Sed exi foràs, miſer, et convivio juvare;
“ Aut citò et torre percuſſus ibis foràs.”
Sic dixit: cum verò audivit prudens Penelope;
Ancillam autem objurgabat, verbumque dixit, compellabatque;
“ Omninò, audax, canis intrepida, non me lates
“ Perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perlues.
“ Omnia enim benè nôſti, quoniam ex me audiviſti ipsâ,
“ Quòd hoſpitem eram in ædibus meis
“ De marito interrogatura; quoniam multùm triſtor.”
Dixit, et Eurynomen œconomam ſermone allocuta eſt;
“ Eurynome, affer jam ſedem, et pellem ſuper ipſam;
“ Ut ſedens dicat verbum, et audiat
“ Hoſpes ex me; volo enim ipſum interrogare.”
Sic dixit: illa verò valdè feſtinantèr depoſuit ferens
Sedem benè-politam, et ei pellem injiciebat:
Illic ſedebat deindè multa-paſſus nobilis Ulyſſes.
Illis autem ſermonem exordiebatur prudens Penelope;
“ Hoſpes, hoc quidem te primùm ego percontabor ipſa,
“ Quis? undè es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?”
Hanc autem reſpondens allocutus eſt ſolers Ulyſſes;
“ O mulier, nemo te hominum in immensâ terrâ
“ Vituperaret: certè enim tua gloria ad cœlum latum pervenit;
“ Sicut alicujus vel regis eximii; qui deo-ſimilis
“ Viris in multis et fortibus regnans,
“ Jura ſuſtentet; ferat autem terra nigra
“ Tritica et hordea, graventúrque arbores fructu;
“ Pariunt verò robuſtæ pecudes; mare porrò præbet piſces,
“ Ex prudenti adminiſtratione; felicitèrque degunt populi ſub ipſo.

“ Ideò

" Ideò me nunc alia quidem percontare tuâ in domo ;
" Nè verò meum exquire genus et patriam terram,
" Nè mihi magis animum impleas doloribus
" Recordanti : valdè enim ſum ærumnoſus ; neque omninò me oportet
" Domo in alienâ lugentémque flentémque
" Sedere : quoniam malum *eſt* lugere indiſcriminatim ſemper :
" Nequa mihi ancillarum ſuccenſeat, vel tu ipſa ;
" Dicatque lachrymis-abundare gravatum me mentem vino."
Huic autem reſpondit deindè prudens Penelope ;
" Hoſpes, profectò quidem meam excellentiam, formamque, corpuſque,
" Perdiderunt immortales, quandò ad Ilium navigabant
" Argivi ; cum iis autem meus maritus erat Ulyſſes.
" Si ille utique reverſus meum ſtatum gubernaret,
" Major gloria eſſet mea, et melior ita :
" Nunc autem triſtor : tot enim mihi immiſit mala deus :
" Quotquot enim inſulis dominantur optimi,
" Dulichioque, Samæque, et nemoroſæ Zacyntho,
" Quique ipſam Ithacam amœnam incolunt,
" Hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.
" Ideò neque hoſpites curo, neque ſupplices,
" Neque omninò præcones, qui publici-miniſtri ſunt ;
" Sed Ulyſſem deſiderans, charo contabeſco corde :
" Hi autem nuptias urgent ; ego verò dolos ſtruo :
" Sed et ſic mihi dic tuum genus, undè ſis ;"
Hanc autem reſpondens allocutus eſt ſolers Ulyſſes ;
" O uxor veneranda Laërtiadæ Ulyſſis,
" Nondum deſines meum genus interrogare ?
" Sed tibi enarrabo ; certè quidem me doloribus utique dabis

“ Pluribus, quàm teneor: hic enim mos, quandò à-patriâ
“ Sua abſit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
“ Multas hominum per urbes errans, dolores patiens:
“ Sed et ſic dicam, quod me percontaris et interrogas.
“ Creta quædam terra eſt, medio in nigro ponto,
“ Pulchra et pinguis, circumflua; in eâ autem homines
“ Multi, innumeri, et nonaginta urbes.
“ Alia autem aliorum lingua mixta: inſunt quidem Achivi,
“ Inſunt verò indigenæ-Cretenſes magnanimi, inſunt et Cydones,
“ Dorienſéſque trifariàm-diviſi, eximiique Pelaſgi.
“ Apud hos autem eſt Cnoſſus magna urbs; ubi ſcilicet Minos
“ Novennalis regnabat Jovis magni confabulator,
“ Patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
“ Illic Ulyſſem ego vidi, et hoſpitalia dedi:
“ Etenim eum ad Cretam deduxit vis venti,
“ Euntem ad Trojam, ubi-abegiſſet à Maléis.
“ Illum quidem ego ad ædes ducens benè hoſpitio-excepi,
“ Accuratè tractans, multis in domo ſuppetentibus;
“ Et ei, cæteriſque ſociis, qui unà ipſum comitabantur,
“ De-publico farinas dedi, et generoſum vinum collectum,
“ Et boves ad-mactandum, ut explerent-ſibi animum.”
Ita fingebat, mendacia multa dicens veris ſimilia:
Illi autem audienti fluebant lachrymæ, liqueſiebatque cutis:
Flentis ſuum virum aſſidentem: at Ulyſſes
Animo quidem lugentem ſuam miſerabatur uxorem,
Oculi autem tanquam cornua ſtabant, aut ferrum,
Immoti in palpebris; dolo nempè ille lachrymas occultabat.

ODYSS. XXIII.

Penelope agnoſcit Ulyſſem.

SIC dixit, hujus verò ibidem ſoluta ſunt genua et dilectum cor
Signa recognoſcentis, quæ ei certa dixit Ulyſſes.
Illi autem audienti fluebant lacrymæ, liquifiebatque cutis:
Sicut autem nix liqueſcit in ſummis montibus,
Quam ſcilicet Eurus liquefecit, poſtquam Zephyrus diffuderit;
Liqueſcente autem eâ fluvii implentur fluentes:
Sic ejus liquifiebant pulchræ genæ lacrymantis.
Lacrymans autem poſteà rectâ cucurrit, circum autem manus
Collum jecit Ulyſſi, caputque oſculata eſt, at Ulyſſes
Flebat habens uxorem gratam, honeſta ſcientem.
Sicut autem quando libenter terra natantibus apparet,
Quorum Neptunus benè factam navem in ponto
Perdidit, dum impelleretur vento, et undâ vaſtâ;
Pauci autem effugerunt album mare in terram
Natantes, multa autem circà corpus accreſcit ſalſugo:
Læti autem aſcenderunt terram clade evitatâ.
Sic igitur huic gratus erat maritus inſpicienti.
Collo autem nondum omnino removebat brachia alba:
Et lugentibus apparuiſſet roſeis digitis Aurora,
Niſi aliud cogitaſſet Dea cæſia Minerva.
Noctem quidem ſub finem longam tenuit, auroram autem contra

Detinuit in Oceano auream ſedem habentem, neque ſinebat equos
Conjungi veloces pedibus, lumen hominibus portantes
Lampum et Phaëtonta, qui Auroram equuli ducunt.

ODYSS. XXIV.

Patrem ſuum ruſticantem adit Ulyſſes.

SOLUM autem patrem invenit benè facto in viridario,
Expurgantem plantam: ſordidam autem indutus erat veſtem,
Laceram, indecentem, circum autem tibias bovinas
Ocreas laceras ligaverat, ſciſſuras fugiens,
Chirothecaſque in manibus, ruborum gratiâ, at deſuper
Caprinam galeam capite habebat, dolorem augens.
Hunc autem poſtquam agnovit perpatiens nobilis Ulyſſes
Senectute conſumptum, magnumque mente dolorem habentem,
Stans ſub altâ pyro lacrymam effudit:
Cogitabat autem poſtea in mente, et in animo
Oſculari et amplecti ſuum patrem, et ſingula
Dicere quomodo pervenit in patriam terram:
An priùs interroget ſingulaque tentet.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt melius eſſe,
Primùm territantibus verbis tentare.
Hæc cogitans rectâ ivit ad eum nobilis Ulyſſes.

Hic quidem capite demiſſo plantam circum fodiebat.
Hunc autem aſtans allocutus eſt illuſtris filius,
O ſenex, mihi dic hoc, et verè narra,
Cujus ſervus es virorum? cujus autem hortum curas?
Et mihi hoc dic verè ut benè ſciam,
Si verè Ithacam hanc veni, ſicut mihi dixit
Hic vir qui nunc primùm obvius factus eſt huc venienti,
Non omnium rerum penitus gnarus, quoniam non auſus eſt ſingula
Dicere, et audire meum verbum ſicut interrogavi
Circà amicum meum, ſicubi vivit et eſt,
An jam mortuus eſt, et in orci ædibus.
Dicebat autem ex Ithacâ genus eſſe, et dicebat
Laërtem Arciſiadem patrem eſſe ipſius.
Huic autem reſpondit poſtea pater lacrymas fundens,
Hoſpes, certè terram perveniſti de quâ interrogas.
Sed age mihi hoc dic, et verè narra,
Quotus jam annus eſt, quando hoſpitio illum excepiſti
Tuum amicum infelicem, meum filium, ſi aliquando fuit,
Infortunatum; quem longè ab amicis et patriâ terrâ,
Vel in ponto comederunt piſces, vel in terrâ
Feris et avibus præda factus eſt, neque ipſum mater
Flevit pollinctum, paterque qui ipſum genuimus.
Neque uxor multùm dotata, prudens Penelope,
Ploravit in lectis dilectum maritum, ſicut decet,
Oculos illius claudens: hic enim eſt honos mortuorum.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt prudens Ulyſſes.
Nunc Ulyſſi hic jam quintus annus eſt
Ex quo illinc ivit, et à meâ diſceſſit patriâ.
Gaudebat ille abiens, animus autem nobis adhuc ſperabat

Miſceri

Miſceri hoſpitalitate, et ſplendida dona dare.
Sic dixit, hunc autem doloris nebula cooperuit nigra.
Ambabus autem manibus captum pulverem ardentem
Fudit in caput canum, graviter ſuſpirans.
Hujus autem motus eſt animus, ad nares autem ei jam
Acer ſpiritus pulſavit dilectum patrem inſpicienti.
Oſculatus eſt verò ipſum amplexus, inſilienſque allocutus eſt.
Ille quidem hic ipſe ego, pater, quem tu inquiris,
Veni vigeſimo anno in patriam terram.
Sed abſtine fletu luctuque lacrymoſo.
Sic dixit, hujus autem ipſius ſoluta ſunt genua et ſuum cor;
Circum autem dilectum jecit brachia, hunc verò ad ſe
Cepit exanimatum patiens nobilis Ulyſſes.

EX

HESIODO.

Deorum Generatio.

A MUSIS Heliconiadibus incipiamus canere,
Quæ Heliconis tenent montem, magnumque divinumque,
Et circà fontem cæruleum pedibus teneris
Saltant, aramque præpotentis Saturnii:
Atque ablutæ tenerum corpus Termeſſo,
Aut equi *in* fonte, aut *in* Holmio ſacro,
Summo in Helicone choreas duxerunt,
Pulchras, amabiles; et fortiter tripudiârunt pedibus.
Indè concitatæ, velatæ caligine multâ
Noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
Celebrantes Jovemque ægida-tenentem, et venerandam Junonem
Argivam, aureis calceamentis incedentem;
Filiamque Ægiochi Jovis cæſios-oculos-habentem Minervam;
Phœbumque Apollinem; et Dianam ſagittis-gaudentem;
Atque Neptunum terram-continentem, terræ-motorem;
Et Themin venerandam; et rotundas-palpebras-habentem Venerem;
Hebenque aureâ-coronâ-decoram; formoſamque Dionen;
Auroramque, Solemque magnum, ſplendidamque Lunam,

Latonamque,

Latonamque, Iapetumque, ac Saturnum varii-conſilii,
Terramque, Oceanumque vaſtum, et Noctem atram;
Aliorumque immortalium ſacrum genus ſemper-exiſtentium,
Quæ olim Heſiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos paſcentem Helicone ſub divino.
Hoc autem me primùm Deæ ſermone compellârunt
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi:
PASTORES in agris pernoctantes, mala probra, ventres veluti,
Scimus mendacia multa dicere veris ſimilia:
Scimus etiam, cùm voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ:
Et mihi ſceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
Decerpendum, mirandum: inſpirârunt inſuper mihi vocem
Divinam, ità ut canere poſſem et futura, et præterita:
Et me jubebant celebrare beatorum genus ſempiternorum,
Se verò primò et poſtremò ſemper decantare.

Ex Op. et Dieb.

UT ſimul nati ſunt dii, mortaleſque homines,
Aureum quidem primum genus diverſiloquentium hominum
Dii fecerunt, cœleſtium domorum incolæ.
Ii quidem temporibus Saturni erant, cùm cœlo regnaret.
Ut dii autem vivebant, ſecurum animum habentes,
Planè abſque laboribus et ærumnâ; neque moleſta
Senecta aderat: ſemper verò pedibus ac manibus ſimiles
Delectabantur in conviviis, extra mala omnia:
Moriebantur autem ceu ſomno domiti: bona verò omnia
Illis erant: fructum autem ferebat fertile arvum

Sponte ſuâ, multumque et copioſum: ipſique ultro
Quieti poſſeſſiones dividebant cùm bonis multis.
Verùm poſtquam hoc genus terra abſcondit,
Ii quidem divi *facti* ſunt, Jovis magni conſilio,
Boni, in terris verſantes, cuſtodes mortalium:
Qui quidem obſervant judicia et prava opera
Caligine amicti, paſſim euntes per terram,
Opum datores. Atque hoc munus regale conſecuti ſunt.
Secundum inde genus, multo deterius poſtea
Argenteum fecerunt cœleſtium domorum incolæ,
Aureo neque habitu corporis ſimile, neque intellectu:
Sed centum quidem annos puer apud matrem charam
Nutriebatur creſcens valdè rudis domo in ſuâ.
Cum verò adoleviſſet, et pubertatis terminum attigiſſet,
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes
Ob ſtultitias. Injuriam enim pravam non poterant
A ſe mutuò abſtinere, neque deos colere
Volebant, neque ſacrificare beatorum ſacris in aris,
Prout fas hominibus vicatim. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abſcondit; iratus, quia honores
Non dabant beatis dii qui Olympum habitant.
At poſtquam et hoc genus terra occultavit,
Hi quidem ſubterranei beati mortales vocantur;
Secundi: ſed tamen honor etiam hos ſequitur.
Jupiter verò pater tertium aliud genus variè loquentium hominum
Æneum fecit, omnino argenteo diſſimile,
E fraxinis, vehemens et robuſtum, quibus Martis
Opera curæ erant luctuoſa, ac injuriæ: neque ullum frumentum
Edebant, ſed adamantis habebant durum animum,

Inconditi : magna verò vis, et manus invictæ
Ex humeris provenerant ſuper validis membris.
His erant ænea quidem arma, æneæque domus;
Ære verò operabantur: nigrum autem nondum erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis domiti,
Deſcenderunt ſqualidam in domum diri Orci,
Ignobiles : mors verò tametſi terribiles exiſtentes
Cepit tetra ; ſplendidum verò liquerunt lumen ſolis.
Sed poſtquam et hoc genus terra operuit,
Rurſum etiam aliud quartum ſuper terram multorum alumnam
Jupiter Saturnius fecit, juſtius et melius,
Virorum heroum divinum genus, qui vocantur
Semidei priori ætati, per immenſam terram.
Hos quoque bellumque malum et pugna gravis,
Alios quidem ad ſeptiportes Thebas, Cadmeam terram.
Perdidit, pugnantes propter oves Oedipi:
Alios verò et in navibus ſuper magnum fluctum maris
Ad Trojam ducens, Helenæ gratiâ pulchricomæ,
Ubi quidem ipſos mortis quoque finis obruit.
Iis autem ſeorſum ab hominibus victum et ſedem tribuens
Jupiter Saturnius pater conſtituit ad terræ fines.
Et hi quidem habitant ſecurum animum habentes
In beatorum inſulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroes : his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O ſi neque jam quinto ego intereſſem
Hominum generi, ſed aut mortuus eſſem priùs, aut poſtea natus.
Nunc enim genus eſt ferreum : nunquam nec die

Quieſcere ſolent à labore et miſeriâ, neque nocte,
Corrupti: graves verò dii dant ferè curas.
Sed tamen et hiſce admiſcentur bona malis.
Jupiter autem perdet etiam hoc genus variè loquentium hominum,
Quum vix nati circà tempora cani ſint.
Neque pater liberis concors, neque liberi,
Neque hoſpes hoſpiti, neque ſodalis ſodali.
Neque frater amicus eſt, ut antehac.
Statim verò ſeneſcentes dehonorant parentes,
Violenti: alter verò alterius civitatem diripit.
Neque ulla pii gratia eſt, neque juſti,
Neque boni: magis verò maleficum et injurium
Virum colunt. Juſtitia verò in manibus et pudor
Non eſt. Lædet autem malus meliorem virum,
Verbis injuſtis alloquens, perjurium verò jurat.
Livor autem homines miſeros omnes,
Malos rumores ſpargens, malis gaudens, comitatur inviſo aſpectu.
Tumque demum ad cœlum à terrâ ſpatiosâ,
Candidis veſtibus tectæ corpus pulchrum,
Deorum ad familiam abierunt relictis hominibus
Pudor et Nemeſis: relinquuntur autem dolores graves
Mortalibus hominibus; mali verò non eſt remedium.

Ex Scuti Hercul. Deſcriptione.

IBI Martis terribilis veloces ſtabant equi
Aurei. Ibi et ipſe ſpolia ferens, perniciofus Mars,
Haſtam in manibus ferens, militibus imperans,

Sanguine

Sanguine purpureus, tanquam vivos ſpolians,
Currui inſiſtens: juxta autem terror et fuga
Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.
Ibi Jovis filia Agelea Minerva,
Ei ſimilis, tanquam pugnam volens incendere,
Lanceam habens in manibus, aureamque galeam,
Et clypeum circà humeros: et ibat ad pugnam gravem.
Ibi erat immortalium Deorum ſacer chorus. Et ibi in medio
Amabile quiddam perſonabat Latonæ et Jovis filius
Aureâ citharâ. Deorumque *ibi* ſedes, purus Olympus.
Ibi Concio, et opulentia infinita in circuitu erat
Immortalium in certamine. Deæ autem duces erant cantilenæ
Muſæ Pierides, ſonorè canentibus ſimiles.
Ibi verò portus tutus indomiti maris
Circulari formâ factus-erat ex excocto ſtanno,
Inundanti ſimilis: multi verò in medio ipſius
Delphines hâc et illâc diſcurrebant, piſces capientes,
Sub quibus æreï tremebant piſces. Sed in littoribus
Sedebat vir piſcator obſervans, habebat autem in manibus
Piſcibus rete complectendis, projecturo ſimilis.
Viri pugnabant, bellica arma habentes:
Aliqui quidem, à ſuâ urbe ſuiſque parentibus
Interitum arcentes: aliqui autem, devaſtare prompti.
Multi quidem jacebant, plures verò adhuc pugnantes
Decertabant: Mulieres verò benè factis in turribus
Valdè acutè clamabant, et dilacerabant unguibus genas,
Vivis ſimiles, opera inclyti Vulcani.
Viri autem qui ſeniores erant, ſenectutemque attigerant,

 Congregati

Congregati extra portas erant, et Diis
Manus extendebant beatis, pro ſuis filiis
Timentes: illi verò rurſus pugnam habebant. Poſt ipſos verò
Parcæ nigræ, albos cum fragore collidentes dentes,
Truces vultu, terribileſque, funeſtæque et inſatiabiles,
Contentionem habebant de cadentibus. Omnes autem cupiebant
Sanguinem nigrum bibere. Illæ autem mentes ſtatim ut placaſſent
Sanguine humano, cadaver projiciebant poſt ſe.
Retrò autem ad tumultum et conflictum diſcurrebant iterum euntes
Sanguine maculatæ. Juxtà autem benè-turrita urbs virorum:
Aureæ autem ipſam habebant ſuperliminaribus adaptatæ
Septem portæ. Viri autem in conviviis et choreis
Delectationem habebant: Ii enim in fabrefacto curru
Ducebant viro mulierem; multus autem Hymenæus oriebatur.
Longè autem ab ardentibus facibus lumen reſplendebat
Manibus in ancillarum: Alii autem rurſus antè urbem
Terga equorum inſcendentes diſcurrebant. Alii autem aratores
Rumpebant terram diam, ornatèque veſtes
Succinctas habebant. Erat autem profunda ſeges. Alii quidem metebant
Cuſpidibus acutis incurvos culmos,
Gravatos ſpicis, tanquam Cereris fructum.
Alii autem in manipulis ligabant, et implebant aream.
Alii autem vindemiabant vites, falces in manibus habentes:
Alii autem rurſus in ciſtellas ferebant à vindemîatoribus

Albos et nigros racemos, magnis à vitium ordinibus
Oneratis foliis et argenteis capreolis.
Apud ipſos autem et equites habebant laborem: circà verò præmia
Contentionem habebant et laborem. Benè-complicatos verò in currus
Aurigæ aſcendentes, inſtigabant veloces equos,
Habenas laxantes. At pervalentes volabant
Currus compacti: modioli verò valdè reſonabant.
Iſtis autem et propoſitus erat magnus tripos in ſtadio,
Aureus, inclyta opera ſolertis Vulcani.
  Circà autem oram fluebat Oceanus pleno ſimilis:
Omne autem continebat ſcutum valde-varium. Et in ipſo
Cycni altivolantes valdè clamabant, qui multi
Natabant in ſummâ aquâ: et juxta piſces geſtiebant,
Mirabile viſu etiam Jovi graviſtrepenti; cujus conſiliis
Vulcanus fecit ſcutum et magnum et ſolidum.
  Aptans manibus, hoc Jovis fortiſſimus filius
Vibrabat firmiter; et in equeſtrem ſaliebat currum
Similis fulguri patris Jovis Ægiochi,
Leviter conſcendens: cui auriga fortis Iolaus
Bigis inſiſtens dirigebat flexibilem currum.

Ex Theogonia.

Tartara.

HUNC circà ferreum ſeptum ductum eſt; circum verò ipſum nox
Triplici ordine fuſa eſt circà collum: ſed ſupernè
Terræ radices ſunt, et infructuoſi maris.
Ibi Dii Titanes ſub caligine opacâ
Abſconditi ſunt, conſiliis Jovis nubes cogentis,
Regione in ſqualidâ, vaſtæ circà ultima terræ.
His non exitus patet: portas verò impoſuit Neptunus
Aëneas; murus etiam circumjacet utrinque.
Illic Gyges Cottuſque et Briareus magnanimus
Habitant, cuſtodes fidi Jovis ægida-habentis.
Ibidem Terræ tenebricoſæ, et Tartari opaci,
Pontique infructuoſi, et Cœli ſtelligeri,
Ex ordine omnium fontes et fines ſunt,
Tetri, ſqualidi, quos oderunt etiam Dii,
Hiatus ingens: (nec verò integro anno
Solum attinget, ubi primùm portas intra venerit;
Sed ſanè huc et illuc fert impetuoſa procella,
Dira: horrendum etiam immortalibus Diis
Hoc monſtrum) et noctis obſcuræ domus horrendæ
Stant nubibus obtectæ nigris.
Has juxta Iapeti filius ſuſtinet cœlum latum
Stans capiteque et indefeſſis manibus
Firmiter, ubi tàm nox quàm dies propè euntes
Seſe compellant, per-vices ſupergredientes magnum limen

Ferreum:

Ferreum : hæc quidem intrat, illa verò foras
Egreditur, neque unquam utraſque domus intus cohibet :
Sed ſemper altera domos extra exiſtens
Supra terram movetur ; altera rurſum in domo exiſtens
Expectat horam itineris ſui, donec veniat :
Hæc quidem terreſtribus multa-cernens Lumen habens,
Illa verò Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox mala nube tecta obſcurâ.
Ibi autem Noctis filii obſcuræ domos habent,
Somnus et Mors, graves Dii ; neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum ſcandens, nec cœlitùs deſcendens.
Horum alter quidem terramque et lata dorſa maris
Quietus percurrit, et placidus hominibus :
Alterius verò ferreum quidem cor, æreum verò ei pectus
Crudele in præcordiis ; habet autem quem ſemel arripuerit
Hominum ; hoſtis verò etiam immortalibus Diis.

EX

THEOCRITO.

ARGUMENTUM IDYLLII I.

In hoc Idyllio colloquuntur inter ſe Thyrſis paſtor et Caprarius: Thyrſis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabeſcentem atque morientem: et pro eo capram ter mulgendam, et pulcrum paſtorale poculum à Caprario præmii loco refert.

THYRSIS PASTOR, et CAPRARIUS.

DULCEM ſuſurrum et pinus iſta, ô paſtor Caprarie,
Quæ eſt juxta fontes, reſonat: ſuaviter verò et tu
Fiſtulâ canis: poſt Pana proximum præmium feres.
Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies:
Si verò capram acceperit ille præmium, ad te defluet 5
Capella. Capellæ autem caro bona eſt, donec mulſeris.

CAPRARIUS.

Dulcius, ô paſtor, tuum carmen, quàm effuſa
Illa de rupe ex alto defluit unda.
Si muſæ oviculam præmium abducant,
Agnum tu ſtabularium pro præmio accipies. Si verò placuerit
Illis agnum capere, tunc tu poſtea ovem abduces. 11

THYRSIS.

Viſne per nymphas, viſne, Caprarie, hic aſſidens,

Ad acclivem hunc tumulum, ubi *ſunt* myricæ,
Canere fiſtulâ? ego autem interea capellas paſcam.

CAPRARIUS.

Non fas eſt, ô paſtor, jam circà meridiem, non fas eſt nobis
Fiſtulâ canere: Pana metuimus: namque is à venatione 16
Tunc feſſus requieſcere ſolet, eſtque amarulentus,
Et illi ſemper acerba bilis in naribus ſedet.
Verùm (tu enim ô Thyrſi Daphnidis dolores noſti,
Et bucolicæ ad ſummum perveniſti Muſæ) 20
Huc age, ſub ulmo conſideamus, Priapi
Et fontium Nypharum ex adverſo, ubi ſedes eſt
Illa paſtoralis et quercus. Si verò cecineris
Sicut olim Lybico paſtore Chromide cantaſti certans,
Tunc et capram tibi dabo gemellorum matrem ut ter mulgeas,
Quæ geminos hœdos lactans, duas interea mulctras lacte complet: 26
Et profundum poculum *dabo* dulci cerâ collutum,
Geminis-anſulis, novum, recentem adhuc ſculpturam redolens;
Cui circum labra innectitur ſupernè hedera,
Hedera helichryſo adglutinata: et circà illam 30
Fructu capreolus volvitur geſtiens croceo.
Intus verò mulier, divina quædam imago, ſculpta eſt,
Ornata peplo, reticuloque: juxta verò ipſam viri
Pulchris capillis viciſſim, hinc ille, inde alter,
Verbis altercantur: id verò nihil movet ipſam: 35
Verùm jam hunc aſpicit virum ridens,
Jam verò ad alterum applicat ſe. Illi verò præ amore
Diu oculis tumentes, incaſſum laborant.
Inter hæc piſcator ſenex, et rupes fabrefacta eſt

Aſpera, in quâ feſtinans magnum rete ad jactum trahit
Senex, valdè laboranti viro ſimilis:
Diceres ipſum totis membrorum viribus piſcari:
Nam venæ illi undique in collo tument,
Quamvis jam cano: robur verò illi eſt etiam juventâ dignum.
Non procul indè ab iſto marino ſene,
Rubris uvis pulchrè gravatur vinea.
Eam parvus quidam puer juxta ſepes cuſtodit
Sedens: quem circum duæ vulpes: altera per ordines vitium
Incedit, lædens maturas uvas: altera peræ
Inſidias ſtruit, nec prius puerum ſe relicturam
Affirmat, quàm eum ſine jentaculo in ſicco collocarit.
Sed ille ex culmis pulchram cicadis capiendis decipulam nectit,
Junco concinnans: neque verò illi vel pera curæ eſt,
Vel fructus vineæ tantùm, quantùm opere ſuo, quod nectit, delectatur.
Undique verò circà poculum circumvolat mollis acanthus,
Æolicum ſpectaculum: quod operis miraculo animum obſtufaciat.
Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi
Pretium, et grandem caſeum candidi lactis:
Necdum adhuc labra mea attigit, ſed adhuc jacet
Intactum, quo tibi valdè lubens gratificabor,
Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.
Nec invideo tibi, age ô bone: cantum enim
Non ad Plutonem obliviosſum reſervabis.

THYRSIS.

Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Thyrſis hic ille ab Ætnâ, et Thyrſidis hæc vox eſt.

Ubi tandem fuiſtis, ô Nymphæ, cùm Daphnis amore tabeſ-
ceret?
Anne apud Penei pulchra Tempe, vel circà Pindum?
Neque enim Anapi magnum flumen tenuiſtis,
Neque Ætnæ cacumen, nec ſacram Acidis undam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Illum ſanè lupi-cervarii, aliique lupi rugitu deploraverunt,
Et mortem ipſius leo in ſylvâ degens flevit.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ et vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte venit, et inquit: ô Daphni.
Quis te ita conficit? cujus, obſecro, amore adeò ardes?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt.
Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus,
Et ait: Daphni miſer, quid ita tabeſcis? ipſa verò puella
Per fontes omnes, ſylvaſque pedibus diſcurrit
(Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.)
Quærens: Ah nimis infelix es amator! et conſilii inops.
His verò nihil quidquam reſpondit bubulcus, ſed ſuum
Perficiebat acerbum amorem uſque ad finem vitæ.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Tandem venit et dulcis Venus arridens:
Occultè quidem ridens, animo verò graviter irata erat:
Et ait, Tu ſanè Daphni gloriabaris te amorem flexurum:
Nonne verò nunc ipſe ab amore gravi ſuperatus es?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Huic Daphnis reſpondit: O triſtis Venus,

Venus odioſa, Venus hominibus inimica.
Jam ergo declarant omnia ſolem nobis occidiſſe.
Daphnis et apud inferos etiam erit malus dolor amoris.
  Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Vos ô lupi, vos cervarii lupi, et in luſtris degentes urſi,
Valete: ego Daphnis bubulcus vobiſcum non ampliùs in ſylvis,
Non inter arbuſta nec nemora ero: vale Arethuſa,
Et vos fluvii, qui pulchram à Thymbride undam funditis.
  Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hîc paſcebam:
Daphnis ego qui tauros, qui vitulos hîc potum agebam.
  Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
O Pan, Pan, ſive nunc es in monte alto Lycæo,
Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in inſulam
Siculam, et relinque promontorium Helices, et ſublime ſepulcrum
Illud Lycaönidæ, quod et Diis beatis *eſt* venerabile.
  Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam deſinite.
Veni rex, et hanc aufer dulcem, benè compactam
E cerâ fiſtulam pulchram, circà labrum aptè inflexam.
Nam ego certè ab amore jam trahor ad orcum.
  Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam deſinite.
Nunc violas feratis rubi, et vos ſpinæ feratis.
Pulchra narciſſus juniperis floreat:
Omnia denique contraria fiant, et jam pinus pira ferat:
Daphnis quoniam moritur: Jam cervus canes trahat captivos,
Et ex montibus ululæ cum luſciniis cantu certent.
  Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam deſinite.
Et ille quidem tantum locutus deſiit. At Venus
Volebat ipſum erigere: verùm omnia fila defecerant

A Parcis

A Parcis: ſic Daphnis tranſiit flumen, et unda obruit
Muſis dilectum virum, neque Nymphis ingratum.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam deſinite.
Et tu da capram, atque poculum: ut ipſam mulgeam,
Ac Muſis libem ô ſalvete plurimùm Muſæ,
Salvete, ego verò vobis et poſthac dulcius canam.

CAPRARIUS.

Utinam tibi melle plenum ſit pulchrum os,
Plenum et favis: atque comedas ficum ex Ægilo decerptam
Dulcem: ſuavius enim canis quàm cicada.
En tibi poculum: contemplare, amice, quàm ſuaviter olet.
Horarum in fontibus ipſum collutum eſſe dices.

ARGUMENTUM IDYLLII II.

Inducitur Semætha, Delphidis cujuſdam Myndii amore correpta: quem ex palæſtra amatoriis incantationibus et veneficiis, Theſtylidis cujuſdam ancillæ miniſterio, ad ſe traducere conatur, advocatis in auxilium Lunâ et Hecate, uptote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Theſtylida verò Theocritus ex Sophronis Mimis deſumpſit.

PHARMACEUTRIA.

UBI mihi *ſunt* lauri, Theſtyli? ubi ſunt philtra?
Cinge calicem hunc purpureâ ovis lanâ,

Ut

Ut amatorem meum, qui me excruciat, carmine magico perſequar.
Qui miſer jam totos duodecim dies à me abeſt,
Neque ſcit utrùm mortui ſimus, an vivi,
Nec fores pulſando fregit crudelis: nimirum illi aliò
Abiit habens Amor levem animum, et Venus.
Ibo ad Timageti gymnaſium
Cras, ut ipſum videam; et cum eo expoſtulem, quòd ita mecum agit.
Nunc magicis ſacris ipſum incantabo. Sed tu, ô Luna,
Luceas pulchrè: ad te enim convertam carmina placidè, ô dea,
Et ad Hecaten ſubterraneam, quam etiam catuli timent,
Cùm incedit per mortuorum ſepulchra, et atrum ſanguinem.
Salve, Hecate terribilis, et ad finem uſque nobiſcum ſis,
Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medeæ, neque flavæ Perimedæ *venenis.*
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne conſumitur, ſed aſperge,
Theſtyli infelix: quo tibi mens avolavit?
An verò, ſceleſta, tibi quoque ludibrio ſum?
Sparge ſalem et hæc dicas, Delphidis oſſa ſpargo.
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego verò in Delphide hanc laurum
Uro: et ſicut illa crepat valdè inflammata,
Et ſubitò conflagravit, neque cinis de eâ apparuit,
Ita etiam Delphidis caro in flammâ conſumatur.
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio,
Ita præ amore ſtatim liqueſcat Myndius Delphis.
Utque volvitur hic æneus orbis, ope Veneris,

Sic

Sic ille volvatur antè noſtras fores.
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc furfures ſacrificabo: tu verò, Diana, etiam illum, qui apud inferos eſt,
Rhadamanthum movere poſſes, et ſi quid aliud firmum eſt.
Theſtyli, canes nobis per urbem latrant,
Dea adeſt in triviis, vas æneum quàm primùm pulſa.
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce jam mare ſilet, ſilent et venti:
Sed meus dolor in pectore non quieſcit.
Verùm amore erga illum tota comburor, qui me miſeram
Pro conjuge infamem fecit, et ut non ſim ampliùs virgo.
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes naſcitur apud Arcades, quo concitati omnes
Et equulei inſaniunt in montibus, et celeres equæ.
Utinam ſic et Delphidem videam ad hanc domum venire,
Inſano ſimilem, ex nitidâ palæſtrâ!
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum,
Hanc à veſtimento fimbriam amiſit Delphis,
Quàm ego nunc divellens in ſævum ignem ſpargo.
Hei mihi triſtis amor! quid mihi atrum è corpore ſanguinem,
Veluti paluſtris hirudo inhærens, omnem exuxiſti?
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, malam potionem cras afferam.
Theſtyli, nunc capiens hæc venena, ea illine
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata ſum: ille verò me nihil curat.
Et inſpuens dicito, Nunc Delphidis oſſa ſpargo.
  Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc ſola relicta, undè amorem meum deplorare incipiam?

Undè

Undè exordiar? quis mihi hoc malum attulit?
Venit ad nos Anaxo Eubuli filia, caniſtrum ferens,
Ad lucum Dianæ: quo in loco et multæ aliæ
Feræ in pompâ ducebantur undique, inter quas erat leæna.
 Dic amorem meum undè venerit, veneranda Luna.
Meque adeò Theucharila nutrix Threſſa felicis memoriæ,
Vicina propè habitans, oravit et obſecravit
Ut pompam ſpectarem. Ego verò inſigniter infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byſſo tunicam,
Et induta xyſtide Cleariſtæ.
 Dic amorem meum undè venerit, veneranda Luna.
Cùm itaque jam incederem per mediam orbitam, ubi *ædes* Lyconis,
Ibi Delphidem vidi, et ſimul Eudamippum, euntes.
His erat helichryſo flavior barbæ lanugo,
Pectora verò ſplendebant multò magis quàm tu, Luna,
Ut gymnaſii relicto pulchro labore.
 Dic amorem meum, undè venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut inſanii, ut animus mihi malè affectus eſt
Miſeræ! forma mea tabeſcebat, neque ampliùs pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim,
Novi: ſed me ardens quidam morbus conficiebat;
Decubui verò in lecto dies decem et noctes decem.
 Dic amorem meum, undè venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum ſimile fiebat thapſo:
Defluebant verò è capite omnes capilli, ipſaque ſola reliqua
Oſſa erant et cutis: ad cujus verò *ædes* non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermiſi quæ incantaret?
Sed nihil erat leve, et tempus interea conſumebatur fugiens.
 Dic amorem meum, undè venerit, veneranda Luna.

Tandem

Tandem ancillæ verum ſermonem dixi:
Eia age, Theſtyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni:
Totam me cepit miſeram Myndius ille. Sed profecta
Obſerva circà Timageti Palæſtram:
Eò enim commeare ſolet, ibique ei gratum deſidere.
  Dic amorem meum, undè venerit, veneranda Luna.
Cumque ipſum ſenties eſſe ſolum, occultè innue,
Et dic, Simætha te vocat: atque huc ad me adducito
Sic dixeram, ipſa verò abiit, et adduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes noſtras, at ego ut ipſum aſpexi
Jam portæ limen ſuperantem pede celeri,
  (Dic amorem meum, undè venerit, veneranda Luna.)
Tota quidem obrigui, plus nive: ex fronte verò
Meâ ſudor abundè defluebat ſimilis auſtralibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, ne tantùm quidem quantùm in ſomnis
Murmurant clamantes caram ad matrem pueri:
Sed obrigui toto corpore, ſicut monile riget.
  Dic amorem meum, undè venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculos in terram defixit,
Aſſeditque in ſellâ, atque ſedens ſic ait:
Certè me Simætha tantùm antevertiſti, quantùm ego
Nuper currens formoſum anteverti Philinum,
Cùm me ad tectum tuum vocaſti, ut adeſſem.
  Dic amorem meum, undè venerit, veneranda Luna.
Veniſſem enim ego, per dulcem amorem, veniſſem
Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans:
Mala quidem in ſinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi ſacram plantam,

Undique purpureis lemniſcis involutam.
  Dic amorem meum, undè venerit, veneranda Luna.
Et ſi me admiſiſſes, id gratum fuiſſet: nam celer
Et formoſus inter omnes juvenes vocor.
Quieviſſem verò ſi tantum os tuum pulchrum oſculatus fuiſſem:
Sin aliò repuliſſetis me, et fores peſſulo occluſiæ fuiſſent,
Omninò et ſecures et faces ad vos veniſſent.
  Dic amorem meum, undè venerit, veneranda Luna.
Nunc verò affirmo, me hanc gratiam primùm Veneri debere:
Et poſt Venerem, ſecundò tu ex flammâ me eripuiſti,
O mulier, quæ me huc ad ædes tuas vocaſti
Prorſus ſemuſtum: nam amor ſæpe Liparæo
Vulcano ardentiorem flammam incendere ſolet.
Sic dixit Delphis, ego verò illi facilè credula:
Neque poſt id tempus me ille culpavit uſque in heſternum diem:
Neque ipſum ego: ſed venit ad me Philiſtæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixûs,
Hodie cùm ad cœlum aſcenderent equi,
Roſeam auroram ab Oceano vehentes,
Et inter alia multa narravit mihi, quòd Delphis amet.
Et dixit domum illi refertam eſſe coronis
Hæc mihi narravit hoſpita: eſt autem verax.
Nam ad me priùs ter aut quater commeare ſolebat,
Et ſæpe apud me depoſuit Doricam pyxidem:
Nunc verò dies duodecimus ex quo ipſum non vidi.
Num alias nunc habet delicias, et noſtri oblitus eſt?
Quare ipſum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores (per Parcas) pulſabit.

Talia

Talia ei in ciſtellâ venena me dico ſervare,
Quæ, ô domina, ab Aſſyrio hoſpite conficere didici.
Verùm tu vale, atque ad Oceanum equos flecte
Veneranda: ego verò dolorem meum feram ſicut ſuſcepi.
Vale Luna nitido corpore: valete et alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari ſoletis.

ARGUMENTUM IDYLLII VII.

Peregrè agens Theocritus in inſulâ Co, cùm ad Ptolemæum in Alexandriam proficiſceretur, amicus factus eſt Phraſidamo: vocatuſque ab illo rus ad Thalyſia ſacra Cereris, abit eò cum Eucrito et Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatem ex Cretâ, et mutuo ſermone ſuos ipſorum amores inter ſe recenſent.

THALYSIA.

TEMPUS erat, cùm ego et Eucritus ad Halenta
Ibamus ex urbe, et tertius nobiſcum erat Amyntas.
Nam Cereri faciebat Thalyſia Phraſidamus.
Necdum verò mediam viam emenſi eramus, et nondum ſepulcrum
Braſidæ nobis apparebat, cùm in quendam viatorem
Cydonicum virum bonum, et Muſis dilectum, incidimus.
Nomen erat Lycidas, paſtor verò caprarius erat: neque aliquis ipſum
Ignorâſſet aſpiciens; nam caprario admodum ſimilis erat.
Ex hirſuto enim et villoſo exuvio hirci habebat

Fulvam pellem humeris indutam: recens coagulum adhuc redolentem,
Circà pectus verò vetuſtum pallium illi adſtrictum erat
Cingulo textili, curvumque ferebat ex oleaſtro
Dextrâ manu pedum: et placidè ridens me appellavit
Oculo arridenti (nam riſus illi hærebat in labris:)
Simichida, quo tu nunc in meridie pedes trahis?
Quum et lacertus ſub ſepibus dormit,
Neque criſtatæ caſſitæ vagantur.
An vocatus ad cœnam feſtinas? an in alicujus ex civibus
Torcular inſilis? nam te pedibus concitato,
Omnes calculi offenſi ad ſoleas tinniunt.
Illi ego reſpondi: care Lycida, omnes te dicunt
Eſſe eximium fiſtulatorem, inter paſtores
Et meſſores: quod magnâ lætitiâ animum afficit
Noſtrum; etſi, ut mea fert ſententia, te æquiparare
Spero. Iter verò hoc nobis eſt ad Thalyſia: ſanè enim amici
Viri epulum parant pulchræ Cereri,
Opum primitias offerentes, nam ipſis valdè pingui menſurâ
Dea frumento complevit horreum.
Sed age (quoniam communis hæc via eſt, communis et dies)
Canamus carmen Bucolicum: fortè alter alterum juverit.
Nam et ego Muſarum facundum os *ſum*; neque dicunt
Omnes cantorem optimum eſſe: ſed ego non facilè illis credo:
Non per terram. Nondum enim, meo judicio, neque præſtantem
Sicelidam Samium vinco, neque Philetam,
Cantando: ſed velut rana quædam contra cicadas, contendo.
Sic dixi deditâ operâ. Caprarius autem cùm ſuaviter arriſiſſet,
Hoc, inquit, tibi pedum donabo, namque es

Totus reverâ germen divinitus factum.
Nam et fabrum valdè odi, qui conatur
Extruere domum tàm altam, quàm eſt vertex montis Oromedontis:
Et Muſarum aves, quæcunque contra Chium vatem
Obſtrepentes, incaſſum laborant.
Sed age, quamprimùm incipiamus canere Bucolicum carmen,
Simichida! atque ego quidem *canam* (vide quæſo num tibi placeat)
Hoc quod nuper in monte breve carmen meditatus ſum.
Utinam ſit Ageanacti felix navigatio in Mitylenen:
Etiam tum cùm ſub occiduis hædis Notus humidos urget
Fluctus, cumque Orion in Oceano pedes ſiſtit.
Et Halcyones ſternent fluctus et mare,
Atque Notum, atque Eurum, qui extremas algas movet:
Halcyones, quæ à glaucis Nereïdibus maximè
Inter aves diliguntur, quæcunque è mari victitant.
Utinam Ageanacti naviganti in Mitylenam
Omnia tranquilla ſint, et in commodum portum perveniat.
Ego illo die anethinam vel roſaceam,
Aut ex albis violis coronam in capite geſtans,
Vinum in Pteleâ natum è cratere hauriam,
Ad ignem recubans, interea in igne aliquis fabas torrebit,
Et torus denſatus erit ad cubitum uſque
Cnyzâ, aſphodelo, et flexibili apio:
Et bibam ſuaviter, memor Ageanactis,
Ipſis calicibus uſque ad fæces labrum infigens.
Tibiis verò cantabunt mihi duo paſtores, alter Acharnenſis,
Alter verò Lycopitas: et Tityrus prope accinet,
Quomodo olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus:

Et quomodo per montem oberravit, et quomodo quercus ipſum luxerunt,
Quæ naſcuntur circà ripas fluvii Himeræ,
Quum ille velut nix contabeſcebat in excelſo Hæmo,
Vel in Atho, vel Rhodope, vel in extremo Caucaſo.
Cantabitque quomodo olim *incluſum* exceperit paſtorem ampla arca
Vivum, ob malam impietatem heri:
Et quomodo ipſum ſimæ aluerunt ex pratis venientes
In cedrum dulcem, mollibus floribus, apes;
Eò quod illi Muſa dulce nectar in os infuderat.
O beate Comata, tibi hæc jucunda acciderunt;
Et tu in arcam incluſus fuiſti, atque tu apum
Favis paſtus tempus vernum exegiſti.
Utinam meo tempore inter vivos fuiſſes numeratus!
Tibi enim paſcerem in montibus pulchras capellas,
Vocem tuam audiens: tu verò ſub quercu vel pinu
Suaviter canens recubares, divine Comata.
Ille hæc locutus deſiit. Poſt quem viciſſim
Ego talia dixi, Care Lycida, multa quidem alia
Nymphæ me quoque docuerunt, cùm in montibus boves paſcerem,
Bona, quæ fortè ad Jovis thronum fama pertulit.
Hoc verò ex omnibus maximè eximium eſt, quod tui honoris causâ
Cantabo. Sed auſculta, quandoquidem Muſis carus es.
O dulcis Amarylli, quæ me non ampliùs prope hoc antrum
Procumbens vocas amatorculum tuum? num me odiſti?
Num tibi ſimus videor, cum propè adſum,
O Nympha, et barbatus? efficies ut me ſuſpendam. —

Ecce mala decem affero tibi, ex eo loco decerpta
Undè me juſſiſti decerpere; cras alia afferam.
Reſpice quæſo acerbum dolorem meum: utinam fierem
Suſurrans apicula, atque in tuum antrum venirem,
Penetrans per hederam et filicem, quæ te circundant.
Nunc ſcio quid ſit amor, ſævus eſt Deus: certè leænæ
Mammam ſuxit, et in ſaltibus ipſum educavit mater:
Qui me penitus urens, uſque ad oſſa conficit.
Facies ut ſtatim coronam hanc in minutas partes diſcerpam,
Quam tuâ causâ, ô cara Amarylli, ex hederâ nexam gero,
Implexis folliculis, et odorato apio.
Hei mei! de me quid fiet? mihi infelici quid accidet? non exaudis?
Exutâ pelliceâ lænâ in hos fluctus me conjiciam
Ubi thynnis inſidiatur Olpis piſcator.
Et quamvis non fuero mortuus, tu tamen voluptatem capies.
Intellexi nuper, cùm quærerem an me amares,
Telephilon alliſum non edidit ſonum,
Sed fruſtra in tenero cubito exaruit.
Dixit et Agræo verum, cribellaris vates,
Quæ nuper ſpicas legebat, mercede conducta, quod ego quidem
Tibi totus incumberem, tu verò me nihili faceres.
Certè tibi ſervo capram albam geminorum matrem:
Eam à me filia Mermnonis nigella Erithacis:
Petit; et dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat mihi oculus dexter. Num videbo
Ipſam? cantabo ad pinum hic reclinatus.
Et fortè me aſpiciet, quoniam non adamantina eſt.
Hippomanes, cum virginem cuperet ducere,

Poma in manus accipiens, curſum perfecit: verùm Atalanta
Ut vidit, ut inſaniit, ut in profundum incidit amorem!
Doleo caput: tu verò non curas, non ampliùs canam.
Jacebo hic ſtratus, et lupi hic me comedent:
Ut iſtud tibi *quaſi* mel duce ſit in gutture.
  Hæc dixeram: ipſe verò pedum mihi ſuaviter ridens,
Sicut et antea, dedit, ut Muſarum munus hoſpitale eſſet.
Atque ipſe deflectens ad ſiniſtram, quâ itur ad Pyxam,
Viâ pergebat: ſed ego et Eucritus ad Phraſidami *domum*
Converſi, ſimulque pulcher Amyntichus, in profundis
Amœniſſimi junci toris recubuimus,
Inque recens abſciſſis læti pampinis.
Multæ autem nobis ſupra caput quatiebantur
Populique ulmique, et prope ſacer rivus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Ad opacos verò frutices ardenticulæ
Cicadæ garrientes laborabant: et acredula
Procul in denſis ruborum ſtridebat ſpinis.
Cantabant caſſitæ et cardueles, gemebat turtur.
Volitabant flavæ undique circum fonticulos apes.
Omnia redolebant æſtatem uberrimam, redolebant et autumnum.
Nam pira circà pedes, circà latera verò poma
Largiter nobis volvebantur: et curvati erant
Rami prunis gravati in terram;
Quadrima vero à doliorum orificio relinebatur litura.
O Nymphæ Caſtalides, quæ Parnaſſi juga tenetis,
Num talem in Pholi lapideo antro
Cratera Herculi ſenex ſtatuit Chiron?
Num paſtorem illum ad Anapum,

Fortem illum Polyphemum, qui ſaxis naves petebat,
Tale nectar movit, ut per ſtabula pedibus ſaltaret,
Quale tunc poculum reliviſtis Nymphæ,
Apud aram Cereris arealis ? in cujus acervo
Utinam iterum magnum ventilabrum ſigam ; et ipſa rideat,
Manipulos et papavera utrâque manu tenens.

ARGUMENTUM IDYLLII VIII.

Res quidem tranſacta in Siciliâ: oratio verò ſub ipſius Poetæ perſonâ fingitur. Contendunt autem inter ſe Menalcas paſtor et Daphnis bubulcus, judice delecto caprario, cujus nomen ſiletur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fiſtulas. Finito verò certamine caprarius Daphnidi victoriam adjudicat.

BUCOLICI CARMINIS CANTORES,

DAPHNIS, MENALCAS, et CAPRARIUS.

DAPHNIDI formoſo occurrit boves paſcenti
Paſcens, ut aiunt, in montibus altis oves Menalcas.
Ambobus erat flava coma, ambo puberes.
Ambo fiſtulam inflare, et ambo cantare periti.
Primus ergo Menalcas Daphnidem intuitus ait.

MENALCAS.

Daphni, cuſtos boum mugientium, viſne mecum cantu certare ?
Affirmo enim, me victurum eſſe cantu te, quantum ipſe volo.
Huic Daphnis tali ſermone reſpondit :

DAPHNIS.

Paſtor lanigerarum ovium, fiſtulator Menalca,
Nunquam me vinces cantu, ne ſi quidem cantando moriaris?

MENALCAS.

Viſne igitur videre; viſne deponere præmium victoriæ?

DAPHNIS.

Volo hoc videre, volo deponere præmium,

MENALCAS.

Verùm quid deponemus, quod nobis ſatis dignum ſit?

DAPHNIS.

Vitulum ego deponam, tu verò depone agnum æqualem matri.

MENALCAS.

Nunquam deponam agnum: nam pater meus difficilis eſt,
Et mater: numerant verò veſpere ſemper oves omnes.

DAPHNIS.

Sed quid igitur depones? quid lucrabitur qui vincet?

MENALCAS.

Fiſtulam, quam feci, pulchrum, novem vocibus,
Albâ cerâ compactam, æqualiter infra, et æqualiter ſupra:
Hanc deponam: quæ verò patris ſunt, non deponam.

DAPHNIS.

DAPHNIS.

Atqui et ego fiſtulam habeo novem vocibus,
Albâ cerâ compactam, æqualiter infra, et æqualiter ſupra.
Nuper eam compegi, et adhuc digitus dolet
Iſte: illum enim calamus ſciſſus fauciavit.
Verùm quis judex inter nos? quis noſter auditor erit?

MENALCAS.

Quid ſi caprarium iſtum vocemus,
Cui apud hædos canis albus latrat?
Et pueri vocarunt, et caprarius auditum venit:
Et pueri canebant, caprarius verò judex eſſe volebat.
Prior igitur cecinit ſortitus fiſtulator Menalcas:
Deinde alternis excepit Daphnis cantilenam
Bucolicam. Sic verò Menalcas incepit prior:

MENALCAS.

Saltus et fluvii, divinum genus, ſi quod Menalcas,
Fiſtula canens, unquam gratum carmen cecinit;
Paſcite has ex animo agnas: ſi verò venerit
Daphnis agens vitulas, nihilo minus et ille habeat.

DAPHNIS.

Fontes et herbæ, jucunda germina: ſiquidem eodem modo
Canat Daphnis ſicut luſciniæ,
Hoc armentum ſaginate: et ſi Menalcas
Huc appulerit, lætus omnia copioſa paſcat.

MENALCAS.

Ubique ver eſt, et ubique paſcua, et ubique lacte
Ubera turgent, et teneræ *pecudes* ſaginantur,
Quo pulchra puella advenit. Si verò diſceſſerit,

Tunc et paſtor aret illic, et herbæ.

DAPHNIS.

Ibi oves ſunt, ibi capræ geminorum matres, ibi et apes
Alvearia replent, et quercus altiores ſunt,
Ubi pulcher Milo incedit pedibus. Si verò diſceſſerit,
Tunc et qui vaccas paſcit, et vaccæ ipſæ ſunt aridiores.

MENALCAS.

O hirce, marite albarum caprarum, ô altitudo ſilvæ
Immenſa, ô ſimi hædi huc ad undam venite:
In eo enim loco ille eſt. Abi tu cornibus mutilate, dic Miloni,
Quod Proteus, quamvis deus eſſet, tamen phocas pavit.

DAPHNIS.

Non mihi regnum Pelopis, non mihi auri talenta
Contingat habere, neque curſu ſuperare ventos:
Verùm ſub hâc rupe cantabo, te amplexu tenens,
Simul paſcentes oves et in mare Siculum aſpiciens.

MENALCAS.

Arboribus tempeſtas metuendum malum, undis verò ſiccitas,
Avibus laqueus, feris ſilveſtribus retia:
Viro autem teneræ puellæ deſiderium. O pater, ô Jupiter,
Non ſolus amavi: nam et tu mulierum amator es.
Hæc quidem alternis pueri cecinerunt;
Ultimam verò cantionem ſic cœpit Menalcas.

MENALCAS.

Parce meis hædis, lupe: parce fœto meo pecori,
Neque me lædas, quod cùm parvus ſim, multas *pecudes* ſequar.

O canis Lampure, ſiccine profundus ſomnus tenet te?
Non oportet profundè dormire, cùm puerum paſcentem comitaris.
O oves, neque vos vereamini tenerâ ſatiari
Herbâ, neque fatigemini, quando iterum illa recreſcit.
Agite, paſcimini, paſcimini, omneſque ubera replete,
Ut partim agni habeant, partim in calathos reponam.
Deinde viciſſim Daphnis ſuaviter canere cœpit:

Daphnis.

Et me ex antro nuper proſpectans junctis ſuperciliis puella,
Cùm præteragerem juvencas, pulchrum, pulchrum eſſe dixit.
Nec ſanè ſermone reſpondi acerbo ipſi:
Sed in terram demiſſis oculis, iter meum perſequebar.
Dulcis vox eſt vitulæ, dulcis ſpiritus:
Suaviter mugit et vitulus, et vacca ſuaviter:
Suave eſt etiam æſtate ad undam fluentem ſub dio cubare.
Quercui glandes decori ſunt, malo ſua poma;
Vaccis vituli, bubulco verò ipſæ boves.
Sic pueri cantabant: ſic vero Caprarius inquit:

Caprarius.

Quam tibi os dulce eſt, et vox amabilis, ô Daphni:
Jucundius eſt te audire canentem, quàm mel lingere.
Accipe fiſtulas: nam cantu viciſti.
Si verò me et ipſum unà capras paſcentem velis docere,
Hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro doctrinâ,
Quæ mulctram ſemper ad ſummum uſque complet.
Sic quidem puer gaviſus eſt, et exiliit, et plauſum dedit,
Poſtquam vicit, ſicut ad matrem hinnulus ſaltat.

Ita verò doluit, et animo dejectus eſt mœrore
Alter, quemadmodum ſponſa nupta mœrore conficitur.
Ex illo tempore Daphnis inter paſtores primus habitus eſt.
Et valdè adoleſcens adhuc Nympham Naïdem uxorem duxit.

ARGUMENTUM Idyllii IX.

Proponitur Cyclops qui amorem ſuum erga Galateam carmine ſolatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Mileſium natione, qui condiſcipulus fuit Eraſiſtrati, etiam medici. Fertur verò et aliquod ab illo carmen reſcriptum de Cyclope ad Theocritum.

CYCLOPS.

NULLUM contra amorem natum eſt remedium aliud, O Nicia, neque quod vel inungi vel aſpergi poſſit, ut opinor,
Quàm Muſæ. Leve autem *hoc* et jucundum aliquid
Naſcitur inter homines: quod tamen facile non eſt invenire.
Puto autem *ego* benè noſſe te *hoc*, medicus cum ſis,
Et novem Muſis eximiè carus.
Sic Cyclops apud nos commodè vixit,
Antiquus ille Polyphemus, cùm amaret Galateam,
Jam primùm pubeſcens circà os et tempora.
Amavit verò non roſis, aut pomis, aut cincinnis,
Sed pernicioſis furiis: ducebat autem omnia poſthabenda.
Sæpe oves ad ovile *ſine duce* ſuâ ſponte redibant

Ex-

Ex viridi gramine: ipſe verò Galateam cantu celebrans
In ipſo algoſo litore conſumebatur,
Indè uſque ab aurorâ, infenſiſſimum habens ſub pectore vulnus
A Venere potenti, quod telum illi in hepate fixerat.
Sed hoc remedium ille invenit, ſedenſque in rupe
Præcelsâ, in mare proſpectans, talia canebat:
O candida Galatea, cur amantem reſpuis?
Candidior caſeo, cùm aſpiceris: tenerior agno,
Vitulo laſcivior, ſplendidior uvâ immaturâ.
Soles verò huc venire, cùm me dulcis ſomnus tenet:
Recedis verò ſtatim abiens cùm dulcis ſomnus me reliquit,
Fugiſque velut ovis canum lupum conſpicata.
Amare te cœpi, puella, tunc, cum primùm
Veniſti cum meâ matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere; ego verò viæ dux eram.
Neque, ubi te vidi, poſtea deſinere, ne nunc quidem,
Ab eo inde tempore potui: tu verò prorſus nihil per Jovem curas.
Scio, pulchra puella, quare me fugis:
Quia mihi hirſutum ſupercilium per totam frontem,
Ab aure alterâ ad alteram protenſum eſt aurem, unum longum.
Unus verò oculus ſubeſt, et latus naſus ſupra labra.
Verùm ego ille qui talis ſum, oves mille paſco;
Et lac optimum, quod ex illis mulgetur, bibo:
Nec caſeus mihi deſit in æſtate, neque in autumno,
Neque ſummâ etiam hyeme: fiſcellæ enim ſunt oneratæ ſemper.
Fiſtulâ verò meliùs canere novi quam ullus hic Cyclopum,
Tecum, ô carum dulce pomum, me ipſum *quoque* cantu celebrans,

Idque

Idque ſæpe noƈte intempeſtâ. Alo verò tibi undecim hinnulos,
Omnes monilia gerentes, et catulos quatuor urſarum.
Sed veni tu ad me, habebis nihil minus.
Glaucum verò mare ſine litus ferire.
Jucundiùs in antro apud me noƈtem tranſiges:
Ibi ſunt lauri, ſunt proceræ cupreſſi:
Eſt et nigra hedera: eſt vitis dulciſſimos fruƈtus ferens:
Eſt et gelida unda, quam mihi nemoroſa Ætna
Ex candidâ nive, potum divinum, miniſtrat.
Quis *præ* his in mari et fluƈtibus vivere malit?
Si verò ego videor tibi eſſe hirſutior,
Sunt mihi querna ligna, et ſub cinere ignis inextinƈtus:
Et perferre poſſum, ut etiam anima mea à te comburatur,
Et unicus ille oculus, quo mihi nihil dulcius eſt.
Hei mihi! quod mater non peperit me habentem branchias,
Ut ad te per undas irem, adferrem verò tibi vel alba lilia,
Vel papaver tenerum, quod rubra crepitacula habet.
Atqui hæc quidem in æſtate, alia verò gignuntur hyeme,
Ut omnia hæc ſimul tibi afferre non poſſim.
Nunc profeƈtò hic, ô puella, natare diſcam,
Si quis hoſpes navigans cum nave huc advenerit,
Ut ſciam quænam voluptas vobis ſit habitare in profundo.
Egredere ô Galatea, et egreſſa obliviſcaris
(Sicut ego nunc hic ſedens) domum redire.
Paſcere verò unà mecum velis, et lac mulgere,
Et caſeum premere, acre coagulum immittens.
Mater me ſola injuriâ afficit, et eam accuſo:
Nihil prorſus illa unquam amabile tibi dixit de me,
Idque indies videns me tenuem *magis* fieri.

Dicam

Dicam mihi câput et ambos pedes meos.
Dolere, ut crucietur: quoniam et ego crucior.
O Cyclops, Cyclops, quò tibi mens avolavit?
Si tu profectus calathos texeres, et herbas metens
Agnis adferres, fortaſſe multò rectius ſaperes.
Mulge præſentem: quid enim fugientem ſectaris?
Fortè aliam invenies Galateam, et quidem pulchriorem.
Sic Polyphemus mulcebat amorem,
Cantans: ſuaviùs autem agebat, quàm ſi aurum dediſſet.

ARGUMENTUM IDYLLII X.

Colloquuntur inter metendum Milo et Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ cujuſdam ſive filiæ ſive ancillæ, ſegniter opus facit. Atque ob id interrogante Milône cur ità tardè metat, Battus amorem ſuum illi declarat; et cantilenam in amicam ſuam recitat. Quam ubi abſolvit, laudat eum Milo, quòd cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

OPERARII, vel MESSORES.

MILO et BATTUS.

OPERARIE meſſor, quid tibi nunc, miſer, accidit?
Neque ſulcum ducere rectum potes, ut priùs ducebas;
Neque ſimul ſegetes-metis cum propinquo, ſed reſtitas,
Sicut ovis à grege, cujus pedem ſpina ſauciavit.
Qualis tandem meridie ac veſperi futurus es,
Qui nunc incipiens ſulcum non abſcindis?

B. Milo veſpertine meſſor, petræ fragmentum duræ,
Nunquámne tibi contigit deſiderare aliquem abſentium?
M. Nunquàm. Quod autem eſt deſiderium perſonarum externarum homini operario?
B. Nunquámne contigit tibi vigilare propter amorem? 10
M. Quin neque contingat. Periculoſum eſt, canem exta guſtare.
B. At ego, ô Milo, amo ferè undecim penè dies.
M. Ex dolio tu ſcilicet hauris: ego verò nè aceti quidem ſatìs habeo.
B. Itaque ante fores meas à ſemente inculta omnia.
M. Quæ autem puella te cruciat? *B.* Filia Polybútæ,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoonta cantabat. 16
M. Invenit Deus peccatorem: habes diu quæ concupiſcebas.
Vates tibi nocte accubabit in ſtipulis habitans cicada.
B. Carpere me incipis tu. Cæcus autem non ſolus Plutus,
Verùm etiam curarum-autor Cupido. Nihil ſuperbè dixeris.
M. Non ſuperbè loquor. Tu modò dejice ſegetem, 21
Et aliquod de puellâ carmen amatorium aggredere: jucundiùs ſic
Opus facies: nam et olim muſicus eras.
B. Muſæ Pierides, unà mecum canite gracilem
Puellam: quæ enim attingitis, ô Deæ, pulchra omnia efficitis.
Bombyce gratioſa, Syram vocant te omnes, 26
Gracilem, ſole-toſtam: ego autem ſolus melli-ſimilem-colere.
Et Viola nigra eſt, et notis-inſcriptus hyacinthus:
Sed tamen in coronis præcipua nominantur.
Capra cytiſum, lupus capram ſequitur, 30
Grus aratrum: ego autem tui causâ inſanio.

Utinam

Utinam mihi eſſent quot opes aiunt olim Crœſum poſſediſſe!
Aurei certè ambo ſtaremus dicati Veneri:
Tu tibias tenens, et vel roſam, vel malum,
Ego autem *ſaltantis* habitu et novis in utroque *pede* calceamentis.
Bombyce gratioſa, pedes tui candidi ſunt,
Vox autem mollis: mores verò tuos non poſſum exprimere.
M. Certè fallebat nos operarius dum carmina egregia faceret:
Quàm aptè genus harmoniæ dimenſus eſt!
O barbam, quam fruſtra aluiſti!
Attende jam et hæc carmina divini Lytierſæ:
Ceres frugifera, ſpicifera, *effice ut* ſeges iſta
Bene culta ſit et fœcunda quammaximè.
Stringite, meſſores, manipulos; nè præteriens aliquis
Dicat, O ficulneos homines! periit et hæc merces.
Ad Boream ventum acervi ſectio vobis
Vel zephyrum ſpectet: pingueſcunt ariſtæ ſic.
Frumentum triturantes fugite meridianum ſomnum:
Ex culmo tum paleæ maximè exeunt.
Incipiant metere, cum galerita excitatur,
Et definite cùm dormitum it: quieſcite autem, æſtu meridiano.
Optabilis ranæ eſt, ô pueri, vita: non eſt ſolicita
Quis ſibi potum miniſtret: adeſt enim ei abundè.
Melius, ô curator avare, lentes coquere,
Cave nè incidas manum ſecans cyminum.
Hæc oportet laborantes in ſole viros canere.
Iſtum autem tuum, ô meſſor, decet noxium Amorem
Narrare matri in lecto manè vigilanti.

ARGUMENTUM Idyllii XIII.

Hoc Idyllion meram rei geſtæ narrationem continet. Recenſet enim Poeta Hylæ pueri raptum à Nymphis, quùm ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus, abiiſſet: et Herculis errationem, ac gravem, ob amiſſum Hylam, dolorem.

H Y L A S.

NON nobis ſolis amorem peperit, ut arbitramur,
O Nicia, cuicunque tandem Deorum puer hic natus ſit:
Neque nobis primis ea quæ pulchra ſunt, pulchra videntur,
Qui mortales ſumus, et craſtinum non cernimus:
Quin et Amphitryonis filius, cui ferreum pectus erat,
Qui ſævum leonem ſuſtinuit, is amavit puerum
Formoſum Hylam, cæſariem ferentem:
Ipſumque omnia edocuit, ſicut pater carum filium:
Quibus præceptis ipſe vir præſtans et celebris affectus erat.
Et nunquam ab eo diſcedebat, neque tempora meridiano,
Nec cùm in domum Jovis excurreret albis quadrigis aurora,
Neque cùm pulli avium queruli ad nidum reſpicerent,
Matre quatiente alas in fuliginosâ trabe:
Ut ipſe puer ex ſententiâ elaboratus eſſet,
Unàque rectè trahens in verum virum evaderet.
Sed cùm ad *petendum* aureum vellus navigaret Jaſon
Æſonides, et principes ipſum ſequerentur
Omnibus ex urbibus delecti, quorum uſus aliquis eſſe poterat:
Advenit et laborum patiens in divitem Jaolcum

Alcmenæ filius Mideatidis heroïnæ :
Unàque cum ipſo deſcendit Hylas in firmam Argo,
Quæ navis Cyaneas *inſulas* concurrentes non attigit,
Sed velociter perrupit (in profundumque ingreſſa eſt Phaſidem)
Sicut aquila, magnos fluctus : ex quo tempore petræ illæ conſtiterunt.
Cùm vero Pleiades oriuntur, et agri ſeparati
Agnos paſcunt, vere ad finem jam converſo ;
Tunc navigationis meminit divinus flos
Heroum, cavâque ſedentes in Argo,
In Helleſpontum veniunt, auſtro jam tertiam diem ſpirante,
Appuleruntque ad portum Propontidis, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves ducentes aratrum.
Egreſſi verò in littus, ſecundùm juga cœnam inſtruxerunt
Veſpere : multi verò ſimul unum torum ſternebant ;
Pratum enim aderat, magnum toris auxilium.
Hinc butomum acutum, denſumque ſecuerunt cyperum.
Et abiit flavus Hylas, aquam ad cœnam allaturus,
Ipſique Herculi, atque forti Telamoni,
(Qui ſocii exiſtentes ambo, unam ſemper inſtruebant menſam)
Æreum vas ferens. Statim verò fontem animadvertit,
In loco declivi, ubi multæ herbæ naſcebantur,
Cæruleum chelidonium, et viride adiantum,
Et apium virens, et criſpa agroſtis.
In mediâ verò undâ Nymphæ choream ducebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda ruſticis numina,
Eunica, et Malis, et *inſtar* veris *ſuaviter* aſpiciens Nychea.
Jamque puer admoverat urnam multæ capacem aquæ,
Eam immergere cupiens. Illæ verò omnes manibus ejus inhæſerunt :

Omnium

Omnium enim mentes amor occupaverat,
Erga puerum Argivum : cecidit verò in undas nigrantes
Præcipitatus, ſicut quando rutilans ſtella de cœlo cadit
Præceps in mare : et nautis quiſpiam ſocius ait :
Leviora ô pueri armamenta facite : *nam* ſecundus ventus *ſpirabit.*
Nymphæ ſuo in gremio puerum tenentes,
Lacrymantem blandis conſolabantur ſermonibus.
Hercules verò *animo* perturbatus ob puerum,
Ibat incurvo arcu accepto Mæotice, *i. more Scytharum,*
Et clavâ, quam ſemper dextera manus ipſius capiebat.
Ter Hylam inclamavit, quantùm profundo gutture clamare valebat,
Ter puer exaudivit, et exilis vox pervenit
Ex undis : cumque valdè prope adeſſet, procul abeſſe videbatur.
Ac veluti comatus leo, cùm procul exaudivit
Hinnulum clamantem, aliquis *inquam* leo crudivorus, in montibus,
E cubili ſuo properat ad paratiſſimam cœnam :
Ita Hercules in inviis ſentibus
Pueri deſiderio errabat, ſpacioſam verò curſu corripiebat regionem.
Miſeri ſunt amantes. Errabundus quantùm laboravit
Per montes et ſaltus ! res verò Jaſonis poſteriores illi erant.
Navis ſtabat habens antennas ſuſpenſas ab illis qui aderant :
Juvenes verò mediâ nocte vela purgabant,
Herculem expectantes. At ille ruebat quò pedes ducebant,
Furibundus : nam ſævus dolor intus illi jecur laniabat.
Sic pulcherrimus Hylas inter immortales numeratur.

Herculem verò heroës criminabantur, ut deſertorem navis,
Quod deſeruiſſet Argo habentem triginta remigum tranſtra
Pedes verò venit ad Colchos, et inhoſpitalem Phaſidem.

ARGUMENTUM IDYLLII XV.

Inſcribitur hoc Idyllion Syracuſiæ ſive Adonidis feſtum celebrantes. Tractat autem de Syracuſanis quibuſdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, et exeunt ad ſpectaculum pompæ, quâ Adonis ab Arſinoe, uxore Ptolemæi Philadelphi, geſtabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adonidis feſtis, eos qui Adonidi ſimulacra geſtabant, unà cum ſolemnibus ad mare ferre. Deſcribit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam, ſumptuoſum Arſinoes apparatum carmine recenſentem.

SYRACUSIÆ,

SIVE

ADONIDIS FESTUM celebrantes,

GORGO, EUNOE, ANCILLA, PRAXINOE, ANUS, HOSPES.

EST ne intus Praxinoe? EUN. Cara Gorgo, ut ſero? eſt intus.

PRAXINOE.

Mirum quòd et nunc ades! Eunoe diſpice illi ſellam,
Injice et pulvinum. EUN. Habet optime. PRAX. Sede.

GORGO.

O incorpoream animam: vix vobis ſalva evaſi,
Praxinoe, à multâ turbâ, et multis curribus.

Ubique

Ubique ſunt crepidæ, ubique chlamydati viri,
Et via immenſa eſt: tu verò longiùs à me habitas.

PRAXINOE.

Hæc demens ille *(maritus meus)* extrema terræ occupavit veniens,
Specum, non domum, ne vicinæ eſſemus
Inter nos, ut mihi adverſaretur, invida peſtis mihi ſemper.

GORGO.

Ne dic de tuo marito talia, cara Dione,
Parvulo præſente: vides, mulier, ut te aſpicit.

PRAXINOE.

Bono animo ſis, Zopyrion, care fili, non dico de patre.

GORGO.

Puer intelligit, per Proſerpinam: Pulcher eſt pater.

PRAXINOE.

Pater quidem ille nuper (nam nuper dicamus ſcilicet
Omnia) nitrum et fucum cùm ex tabernâ empturus eſſet,
Rediit ſalem adferens nobis, homo tredecim cubitorum.

GORGO.

Eodem modo meus *maritus* Dioclides agit, pernicies argenti:
Septem drachmis pilos caninos, veterum avulſiones perarum,
Quinque vellera emit heri, nil niſi ſordes, laborem ſuper laborem.
Verùm age, cape amiculum, et peplum fibulatum.
Eamus ad *aulam* divitis regis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio pulchrum aliquid

Inſtruere

Inſtruere reginam. Pr. Apud opulentos omnia ſunt opulenta:
Verùm tu *narra* illi qui non vidit eâ quæ dicis, quæque vidiſti.

Gorgo.

Ire nobis tempus fuerit: otioſis ſemper feriæ.

Praxinoë.

Eunoa fer aquam: et in medium tu, quam deliciæ non decent,
Repone. Feles molliter cubare volunt.
Move te, affer properè aquam: nam aqua primum opus eſt.
Ecce ut fert aquam; da tamen: non multam tu ô profuſa
Infandè aquam: infelix, cur meam tunicam commadefacis?
Deſine: ſicut diis viſum eſt, ita lota ſum.
Ubi clavis magnæ ciſtæ *eſt?* hùc affer ipſam.

Gorgo.

Praxinoe, valdè te ſinuoſa veſtis fibulata
Hæc decet. Dic mihi, quanti conſtitit tibi à jugo telæ?

Praxinoë.

Ne memores Gorgo, pluris quàm argenti puri minis
Duabus: operi verò etiam animam affixam habui.

Gorgo.

Atque ſanè ex ſententia proceſſit. Prax. Certè benè dixiſti.
Affer mihi amiculum, et umbellam: decenter
Impone. Non te una ducam fili; larva *foris eſt*, mordet equus.
Plora quantum voles, non oportet te claudum fieri.
Eamus. Heus Phrygia, parvulum accipe, cumque eo lude.
Canem intrò voca, claude portam veſtibuli.
Dii boni, quanta turba: quomodo et quando tandem pertranſire

Oportet hoc malum! *ſunt ut* formicæ innumeræ et infinitæ.
Multa præclara facinora à te facta ſunt, ô Ptolemæe,
Poſtquam ad ſuperos pater migravit. Nemo maleficus
Lædit ampliùs viatorem, doloſè ſubiens more Ægyptio:
Quemadmodum antea aſtu exercitati homines ludebant,
Inter ſe ſimiles, malos luſus, omnes contentioſi.
Dulciſſima Gorgo, quid de nobis fiet? bellatores
Equi regis *adſunt*. Amice, ne me proculces:
Erectus conſtitit hic rufus: ecce quam ſævus et ferox.
Eunoe non fugies? perimet hic ſuum ſeſſorem.
Benè mecum actum eſt, quòd puer meus manet intùs.

GORGO.

Animum recipe, Praxinoe: jam ſumus poſt eos.
Illi proceſſerunt in campum. PR. Et ego jam me colligo.
Equum enim et frigidum anguem, hæc duo ſemper timui
Indè uſque à pueritia. Feſtinemus: ingens multitudo nobis affluit.

GORGO.

Ex aulane venis ô mater? AN. Ego, ô filia. GOR. An intrare
Facilè eſt? Conando Græci Trojam pervenerunt:
Optima filia, conando omnia perficiuntur.

GORGO.

Anus abiit, nobis mera oracula reſpondens.
Omnia norunt mulieres, etiam quomodo Jupiter Junonem duxerit.
Vide Praxinoe quanta ante portam turba eſt.

PRAXINOE.

Immenſa. Gorgo manum porrige mihi, tuque apprehende

Eunoe

Eunoe manum Eutychidos: adhæreto illi, ne à nobis aberres.
Omnes unà confertim intremus: adhæreto nobis Eunoe.
Me miſeram! dupliciter veſtis mea jam
Sciſſe eſt ô Gorgo: per Jovem ſi ſis
Felix, ô homo conſerva quæſo mihi amiculum,

Hospes.

Non penes me eſt: tamen conſervabo. Pr. Conferta turba eſt.
Trudunt ut ſues. Hos. Bono animo ſis mulier, in tuto ſumus.

Praxinoe.

Et in annum tibi, care vir, et in poſterum benè ſis,
Qui nos curas. Virum probum et miſericordem!
Præmitur Eunoe nobis: age ô miſera, vi perrumpe.
Optime: jam omnes intùs ſunt, ait qui ſponſam incluſit.

Gorgo.

Praxinoe huc ades, hæc textilia primùm ſpecta,
Quam ex tenui filo ſunt, et venuſta; deorum opera eſſe dixeris.

Praxinoe.

Veneranda Minerva, quales lanificæ illa elaborarunt?
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt?
Quam evidentèr adſtant, quamque evidentèr moventur?
Animata *ſunt*, non textilia: ſapiens quædam res eſt homo.
Ipſe verò quam admirandus in argenteo jacet
Toro, primam languinem circa tempora ſpargens,
Multipliciter amabilis Adonis, qui etiam apud inferos amatur.

Hospes.

Definite, ô miſeræ, inutiliter garrientes:
Ut turtures odioſè ſtridunt, ore diducto omnia pronuntiantes.

GORGO.

Ancillis quas poſſides impera: imperas Syracuſiis?
Atque ut et hoc ſcias, Corinthiæ ſumus ab origine,
Sicut ut Bellerophon: Peloponneſiace loquimur.
Dorice autem loqui licet (opinor) Dorienſibus.

PRAXINOE.

Non oriatur, ô dulcis *Proſerpina*, qui nobis imperet,
Uno excepto: non curo te, ne mihi alapam impingas.

GORGO.

Tace Praxinoe, jam de Adonide cantabit
Argivæ filia ſapiens pœtria,
Quæ et Sperchin lugubre carmen canendo ſuperavit.
Cantabit aliquid, ſat ſcio: pulchris jam præludiis ad cantandum ſe parat.
Domina, quæ Golgon et Idalium diligis,
Sublimemque Erycem, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem è perenni Acheronte
Menſe duodecimo reduxerunt mollipedes Horæ:
Tardiſſimæ ex diis Horæ caræ, tamen exoptatæ
Veniunt, omnibus hominibus ſemper aliquid ferentes.
Venus Cypria, filia Diones, tu immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut ſermo eſt) feciſti Berenicen,
Ambroſiam inſtillans in pectus mulieris.
Quare tibi gratificans, ô celeberrima et multis delubris celebrata,
Berenices filia, Helenæ ſimilis,
Arſinoe, multifariis bonis ornat Adonidem,

Juxta

Juxta eum enim matura jacent quæcunque ferunt arborum apices:
Adſunt et molles hortuli, incluſi calathis
Argenteis, et aurea alabaſtra *plena* Syrio unguento,
Et ciborum quicquid mulieres in ſartagine parant,
Miſcentes varios flores unà cum albâ farinâ:
Quæque *fiunt* ex dulci melle, quæque ex liquido oleo:
Omnia illi volatilia et reptilia adſunt.
Viridia quoque umbracula molli gravata anetho
Extructa ſunt, et pueri ſupervolitantes Amores,
Veluti luſciniæ pulli ſedentes in arbuſtis
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo ad ramum.
O ebenum, ô aurum, ô ex albo ebore
Aquilæ, Jovi Saturnidæ puerum pocillatorem advehentes.
Et purpurea tapeta ſuperiore parte, ſomno molliora:
Sic Miletus dixerit, quique incolit Samum.
Stratus eſt alius torus Adonidi pulchro:
Alterum tenet Venus, alterum formoſus Adonis,
Decem et octo, aut decem et novem annorum ſponſus:
Non pungit oſculum: labra illi adhuc circum rufa ſunt.
Nunc Venus maritum ſuum habens gaudeat.
Sub auroram verò nos illum, dum ros eſt, frequens foràs
Efferemus ad fluctus in litore ſpumantes,
Solutiſque crinibus, et veſte ad talos demiſſa,
Pectoribus apertis, ſonoram incipiemus cantionem:
Commeas ô care Adoni, et hùc ad inferos,
Solus ex heroibus, ut fertur. Neque Agamemnoni
Hoc accidit, neque Ajaci magno graviter furenti heroi:
Neque Hectori honoratiori inter viginti liberos Hecubæ,
Neque Patroclo, aut Pyrrho à Troia reverſo,

Neque

Neque illis qui ſuperiores fuerunt, Lapithis, aut Deucalionibus,
Neque porrò Pelopidis, aut Argivorum principibus Pelaſgis.
Sis jam placatus Adoni, et in futurum annum lætitiam afferas.
Et nunc *amicus* veniſti Adoni: et cùm redieris, amicus venias.

GORGO.

Praxinoe, quàm elegans hæc res eſt! hæc mulier
Felix eſt: quàm multa ſcit, prorsùs ſum felix! quàm ſuavitèr canit?
Tamen tempus eſt domum redire: impranſus adhùc eſt Dioclidas.
Eſtque vir iracundus admodùm: eſurienti quidem ne unquàm occurras.
Valè Adoni dilecte, atque ad gaudentes venias.

HELENÆ EPITHALAMIUM.

IDYLLION XVIII.

IN Sparta olim, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Antè recens depictum thalamum chorum inſtituerunt,
Duodecim primariæ urbis, magnum decus Lacænarum,
Quandò Tyndari *filiam* amabilem *in thalamo* concluſit
Helenam, cùm ea duxiſſet uxorem, minor natu filius Atrei.
Concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes
Pedibus connexis: atque domus inſonuit Hymenæo.
Itane crepuſculo obdormiviſti, ô care ſponſe?

Nunquid

Nunquid nimis gravia tibi ſunt membra? num ſomniculo-
ſus es?
An verò multùm adbibiſti, cùm in lectum conjectus es?
Nam volentem dormire, tempeſtivè oportebat te *dormire*;
Puellam autem ſinere cum *cæteris* puellis apud caram matrem
Ludere uſque altum diluculum: nam et veſperi et mane,
Et de anno in annum, hæc tua Menelæ ſponſa erit.
Fortunate ſponſe, bonus tibi quiſpiam adſternutavit proſi-
ciſcenti
Ad Spartam, ubi et alii principes *orant*, ut hoc perficeres.
Solus inter ſemideos Jovem ſocerum habebis;
Nam filia Jovis tecum ſub unum ſubit ſtragulum,
Qualis ex mulieribus Græciæ nulla terram calcat.
Certæ præclarum quiddam tibi pariet, ſi matri pepererit ſimile.
Nos omnes enim æquales ætate, quibus idem curſus eſt,
Quæ ungimur more virorum ad Eurotæ fluenta,
Quater ſexaginta puellæ de muliebri juventute:
Ex his nulla vitio caret, ſi cum Helena conferatur.
Sicut aurora exoriens decorum oſtendit aſpectum
Sacra cùm nox *abit*, hyeme candidum ver remittente,
Sic et aurea Helena elucebat inter nos,
Valida, procera. Quemadmodum procurrit ſulcus in arvo,
Aut in horto cupreſſus, aut in curru Theſſalicus equus:
Sic et roſea Helena Lacedæmoni ornamento.
Nulla in quaſillo conglomerat talia opera,
Neque in tela picta majore arte ſtamen,
Radio intextum, è longis ſcindit furculis.
Neque ſanè ulla ſic citharam pulſare novit,
Dianam cantu celebrans, et lato pectore Minervam.
Sicut Helena; cujus in oculis omnes amores inſunt.

O pulchra,

O pulchra, ô amabilis puella, tu jam matrona facta es:
Nos autem ad curſum mane, et ad folia pratis naſcentia
Ibimus, ut colligamus ſerta ſuavitèr redolentia,
Sæpe de te cogitantes ô Helena: ſicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ ubera deſiderant.
Primæ tibi coronam ex humi naſcente loto
Nectentes in umbroſâ ſuſpendemus platano:
Et primæ tibi ex argentea pyxide liquidum unguentum
Accipientes, ſtillabimus ſub umbroſum platanum.
Literæ verò in cortice ſcribentur (ut quis prætcriens
Legat) Dorice: Venerare me: nam Helenæ arbor ſum.
Salve, ô ſponſa: ſalve felix propter ſocerum ſponſe, *vel gener*.
Latona quidem, Latona liberorum altrix, det vobis
Felicem ſobolem. Venus autem, dea Venus dat æqualem amorem
Inter vos mutuo: Jupiter verò, Saturnides Jupiter divitias durabiles.
Ut à *vobis* nobilibus ad generoſos *liberos veſtros* perveniant.
Redibimus et nos manè, ubi primus cantor
E cubili ſuo inſonuerit, ſuſtollens pulchrè pennatam cervicem:
Hymen, ô Hymenææ, his nuptiis gaudeas.

FAVORUM FUR.

IDYLLION XIX.

FUREM quondam Amorem infeſta punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem: extremos verò manuum
Digitos omnes confixit. At ille dolebat, manuſque inflabat:

Et

Et terram pulſavit, et exiliit: atque Veneri
Oſtendit dolorem: et queſtus eſt quòd tam exilis
Beſtiola eſſet apis, et tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid, *inquit*, an non tu ſimilis es apibus?
Et cùm parvus ſis, tamen vulnera tanta facis.

HERCULISCUS.

IDYLLION XXIV.

HERCULEM, cùm jam decem menſes natus eſſet, quondam Mideatis
Alcmena, et nocte minorem Iphiclum,
Cùm ambos laviſſet, et lacte repleviſſet,
Poſuit ſuper ſcutum æreum, quod Pterelæ
Amphytrion pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens verò mulier puerorum capita, ſic dixit:
Dormite, pueri mei, dulcem et excitabilem ſomnum:
Dormite, animi mei, fratres duo, incolumes liberi:
Felices dormiatis, et felices auroram conſequamini.
Sic locuta, movit ſcutum grande: illos autem occupavit ſomnus.
Cùm verò mediâ nocte urſa ad occaſum vertitur,
Juxta Orionem ipſum, ille autem latem oſtendit humerum;
Tunc horrendo monſtra duo inſidioſa Juno,
Cæruleis horrentes ſpiris dracones,
Immiſit ad latum limen, ubi ſunt pervii poſtes januæ
Domûs; minis inſtigans ut devorarent infantem Herculem.

Illi verò provoluti in terrâ, ventres ambo
Cruorivoros volvebant: ab oculis verò mala flamma
Euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum.
Verùm ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,
Tunc illi experrecti ſunt (Jove proſpiciente omnia)
Alcmenæ cari pueri: lux autem in domo extitit.
Et alter quidem ſtatim exclamavit, ubi malas beſtias ſenſit
Super cavum ſcutum, et obſcenos vidit dentes
Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando dejecit lænam,
Fugere cupiens: alter autem adverſus hærebat manibus
Hercules, amboſque gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena ſedem habent
Pernicioſis ſerpentibus, quæ etiam dii oderunt.
Illi autem ſpiris volvebantur circùm puerum
Nuper genitum, lactentem, nec ſub nutrice unquam vagientem.
Mox verò rurſus ſolverunt, cùm defatigati eſſent, ſpinas *dorſi*,
Vinculi violenti conantes ſolutionem invenire.
Alcmena autem audivit clamorem, et prima expergefacta eſt;
Surge Amphitryo: me enim metus tenet formidoloſus:
Surge, neque pedibus tuis ſandalia ſubjicias.
Audiſne filiorum minor natu quàm clamat?
Non ſentis quòd nocte intempeſtâ adhuc hi parietes
Omnes collucent, cùm nondum ſit clarè aurora?
Aliquid mihi novi eſt in domo, eſt, care vir.
Sic ait: ille verò è lecto deſcendit, conjugi obtemperans,
Affabrefactum autem ad enſem properabat, qui illi ad caput
Lectuli cedrini à clavo ſemper ſuſpenſus erat.
Petebat recens contextum lorum,
Levans alterâ manu vaginam, magnum è loto opus.

Amplus

Amplus autem thalamus rurſum caligine repletus eſt.
Tunc famulos clamore vocavit, gravem ſomnum efflantes,
Afferte quàm celerrimè ignem è foco arreptum,
Famuli mei; et firma januarum removete repagula.
Surgite famuli operum patientes. Ipſe clamat:
Illi verò ſtatim aderant unà cum lynchnis ardentibus
Famuli: et domus, cùm pro ſe quiſque feſtinaret, repleta eſt,
Sanè ut viderunt Herculem parvulum
Belluas duas tenaciter manibus teneris prementem
Conſtrictim, exclamarunt: ille verò ad patrem Amphitryonem
Serpentes *comprehenſos* porrigebat, et altè exiliebat gaudens
Pueriliter: cumque riſu ad pedes abjecit
Patris ſui, morte ſopita horrenda monſtra.
Alcmena deinde in ſuum conjecit gremium,
Exanimatum metu biliofum Iphiclum.
Amphitryo verò alterum ſub agninam poſuit lænam
Puerum, et iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant,
Tunc Tireſiam vatem vera omnia dicentem
Alcmena cùm vocaſſet, portentum expoſuit recens:
Et ipſum reſpondere, quid eventurum eſſet,
Juſſit: Et ne ſi quid *(inquit)* Dii adverſi cogitant,
Reveritus me celes: non enim effugere poſſunt
Homines id quod Parca per fila ſua urget,
Vates Eueride: admodum ſapientem te doceo.
Sic locuta eſt regina: ille autem tali modo reſpondit:
Confide mulier optimæ prolis genitrix, nata ex ſanguine Perſei.
Per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis receſſit,
Multæ Achaïades, mollia fila inter genua

Manibus verſabunt, extremo veſpere cantu celebrantes
Alcmenam nominatim: reverentur verò colent te mulieres Argivæ.
Talis hic vir in aſtriferum cœlum
Aſcenſurus eſt filius tuus lato pectore heros:
A quo et belluæ omnes, et alii viri ſuperabuntur.
Illi in fatis eſt, ubi duodecim perfecerit, in domo Jovis habitare,
Labores: et pyra Trachinia quicquid illi mortale eſt abſumet.
Gener autem Immortalium vocabitur, qui hæc excitarunt
Monſtra ſpeluncis occultata, *ut* puerum læderent.
Tempus erit illud, quando hinnulum in ſuo luſtro
Serratis dentibus lupus videns, lædere non volet.
Verùm Domina, vide ut ignis tibi ſub cinere paratus ſit,
Et ligna arida aſpalathi inſtruite, vel paliuri,
Vel rubi, vel vento agitatum ſiccum acherdum:
In ſilveſtribus hiſce lignis ſectis combure hos dracones
Mediâ nocte, quando puerum tuum occidere ipſi volebant
Sub auroram verò aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat benè omnem, ad fluvium ferens,
In petras præruptas, in ventum ſecundum: ſtatimque redeat,
Non reſpectans: et puro luſtrate domum ſulphure
Primùm, deinde ſale mixtà (ut conſuetum eſt)
Ramoque vienti coronatâ, aſpergite purâ aquâ
Jovi autem mactate ſupremo maſculum porcum,
Ut hoſtibus *veſtris* ſemper ſuperiores ſitis.
Dixit, et recedens ad eburneum currum abiit
Tireſias, et multis annis gravis erat.
Hercules verò apud matrem, ſicut tenera planta in viridario, Alebatur,

Alebatur, Argivi *filius* dictus Amphitryonis.
Literas quidem puerum ſenex docuit Linus,
Filius Apollinis, procurator diligens, pervigil heros:
Arcum autem tendere, et certum eſſe ſagittæ jaculatorem,
Eurytus à majoribus amplis locuples arvis.
Sed cantorem eum fecit, et ambas manus formavit
In buxeâ citharâ Philammonides Eumolpus.
Quomodo verò à cruribus podicem invertentes ex Argo viri
Seſe mutuo luctando ſupplantant, et quomodo pugiles
Sævi cæſtibus, et quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurii
Harpalyco Phanopeo; cujus ne procul quidem conſpectum
Audacter quis ſuſtinuit, pugnantis in certamine:
Tale ſupercilium terribili incumbebat faciei.
Porrò equos ad currum junctos educere, et circà metam
Tutò flectendo rotis modiolos axium *ne frangantur* tueri,
Amphytrio filium ſuum amans docuit
Ipſe: quoniam multa ex velocibus reportavit certaminibus,
In equeſtri Argo, precioſa munera: et illi nunquam fracti
Currus, quibus vehebatur, præ vetuſtate lora ſoluta habebant.
At *quomodo* haſtâ directâ, tergo ſub ſcutum occultato,
Virum peteret, et gladiorum vulnera ſuſtineret,
Inſtrueretque aciem, atque inſidias diſponeret,
Hoſtes aggrediens, et equites hortaretur,
Caſtor eques docuit, quàm profugus ex Argo veniſſet,
Quo tempore totum regnum et vineam magnam Tydeus
Tenebat, equeſtri Argo ab Adraſto accepto.
Caſtori autem nullus ſimilis inter heroas bellator
Alius erat, priuſquàm ſenium aboleret juventam.

Sic

Sic autem Herculem cara edocuit mater,
Torus erat puero inſtructus prope patrem,
Exuvium leonis, valde illi ipſi gratum:
Prandium autem carnes aſſatæ, et grandis è caniſtro panis
Doricus, qui facilè etiam foſſorem ſatiare poſſet.
Verùm finito die exilem abſque igne ſumebat cœnam.
Veſtes autem non elaboratas induebat ſuper mediam ſuram,

Deficit finis hujus Idyllii.

Ex IDYLL. XXV.

HERCULES, *quomodo à ſe Leo* NEMÆUS *interſectus ſit, commemorat.*

HOC mihi primum perficere præcepit certamen
Euryſtheus; cupiebat autem ut me interficeret ſæva beſtia.
Ego itaque flexibilem arcum et cavam pharetram cùm accepiſſem
Sagittis plenam, ibam: alterâ verò manu clavam
Benè compactam, unà cum ſuo cortice, ex alto oleaſtro,
Satis magnam; quam ſub ſacro Helicone
Cùm inveniſſem, unà cum denſis integram evulſi radicibus.
Verùm ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto, ad flexibile cornu applicui
Nervum, et ſagittam exitialem ſtatim impoſui.
Circumquaque autem oculos ferens, pernicioſum monſtrum obſervabam,

Si ipſum adſpicere poſſem, priuſquàm ille me videret.
Jam diei medium erat: neque uſquam veſtigia illius
Obſervare poteram, neque rugitum exaudire,
Neque quiſquam hominum erat apud bòves, aut in opere
Apparens in arvis, quem intèrrogarem:
Sed in ſtabulis pallidus metus quemque continebat.
Non tamen priùs pedes repreſſi, frondoſum montem perſcrutans,
Quàm viderem, et vires ſtatim experirer.
Ille quidem in ſpecum ſuum antè veſperum ibat,
Paſtus carnibus et cruore: undique autem jubas
Squalidas maculatus erat tabo, trucemque faciem,
Et pectus: linguâ verò undique circùm lingebat mentum.
Ego autem arbuſtis continuò umbroſis occultavi me,
In rupe ſylvosâ, expectans quandò veniret:
Et emiſi ſagittam in propiùs accedentis ſiniſtrum ille
Fruſtrà: neque enim ſagitta per carnem penetrabat
Acuta, verùm reſiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum à terrâ ſtatim ſuſtulit,
Obſtupeſcens, et undique circumvolvit oculos,
Obſervans, hiatuque terribiles oſtendit dentes.
Huic ego aliam ſagittam à nervo miſi,
Ægrè ferens quòd mihi priùs irrita effugiſſet è manu.
In medium verò jeci pectus, ubi ſedes eſt pulmonis:
Sed ne tunc quidem per corium penetravit dolorifica ſagitta,
Sed cecidit antè pedes irrita.
Tertiò parabam, graviter animo commotus,
Tendere arcum: at ille me vidit circumſpiciens oculis,
Bellua ingens, longamque circùm crurum poplites volvebat
Caudam,

Caudam, ac ſtatim pugnam meditabatur: totum autem collum ipſi
Irâ impletum eſt, et fulvæ horruerunt comæ
Iraſcenti: ac ſpina dorſi curva facta eſt ſicut arcus,
Cùm undique curvaretur ipſe circà latera et illa.
Quemadmodum autem faber lignarius, multorum operum gnarus,
Cùm ramos inflectit caprifici ſectilis,
Calefaciens in igne priùs, ut rotæ ſint currui qui ad axem volvitur;
Illius è manu caprificus denſâ cortice elabitur,
Dum curvatur, et procul uno exilit impetu:
Sic in me leo ſævus eminùs toto impetu proſiliit,
Cupiens ſe corpore meo ſatiare. Ego autrm alterâ ſagittas
Manu prætendebam, et ab humeris duplex veſtimentum;
Alterâ verò clavam aridam ſupra tempora illius attollens,
Impingebam in caput: in duas verò partes aſperam fregi
Ibidem ſupra hirſutum caput ſylveſtrem oleam
Indomitæ belluæ. Concidit vero ille, antequàm ſupervenirem,
Ex alto in terram, et tremulis pedibus conſtitit,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invaſit, cùm cerebrum intra os vi concuſſum eſſet.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Obſervans, priuſquàm iterùm ad ſe rediens reſpiraret,
Ad invicti colli tendinem percuſſi antevertens,
Abjecto in terram arcu et ſutili pharetrâ.
Angebam autem firmiter, manus robuſtas comprimens
A tergo, nequid de carne mihi laniaret unguibus.
Inque terram calcaneis pedes robuſtos premebam
Poſteriores inſidens, et lateribus femora muniebam,

Donec

Donec illi extendi armos, rectum attollens
Sinè reſpiratione: animam autem ingentem accepit infernus.
Hic Nemeæ fuit, ô amice, belluæ interitus,
Multa priùs pecudibus et viris damna quæ intulerat.

EPIGRAMMATA.

1.

ROSÆ illæ roſcidæ, et denſum illud
Serpyllum dicatum eſt Heliconiadibus [Muſis:]
At nigra folia habentes lauri, tibi, ô Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te ornavit.
Aram autem cruentabit cornutus hircus iſte villoſus,
Teberinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD. 4.

Per illum vicum, ubi quercus [ſunt], ô caprarie, deflectens,
Ficulneam invenies recens ſculptam ſtatuam.
Ædes autem ſacra pulchrè circumcurrit, et perenne
Fluentum è ſaxis undique viret
Lauris et myrtis, et odoratâ cupreſſo;
Ubi circumcirca diffuſa eſt racemoſa cum capreolis
Vitis: vernæ autem ſtridulis cantibus
Merulæ modulantur variè ſonora carmina;
Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, et amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:

Et mox ſacrificaturum me *dic* pulchrum caprum: at ſi abnuerit,
Hoc adeptus volo tres hoſtias offerre.
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quem habeo
Stabularium: audiat autem benevolè Deus.

ALIUD. 5.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? et ego fiſtulam ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cerâ compacto ſpiritu [i. e. fiſtulâ] modulans.
Stantes verò prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. 6.

Ah miſer tu Thyrſi! quid proderit ſi contabefacias
Lacrymis geminos oculos lugendo?
Abiit capella, præclara ſoboles, abiit ad inferos.
Nam durus ungulis [eam] comprehendit lupus:
Canes verò clamant: quid prodeſt, quùm illius
Nec os [quidem] neque cinis relictus ſit abeuntis?

EPITAPHIUM ORTHONIS. 8.

Hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
Hybernâ nocte ebrius ne iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: et pro magnâ
Patriâ [meâ] peregrinâ [terrâ] jaceo coopertus.

In SIMULACRUM *cæleſtis Veneris.* 13.

Venus iſta non [eſt] vulgaris: propitiam redde deam, vocans [eam]

Cœleſtem,

Cœleſtem, caſtæ donarium Chryſogonæ
In domo Amphiclis, cum quo et liberos, et vitam habuit
Communem: ſemper autem ipſis meliùs quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda: nam dum curant
Immortales, ipſi plus habent mortales.

Epitaphium Eurymedontis. 14.

Parvulum filium reliquiſti; et tu ipſe etiam in flore ætatis
O Eurymedon hoc ſepulcrum mortuus obtinuiſti.
Tibi quidem ſedes [eſt] inter divinos viros; hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

In Idem. 15.

Cognoſcam ſiquid ampliùs bonis [viris] tribuas, an etiam improbus
A te, ô viator, itidem æqualem habeat [honorem.]
Salveat iſte tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Jacet ſacrum levis ſuper caput.

In Hipponactem. 21.

Poeta hic Hipponax jacet:
Si quidem improbus es, ne accedas ſepulchrum;
Sin autem es bonus, et ex probis [natus,]
Confidens ſede; et, ſi volueris, dormi.

EX CALLIMACHO CYRENÆO.

HYMNUS in JOVEM.

JOVIS apud ſacrificia quid aliud ſit celebrare
Melius, quàm Deum ipſum, ſemper magnum, ſemper regem,
Terrigenûm expulſorem, jura dantem cœlicolis?
Et quomodo ipſum, Dictæum canemus, an Lycæum?
In dubio admodum hæret animus: quoniam genus Jovis controverſum eſt.
Jupiter, te quidem alii Idæis in montibus aiunt genitum,
Jupiter, te verò alii in Arcadiâ: utri, pater, mentiti ſunt?
Cretenſes ſemper mendaces, etenim ſepulcrum, ô Rex, tuum
Cretenſes fabricarunt, tu autem non periiſti: es enim ſemper.
In Parrhaſiâ autem te Rhea peperit, ubi maximè
Erat mons nemoribus obtectus: inde locus ille eſt
Sacer: neque eum aliquod indignum Lucinæ
Animal, neque mulier adit ulla: ſed ipſum Rheæ
Veterem nominant puerperii lectum Apidanes.
Hic te poſtquam mater magno depoſuit ex utero,
Statim quærebat rivum aquæ, quo partûs ſui

Sordes

Sordes ablueret, tuumque corpus purgaret.
Ladon verò magnus nondum fluebat, neque Erymanthus
Limpidiſſimus amnium : ſed adhuc ſicca erat omnis
Arcadia : quæ tamen futura erat maximè aquoſa
In poſterum, quoniam tum temporis quo Rhea zonam ſolvit,
Sanè multas deſuper quercus liquidus Iaon
Produxit, multos etiam Melas fluvius tum geſtavit currus :
Multæ præterea ſupra Carionem, quamlibet nunc ſit humidus,
Luſtra conſtruxerunt feræ ; ibat etiam vir
Pedeſter tum ſuper Crathin, tum ſuper ſcrupuloſum Metopen
Sitibundus : ſed multa aquæ copia ſub pedibus latebat.
Itaque in hâc difficultate conſtituta dicebat veneranda Rhea,
Terra chara, parito et tu undam : tui enim dolores leves ſunt.
Dixit : et cum extendiſſet Dea magnum in ſublime cubitum,
Percuſſit montem ſceptro. At ille duobus locis multùm diſceſſit,
Effuditque magnum fluxum. Tum corpus à ſe perpurgatum,
O Rex, tuum faſciis involvit : et Nedæ te dedit portandum
In receſſum Cretenſem (ut clam ibi educareris)
Neque vanam repoſuit Dea illi gratiam, quippe fluvium
Illum Nedam appellavit. Atque is copioſus juxta ipſum
Cauconum oppidum, quod Leprium vocatum eſt,
In mare defertur : et vetuſtiſſimam ſanè hanc aquam
Poſteri bibunt Lycaoniæ urſæ, i. e. Arcades.
Jupiter, te verò Corybantum ſociæ ulnis amplexæ ſunt
Dictææ Meliæ : te verò ſopivit Adraſtea
Cunis in aureis : autem ſuxiſti plena lactis ubera
Capræ Amaltheæ : et inſuper dulcem favum comediſti.
Extiterunt enim ſubitò opera Panacridis apiculæ
Idæis in montibus, quos vocant Panacra.

Strenuè

Strenuè item Curetes te circum armatum tripudium luſerunt,
Arma concutientes: ut Saturnus auribus ſonitum
Clypei audiret, non autem te vagientem.
  Pulchrè quidem creviſti, pulchrèque educatus es, ô cœleſtis Jupiter:
Citò enim adoleviſti, et velox tibi oborta eſt lanugo.
Sed et quùm adhuc adoleſcentulus eſſes, cogitaſti omnia tanquam adultus:
Ideòque tibi fratres, quamvis natu priores eſſent,
Cœlum non inviderunt ut tu haberes in diviſione aſſignatam domum.
Priſci autem nullo modo veraces fuerunt Poetæ:
Dicebant filios Saturni trifariam domos diviſiſſe.
Non te deorum regem ſortes conſtituerunt; ſed opera manuum,
Tuaque Potentia et Robur, quod etiam collocaſti prope ſedem tuam.
  Sed conſtituiſti et avem omnium præſtantiſſimam nunciam
Tuorum auguriorum, quæ utinam amicis meis fauſta oſtendas.
Elegiſti præterea ex juvenibus omnium optimos: non qui navibus exercent
Mercaturam, non virum ſcutatum, non poetam:
Sed hæc quidem Diis minoribus illic reliquiſti,
Alia curanda aliis: tu verò elegiſti urbium principes
Ipſos: quorum ſub poteſtate eſt agricola, quorum peritus militiæ,
Quorum remex, quorum ſunt omnia: et quid non dominantis ſub poteſtate?

Primò quidem fabros canimus eſſe Vulcani :
Milites deinde Martis : venatores item Chitones
Dianæ : Phœbi denique, qui lyræ bene ſciunt modos.
At ex Jove ſunt reges : quoniam Jovis nihil regibus
Divinius eſt, ideòque tuum illis decreviſti ordinem :
Conſtituiſti autem, qui urbes cuſtodiant-tuque ipſe præſides
In arcibus, inſpector tàm eorum qui judiciis
Populum iniquis, quàm eorum qui aliter gubernant.
Salve plurimùm, ô Saturnie ſumme, dator bonorum,
Dator incolumitatis, tua verò opera quis celebret ?
Non fuit, nec erit. Quis Jovis opera celebret ?
Salve iterum atque iterum. Da nobis et virtutem et opes
Neque ſine virtute opulentia poteſt homines beate,
Neque ſine opulentiâ virtus. Da ergo et virtutem et opes.

Ex HYMNO in APOLLINEM.

QUantopere iſte Apollinis commotus eſt laureus ramus !
Quantopere hoc totum antrum ! procul ſit, quiſquis facinoroſus.
Et certè oſtia præclaro pede Phœbus tundit.
Non vides ? annuit Deliaca ſuave quid palma
Derepente, et olor in aëre pulchrè modulatur.
Ipſa vos nunc repagula forium recumbite,
Ipſi etiam vos vectes. Deus enim jam non longè abeſt.
At vos, pueri, cantum etiam ad ſymphoniam parate.
Apollo non cuivis apparet, ſed ei quiſquis vir bonus.

Qui ipſum viderit, magnus hic: qui non videt, abjectus ille eſt.
Videbimus te, ô Apollo, et nunquam erimus abjecti.
Neque tacitam citharam, neque tacitum greſſum
Phœbo præſente pueri habeant.
Favete linguis vos audientes de Apolline cantum.
Favet et pelagus, quando celebrant poetæ
Aut citharam aut tela divina Lycorei Apollinis.
Neque Thetis Achillem deplorat lugubriter mater,
Quoties Io paean, io paean audiverit.
Sed et lacrymoſum differt dolores ſaxum,
Qui in Phrygiâ humidus lapis induruit.
Io io reſonate: malum eſt cum diis contendere.
Cœtum hunc Apollo, quòd ex ſententia ejus cecinerit,
Honore afficiet: poteſt enim, quùm à Jovis dextrâ ſit collocatus.
Atqui haud cœtus iſte Apollinem uno tantum die celebrabit:
Eſt enim laudum ubique plenus: quis non facilè Phœbum laudarit?
Aurea ſunt Apollini et amictus, et fibula,
Et lyra, et arcus Lyctius, et pharetra:
Et omnium rerum copia affluit, id quod ex Delphis colligas.
Quin etiam ſemper formoſus, et ſemper juvenis eſt: nunquam Phœbi
Teneris ne tantillum quidem lanuginis increvit genis.
Capilli verò odoriferis in terram ſtillant oleis.
Non adipe crines Apollinis ſtillant,
Sed ipsâ penaceâ. In urbe autem quâcunque illæ
Guttæ in terram deciderint, omnia incolumia redduntur.
Arte præterea nemo tàm variâ eſt præditus quàm Apollo.
Ille

Ille ſagittatorem ſortitus eſt virum, ille poetam.
Phœbo enim et ſagitta curæ eſt et carmen.
Illius enim ſunt ſortes, et vates. Ex Phœbo item
Medici didicerunt prolationem mortis.
Phœbum etiam Nomium cognominamus, ex illo tempore
Ex quo juxta Amphryſum jugales pavit equas,
Impuberis amore inflammatus Admeti.
Facilè quidem paſcuum ſit plenum, neque capræ
Egeant hœdis admixtæ ovibus, in quas Apollo
Paſcentes oculum conjecerit: neque ſine lacte
Oves, neque infœcundæ fuerint, ſed omnes ſub ſe agnum habuerint:
Et quæ unipara erit, gemellipara repente fuerit.
Phœbum inſuper qui ſequuntur, civitates dimetiri ſolent
Homines. Phœbus enim ſemper civitates gaudet
Condi, et ipſe fundamenta earum Phœbus ponit.
Quadrimus adhuc prima fundamenta Phœbus jecit
In pulchrâ Ortygiâ rotundam prope paludem.
Diana venata capita aſſiduè caprearum
Cynthiadum afferebat, ipſe verò compingebat aram Apollo.
Conſtruxit quidem cornibus fundamenta, compegitque aram
Ex cornibus: corneos autem undique oppoſuit parietes.
Sic didicit prima fundamenta Phœbus jacere.
Phœbus etiam fœcundam meam civitatem oſtendit Batto:
Et Libyam ingredienti corvus præivit populo
Auſpicatus coloniæ ductor: et juravit ſe mœnia daturum
Noſtris regibus: et ſemper ſtat jurejurando Apollo.
O Apollo, multi te Boëdromium appellant,
Multi etiam Clarium (undique enim nomen tibi multiplex)
Sed ego Carneum. Mihi ſic vocare eſt patrii moris.

Io io Carnee, quem multis precibus venerantur, tuæ quidem aræ
Flores gerunt in vere, quotquot tempus
Pictos tum producit, zephyro inſpirante rorem,
Hyeme verò crocum ſuavem, et ſemper tibi perpetuus ignis eſt:
Neque unquam heſternum abſumit carbonem cinis.
Equidem lætatus eſt vehementer Apollo, quando cincti balteis Bellonæ (i. e. armati)
Viri tripudiarunt cum flavis Libyſſis,
Solenne ubi ipſis Carneæ feſtivitatis adveniſſet tempus.
  Io io Pæan, audimus: quoniam iſtum
Delphicus tibi primum hymnum invenit populus:
Quo tempore jaculationem aurearum demonſtraſti ſagittarum
Nam Pythonem tibi deſcendenti occurrit ſæva beſtia,
Horribilis ſerpens: eum tu quidem occidiſti, aliam ſuper aliam
Mittens velocem ſagittam, acclamavit autem populus,
Io io Pæan, mitte ſagittam: primo ſtatim ab ortu te Mater
Peperit auxiliatorem. Atque hoc nomine jam ex illo celebraris.
  Invidia in aures Apollinis clanculum dixit,
Non admiror poëtam, qui non tantùm, quantùm pontus, cantat.
Invidiam Apollo pede repulit, et ſic dixit:
Aſſyrii fluvii copioſus eſt fluxus, ſed multas
Sordes terræ et multam in aquâ illuviem trahit.
Cereri autem non ex omni fluvio aquam libant Meliſſæ:
Sed qui purus et nullâ ſorde infectus ſerpit
Fonte è ſacro parvus latex, eximius aquarum flos.
Salve rex: ſed invidus ubi malè pereat, illuc abeat.

Ex HYMNO in DIANAM.

DIANAM (neque enim leve eſt canentibus, ſi ejus obliviſcantur)
Celebramus, cui tela et retia curæ ſunt,
Et tripudium ſpatioſum, et in montibus ludi,
Principium hinc ducentes, quomodo, quùm patris inſideret genibus,
Puella adhuc adoleſcens, hæc verba ad patrem protulerit:
Da mihi, Pater, virginitatem in æternum conſervare,
Et nominum multitudinem: ne hâc mecum Phœbus certare poſſit.
Da etiam ſagittas et arcus, ſine, Pater: non à te pharetram,
Nec poſtulo magnum arcum, (mihi Cyclopes ſagittas
Confeſtim fabricabunt, mihi etiam flexilem arcum)
Sed ut lucem feram, et ad genua uſque tunicam
Succingam fimbriatam, quando agreſtes feras perimo.
Da mihi item ſexaginta tripudii ſocias Oceaninas,
Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas diſcinctas.
Da quoque mihi pediſſequas Amniſides viginti nymphas:
Quæ mihi et calceamenta venatori, et, ubi interdum neque lynces
Neque cervos arcu feriero, celeres canes benè curent.
Da præterea mihi omnes montes: urbem verò mihi quamcunque imperti,
Quamcunque vis, rarum enim hoc erit, quùm Diana in urbem ibit.

In montibus habitabo: urbibus verò admiſcebor hominum.
Solummodo quùm acutis pariendi doloribus mulieres
Oppreſſæ vocarint me optitulatricem: quibus me Parcæ,
Ut primum nata ſum, ſortem aſſignarunt opem ferendi:
Quoniam et quùm me pareret et in utero ferret, non doluit
Mater, ſed ſine labore è ſuo depoſuit utero.
Sic Puella locuta, barbam voluit patris
Apprehendere; ſed ſæpius fruſtra extendit manus,
Uſquedum attingeret. Pater autem annuit cum riſu,
Dixitque, eam demulcens: quando mihi tales liberos deæ
Pepererint, parvi ego æmulæ Junonis
Iracundiam æſtimavero, habe, filia, quæcunque ultro
Poſtulas: ſed et alia pater multo majora dabit.
Triginta tibi urbes, et turrim non unam dabo:
Triginta tibi urbes, quæ neminem alium Deum honorare
Scient quam ſolam te, et Dianæ ſolius vocari.
Multas etiam communiter cum aliis urbes dimetiendas
Tam mediterraneas, quam inſulas dabo: et in omnibus erunt
Dianæ aræ ac luci. Sed et viis
Præeris et portubus inſpectrix. Sic ille locutus,
Orationem ſuam confirmavit capite; ibat autem puella
In Leucum Cretenſem montem veſtitum ſylvâ:
Indè ad Oceanum. Multas verò ibi delegit nymphas,
Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas diſcinctas.
Lætabatur Cæratus fluvius vehementer; lætabatur et Tethys,
Propterea quod Latoniæ filias miſiſſet ſocias.
Hinc deinde ad Cyclopas tranſiit, eoſque reperit
Inſulâ in Liparâ (Liparâ nunc, ſed tum erat
Nomen ei Meligunis) ſuper incudibus Vulcani
Circumſtantes maſſam. Urgebat enim ipſos grave opus;

Equeſtre fabricabant Neptuno aquarium.
Nymphæ verò pertimuerunt, cùm aſpexiſſent horrida monſtra
Jugis Oſſæ montis ſimilia (omnibus autem ſub cilio
Lumina erant unocula, clypeo æqualia quadruplici.
Torvum tuentia) et cùm ſtrepitum audiviſſent
Incudis reſonantis, nam magnus ac vaſtus ſpiritus erat
Follium, ipſorumque gravis gemitus. Inſonabat enim Ætna,
Inſonabat et Trinacria, Sicanorum ſedes: inſonabat et proxima
Italia: magnus item ſtrepitus in Corſicâ reſonabat.
At poſtquam illi Cyclopes malleis ſublatis ſuper humeros,
Aut æs candens è camino eductum, aut ferrum
Alternè ferientes, valdè laborabant;
Tunc ipſos non potuerunt ſecuræ Oceaninæ
Ne contra quidem aſpicere, neque ſonitum auribus percipere.
Neque hoc ægrè ferendum in ipſis. Illos enim quæ etiam non ampliùs ſunt ità parvæ
Nunquam ſine tremore aſpiciunt divorum filiæ.
Sed cum puellarum aliqua immorigera adversùs matrem peccarit,
Mater quidem Cyclopes ſuam contra filiam advocat
Argen, aut Steropen: è domo verò interiori
Provenit Mercurius, carbone oblitus atro.
Statim is puellam territat: at ipſa genitricis
Subit in gremium, ponens ſuper oculos utramque manum.
Tu verò puella Diana etiam longè antè, trima adhuc exiſtens,
Ubi venit Latona in Liparam te in ulnis geſtans,
Vulcano eam arceſſente, ut munera tui videndi gratiâ daret:
Bronte te in robuſta collocantè genua,
Pectore è magno Brontæ hirſutas excerpſiſti ſetas:

Proindè valdè animoſa ipſos ſic tum affata es:
Cyclopes, mihi aliquem Cydonium agedum arcum,
Et ſagittas, cavumque clauſtrum ſagittarum, i. e. pharetram,
Fabricate. Etenim ego ſum Latonæ, ſicut Apollo.
Quòd ſi ego ſagittis agreſtem porcum, aut aliquam prægrandem
Feram venatu cepero, eam ſanè Cyclopes comedent.
Dicebas. At illi perfecerunt, ſtatimque armata es Dea.
Continuò autem ad catulos reverſa, perveniſti ad manſionem
Arcadicam Panos. Is tum carnes Lyncis ſecabat
Mænaliæ: ut ejus fœtæ canes eſcam comederent.
Tibi autem barbatus Pan duos quidem canes, mediâ parte albos,
Tres verò auritos, et unum diverſicolorem, qui vel leones
Ipſos retroſùm trahentes, ubi apprehendiſſent eos cervicibus,
Rapiebant adhuc vivos in ſtabulum; ſeptem præterea dedit
Velociores ventis Cynoſurides, quæ et in inveſtigandis
Promptiſſimæ erant hinnuliſque, et non connivente lepore,
Et cubile cervi, et hyſtricis ubi eſſent nidi
Oſtendendo, et damæ ad veſtigium perducendo.
Indè proficiſcens (unà verò et canes ibant)
Reperiebas in cacumine montis Parrhaſii
Salientes cervas, rem magnam. Illæ quidem in ripis
Semper paſcebant nigris lapillis oppleti Anauri,
Majores quàm tauri. In cornibus verò refulgebat aurum.
Hic repentè tu obſtupeſcebas, et tuum apud animum dixiſti,
Hæc ſanè prima præda Dianâ digna eſſet.
Quinque erant omnes, quarum quatuor cepiſti velociter incitata,

Abſqu

Abſque canum curſu: ut tibi celerem currum provehant:
Unam verò, (quæ Celadontem ad fluvium effugerat
Junonis conſilio, certamen Herculi
Ultimum ut eſſet) collis Ceryneus recepit.
Diana Parthenie, Tityi domitrix, aurea quidem tibi
Arma, et cingulum, et aureum junxiſti currum:
Injeciſtique aureos dea cervis frænos.
Sed quonam te primùm cornutus currus cœpit attollere?
Æmum ad Threicium, undè Boreæ procella
Exoritur, malè veſtitos homines gravi frigore infeſtans.
Ubi autem ſecuiſti pinum? et ex flammâ accendiſti quali?
Myſo in Olympo: lucis verò injeciſti vaporem
Inextinctæ, quæ ex patris Jovis deſtillat fulmine.
Sed quoties, ô dea, argenteum exploraſti arcum?
Primum quidem in ulmum, alterum verò miſiſti in quercum,
Tertium rurſus in feram: quartum non ampliùs in quercum
Sed illud in ſceleratorum jeciſti civitatem quique in ſuos,
Quique in peregrinos nefaria multa perpetraverant.
Ah miſeri, in quos tu gravem impinges iram!
Pecudes ipſorum peſtis devorat, opera verò glacies:
Tonſi autem ſenes lugent filios: et mulieres
Aut ictæ moriuntur puerperæ, aut profugæ
Pariunt: earum verò nihil talo recto inſiſtit.
Quos contra hilari vultu et benigna tu reſpexeris,
Illis benè et tellus fert ſpicam, et benè proventus
Quadrupedum, benèque opulentia augetur: neque in ſepulcrum
Veniunt, priuſquàm admodum annoſum quoddam, i. e. ſenium attingant.

Neque diſcordia devorat horum familiam, quæ etiam benè
Conſtitutas domos perturbavit: ſed menſam
Fratriæ et glores circùm unam ſellas collocant.
Diva, ſit mihi illorum (ex numero) quidem amicus, quicunque eſt verus,
Sim verò et ipſe, regina: curæ etiam ſit mihi ſemper carmen,
In quo et Latonæ nuptiæ erunt: in quo et tu crebra eris:
In quo etiam Apollo: in quo tui omnes labores:
In quo canes et ſagittæ, et canthi rotarum; qui te facilè
Spectabilem portant, quandò in Jovis domum currum agitas.
Ibi tum occurrentes tibi in veſtibulo, capiunt
Arma quidem Mercurius Acaceſius, ſed Apollo.
Feram quamcunque portas, idque antequàm adveniſſet in cœlum
Fortis Alcides. Nunc autem non ampliùs iſtum laborem
Phœbus ſuſtinet. Talis enim ſemper Tirynthius indefeſſus
Stat antè fores cœli, expectans an quippiam afferens
Redeas pingue edulium. Dii autem omnes ſuper eo Hercule
Indeſinenter rident: in primis verò ſocrus ipſa Juno,
Taurum ſiquando è curru prægrandem, aut quando aprum
Sylveſtrem ferat Hercules poſteriori pede palpitantem.
Aſtuto admodum ſermone te, dea, ſic alloquitur;
Feri noxias feras, ut mortales te auxiliatricem,
Sicuti me, invocent. Sine capreas et lepores
In montibus errare. Quid enim capreæ et lepores
Perpetrant? ſues opus ruſticorum, ſues culta vaſtant:
Et boves hominibus ingens malum ſunt, feri et hos.
Sic ait, et celer magnam circà feram laborabat.
Tibi verò Amniſides nymphæ a jugo ſolutas

Fricant cervas, et ad eas multum pabuli
Junonis è prato demetentes comportant
Velox natu trifolium : quod et Jovis equi comedunt.
Præterea et aureos loculos implent
Aquâ, ut cervis potus gratior reddatur.
Ipſamet verò in patris domum venis, ibique te in ſedam ſuam
Omnes ſimul invitant : tu autem Apollini aſſides.
  At quandò nymphæ te in choro circumdabunt
Propè fontem Ægyptii Inopi in Delo,
Aut propè Pitanam (nam et Pitana tua) nunquam iſtum
Tranſivit Sol pulchrum chorum : ſed aſpectat,
Currum inhibens, et dies ipſi tum protrahuntur.
  Quæ verò tibi inſularum, quis mons placuit potiſſimum?
Quis portus? quæ civitas? quam præcipue nympharum
Dilexiſti? et quales heroinas habuiſti ſocias?
Dic, Dea, tu quidem nobis : ego verò aliis canam.
Inſularum quidem Doliche, urbium verò tibi placuit Perga:
Taygetus autem ex montibus, portus denique Euripi.
Præcipuè autem inter omnes alias Gortynida amaſti nympham,
Cervarum venatricem, Britomartin, certam jaculatricem : cujus olim Minos
Perculſus amore, pervagatus eſt montes Cretæ.
Illa verò aliàs quidem hirtis ſub quercubus latitabat nympha,
Aliàs autem in locis uliginoſius. At ipſe novem menſes percurrebat
Loca prærupta, et pendentes ſcopulos. Nec intermiſit inſectationem,
Donec apprehenſa fermè nympha inſiliit mare
Ab alto vertice : incidit autem in piſcatorum
Retia, quæ ipſam conſervarunt. Hinc deinceps Cydones

Nympham ipſam, Dictynnam; montem verò, unde deſiliit nympha,
Dictæum appellitant: excitaruntque ibi aras.
Veneranda, quæ multas domos et multas urbes poſſides, ſalve Chitone:
Quæ Miletum habitas. Nam te Neleus fecit
Ducem, quando navibus avectus eſt è Cecropiâ:
Cheſias, Imbraſia, primæ ſedis dea. Tibi etiam Agamemnon
Clavum navis ſuæ dedicavit in templo,
Munus contra navigandi incommoditatem, quando ipſi detinebas ventos,
Teucrorum cum naves Achivæ oppida vexatum
Navigarent, propter Helenam Rhamnuſiam animis concitatæ.
Tibi etiam Amazones, belli avidæ,
Olim in littore Epheſi ſtatuam poſuerunt,
Fagino ſub trunco. Peregitque tibi ſacrum Hippo:
Ipſæ verò Amazones, Upi regina, circum ſolenni ſaltatu tripudiarunt,
Primò quidem in ſcutis armatum tripudium, deinde verò in orbem
Ducentes latum chorum. Succinuerunt autem ſuaves
Subtile quid fiſtulæ, ut ſaltarent junctim.
Nondum enim oſſa hinnulorum perforata erant,
Opus Minervæ, cervo grave. Iba autem ſonus
Sardes uſque, et ad tractum Berecynthium: ipſæ verò pedibus
Valdè ſtrepebant, inſonabantque pharetræ.
Hanc porrò deinceps circà ſtatuam amplum templum
Ædificatum eſt, quo nullum divinius aſpiciet Oriens,
Neque ullum opulentius: facilè Pythonem ſuperet.

Quare

Quare inſaniens vaſtaturum ſe hoc comminatus eſt
Lygdamis, homo injurius, et inſuper exercitum equimulſorum
Adduxit Cimmeriorum, arenarum inſtar, qui apud ipſum
Adjacentes habitant vaccæ Inachiæ tranſitum.
Ah miſerum regem, quantùm erravit! neque enim futurum erat
Ut vel ipſe in Scythiam redux, vel quiſquam alius,
Quorumcunque in prato Cayſtrio conſtitere currus,
Reverterentur. Epheſo enim ſemper tuæ ſagittæ, quaſi propugnaculum, objectæ ſunt.
Diva Munychia, portuum inſpectrix, ſalve Pheræa
Nemo dedecore afficiat Dianam. Neque enim Œneo
Aram ejus contumeliâ afficienti pulchra domi ſubeunda fuerunt certamina.
Neque cervorum venatione, neque jaculandi peritiâ divam provocet:
Non enim Agamemnon ſine magno ſe jactavit malo.
Nemo item ambiat hanc virginem: neque enim Otus,
Neque Orion bonas nuptias appetiverunt.
Sed neque ſaltatum aliquis fugiat ſolemnem: neque enim Hippo
Abſque fletu circà aram renuit tripudiare.
Salve, magna regina, et propitia ſis huic cantui.

Ex HYMNO in DELUM.

SACRAM, ô anime, unquamne tandem, aut quando celebrabis

Delum, Apollinis nutriculam? equidem omnes
Cyclades, quæ inſularum ſacratiſſimæ in mari jacent,
Laudibus dignæ ſunt: Delus verò vult primas ferre
A Muſis, quòd Phœbum carminum principem
Et abluit, et faſciis involvit, et pro deo celebravit prima.
Ut Muſæ poetam, qui Pimpleam non canit,
Odere; ſic Phœbus eum, quicunque Deli obliviſcitur.
Delo nunc igitur carmen impertiar, ut Apollo
Cynthius laudet me, caræ ſtudioſum nutriculæ.
Illa verò ventoſa, et aſpera, ut quæ et mari percuſſa,
Mergiſque magis pervia quam equis,
In mari ſtabilita eſt, quod circà ipſam copioſe revolutum
Icariæ multam excutit undæ aſperginem.
Ideoque eam piſcatores marivagi incoluerunt.
Sed nulla invidia eſt inter primas (illam) numerari.
Aliæ quidem inſulæ turribus firmis munitæ ſunt,
Delus autem Apolline. Quod verò firmius ſeptum Apolline?
Muri quidem et lapides ab impulſu concidunt
Strymonii boreæ: at deus permanet ſemper immotus.
Dele chara, talis te propugnator defendit.
Quoniam verò plurimæ de te circumferuntur cantiones,
Quânam potiſſimùm coronabo te? quid tibi jucundum auditu?
An quo pacto primùm magnus Deus montes concutiens,
Enſe triſculo, quem ei Telchines fabricarunt,
Inſulas marinas effecerit: deorſumque omnes
Ab radicibus protruſerit, et in mare devolverit;
Et alias quidem in alto, ut continentis obliviſcerentur,
Firmiter defixit: te verò haud ulla conſtrinxit neceſſitas:
Sed libera mari innatabas: nomen autem erat tibi

Aſterie

Aſterie antiquitùs: quoniam profundam tranſiliiſti foſſam,
Cœlitùs fugiens Jovis concubitum, aſtro ſimilis.
Quantiſper quidem te nondum aurea attigerat Latona,
Tantiſper Aſterie et nondum vocabaris Delus.
Sæpe ex Trœzene, à Xanthi oppidulo,
Venientes Ephyram, in Saronico ſinu
Nautæ conſpexerunt, et Ephyrâ redeuntes,
Ipſi quidem te non ampliùs viderunt: tu verò anguſti ad rapidum
Cucurriſti fretum Euripi cum ſtrepitu fluentis,
Chalcidicique confeſtim reſpuens maris undam,
Uſque ad Athenienſium adnataſti promontorium Sunium.
At cùm Apollini natale ſolum exhibuiſſes,
Tum hæc tibi remunerationis loco nautæ nomina indiderunt,
Propterea quod non ampliùs obſcura innatares, ſed in maris
Fluctibus Ægei pedum tuorum affixiſſes radices.
Neque Junonem infeſtam pertimuiſti, quæ alias omnes
Atrociter fremebat contra puerperas, quæ Jovi filios
Pepererunt: Latonæ verò præcipue, quoniam ſola
Jovi paritura erat chariorem Marte filium.
Ac proinde ipſa quidem tanquam in ſpeculâ poſita eſt in cœlo,
Irâ vehementi concitati, et non effabili. Detinebat enim Latonam
Afflictam pariendi doloribus. Duo item conſtituti erant cuſtodes,
Terram obſervantes. Unus quidem ſolum terræ continentis,
Stans in excelſo vertice Thracii Æmi,
Crudelis Mars obſervavit cum armis. Ejus interim qui
Septemplicem boreæ juxta ſpecum ſtabulabantur.
Altera verò inſularum inſpectrix latarum

Conſtituta

Conſtituta erat filia Thaumantis, quæ invaſerat Mimantem.
Illi ergo civitatibus, quaſcunque adibat Latona,
Aderant comminantes, et prohibebant eam recipere.
Cæterùm cùm Achivæ ipſam reſpuiſſent civitates,
Retrò pedes in Theſſaliam convertit. Fugiebat autem Anaurus
Et magna Lariſſa, et Chironides rupes:
Fugiebat etiam Peneus, qui fluit per Tempe.
Juno, tibi verò etiamnum immite pectus inerat;
Neque fracta es, neque miſerta es, quando lacertos
Ambos extendens, nequicquam talia diceret Latona:
Nymphæ Theſſalides, fluvii genus, dicite patri
Ut ſiſtat magnum fluxum: apprehendite ipſum mento,
Precantes ut Jovis in aquâ liberos parere liceat.
Penee Phthiota, quid nunc ventis celeritate certas?
An, obſecro, tibi ſic ſemper veloces ſunt pedes? an propter me
Tantummodo leviores ſunt? feciſtique volare eos
Hodie ſubitò? hic verò nihil audit. O meum onus,
Quò te fero? nam ægri defeſſi ſunt nervi.
Pelion, ô Phylyræ thalame, atqui tu mane,
Mane: quando et feræ in montibus ſæpe tuis
Graves partûs dolores effuderunt leænæ.
Huic igitur et Peneus reſpondit lacrymas profundens:
O Latona, neceſſitas ingens eſt dea. Neque enim ego,
Diva, tuos dolores rejicio. Novi quippe et alias
Ablutas eſſe à me puerperas. Sed mihi Juno
Graviter comminata eſt. Vide quantus hic obſervator
Monte ex alto ſpeculam habeat, qui me facilè
Funditùs ſubvertat. Quid conabor? an interire
Dulce quid ſit tibi Peneum? eat fatalis dies,
Patiar tui causâ, etſi inter fluvios

Aridum fluxum habens æternum ſim periturus,
Et ſolus inter amnes abjectiſſimus futurus.
Atque eccum me: quid plura? voca tantùm Lucinam.
Dixit, et repreſſit magnum fluxum. At ejus Mars
Pangæi avulſa cacumina attollens erat
Injecturus vorticibus, et obruturus fluenta.
Deſuper verò increpuit, et ſcutum percuſſit cuſpide
Lanceæ: idque ſtrepitum edidit armiſonum, tremuerunt autem Oſſæ
Montes, et campus Cranonius, et graviter ſpirantes
Extremæ oræ Pindi: metuque commota eſt univerſa
Theſſalia. Talis namque è ſcuto obortus eſt ſonitus,
Ut cùm Ætnei montis incendio flagrante
Commoventur omnes receſſus, ſubterraneo gigante
Briareo in alterum ſe latus vertente,
Et fornaces ſtridunt ſub Vulcani forcipe,
Et opera ſimul: tum graviter et igne laborati lebetes
Et tripodes cadentes ſuper ſe invicem reſonant.
Tantus tunc extitit fragor ſcuti rotundi.
Peneus autem non illinc diſcedebat, ſed permanebat perinde
Conſtans ut initio, celereſque inhibuit vortices,
Donec ei Cœceis Latona acclamavit, Salvus ſis et incolumis:
Salvus ſis: nec patiaris adverſi quid mei causâ iſthâc
Pro miſericordiâ; gratia verò tibi retribuetur.
Dixit, et cùm multa prius pertuliſſet, adiit quoque inſulas
Maritimas. Sed illæ ipſam advenientem non receperunt.
Aſterie carminum amans, tu autem ex Eubœò deſcenderas
Cycladas viſura rotundas, neque olim,
Sed adhuc recens à tergo Geræſtia ſequebatur alga.
Conſtitiſti verò in medio, et commiſerta Latonæ,

Marinam

Marinam algam omnem arefeciſti: quoniam corde flagrabas,
Miſeram pariendi doloribus moleſtiſſimis afflictam videns.
Juno, hoc in me ſtatuas quodcunque tibi libet. Neque enim comminationes
Veſtras curo. Tranſi, tranſi in me, ô Latona.
Dixiſti: at Latona infando et miſero errori finem fecit,
Sedebat autem Inopi ad fluvium: quem profundiſſimum
Tellus tunc emittit, cùm pleno fluvio
Nilus à præcipitio Æthiopico deſcendit.
Ibi exolvit Latona cingulum, retròque inclinata eſt humeris
Ad palmæ truncum, difficultate miſerabili
Afflicta: humidus verò per corpus defluebat ſudor.
Dixit autem anhelans: quid matrem, filî mî, torques?
Ipſa tibi, care fili, inſula ſupernatans mari.
Naſcere, naſcere puer, et benignus egredere ex utero.
Sic hæc locuta eſt. Olores verò, Phœbi cantores modulantes,
Mæonio Pactolo relicto, cinxerunt
Septies Delum, et accinuerunt puerperio,
Muſarum volucres, vocaliſſimi inter aves.
Atque hinc puer Apollo totidem lyræ intendi nervos
Poſtmodùm, quoties olores pariendi doloribus accinuerant.
Octavum nondum cecinerant, et ille exiliit. Altâ verò voce
Nymphæ Deliades, fluvii genus antiqui,
Dixerunt Lucinæ ſacrum carmen: ſtatimque æther
Æneus reſonuit magnâ canentium exultatione
Neque Juno id graviter tulit: quia iram ei exemerat Jupiter.
Aurea tibi tunc omnia fundamenta facta ſunt, Dele:
Auro etiam rotunda per totum diem fluebat palus:
Auream quoque produxit ſtirpem ramus oleæ:
Auro item exuberavit profundus Inopus revolutus.

Tu

Tu ipſa denique aureo è ſolo ſuſtuliſti puerum,
Inque gremium repoſuiſti, et tale locuta es verbum:
O magna, ô multis aris ornata, multiſque urbibus, multa proferens:
O pingues continentis terræ, et circumhabitatæ inſulæ,
Ipſamet ego ſum illa tam inculta terra: ſed à me
Delius Apollo jam nominabitur: neque ulla alia
Terrarum tantùm Deo curæ erit alteri:
Non Cenchris Neptuno, regi Lechæo,
Non mons Mercurio Cyllenius, non Jovi Creta,
Quantùm ego Apollini: et ero haud ampliùs errabunda.
Sic tu quidem dixiſti: is verò dulcem traxit mammam.
Ac proindè inſularum ſanctiſſima etiamnum ab illo tempore
Vocaris, Apollinis nutricula: neque te Bellona,
Nec Pluto, nec equi Martis calcant:
Sed tibi quotannis decimiferæ ſemper primitiæ
Mittuntur: omneſque tripudia agunt civitates,
Quæque ad auroram, quæque ad veſperam, quæque ad meridiem
Sedes poſuerunt, et qui ſupra Boreum
Domicilia littus habent, valdè longævum genus.
Aſterie odora, te quidem circùm inſulæ
Cinxerunt, et tanquam choro ſtiparunt,
Nec tacitam, nec ſtrepitu ſaltantium orbatam: ſed ſplendidis capillis
Veſper te ſemper deſpectat circumquaque decantatam.
Aſterie, multis aris multiſque precibus ornata, ecquis te nauta
Inſtitor in Ægeo præteriit navi properante?
Nunquam tam vehementes ipſam propellunt venti,

Etiam cùm neceſſitas celerrimum urget curſum ; quin vela
Celeres nautæ contrahant : neque priùs inde reverterint,
Quam circà magnam tuam aram gyros egerint plagis
Percuſſam, et truncum ſacrum oleæ momorderint,
Manibus retrò reflexis ; quos Deliaca invenit nympha
Ludôs, et juveneſcenti Apollini riſum.
O Ara insularum, tranquilla domus, ſalva ſis et ipſa :
Salvus ſit et Apollo, et quam peperit Latona.

Ex HYMNO in LAVACRUM PALLADIS.

QUotquot lotrices Palladis adeſtis, exite omnes,
Exite : equas modo hinnientes
Sacras illas audivi, et dea in promptu incedit :
Properate, o flavæ, properate, Pelaſgides.
Nunquam Minerva magnos abluit lacertos,
Priuſquam pulverem equorum abſterſerit ab illis :
Ne quidem cùm cruore defœdata omnia ferens
Arma injuſtis venit à terrigenis.
Sed longè ante, è curru cervicibus equorum
Solutis, undis abluit Oceani
Sudorem et guttas : purgavitque concretam
Omnem ſpumam frænatorum ob ore equorum.
O ite Achaiades : et ne unguenta, neu alabaſtros,
(Modiolorum audio ſonitum axibus circumdatorum)
Ne unguenta lotrices Palladi, neu alabaſtros

(Neque

(Neque enim Minerva unguenta mixta amat)
Attuleritis: ſed neque ſpeculum: ſemper venuſtus eſt oculus illius,
Neque cùm apud Idam montem Phryx Paris dijudicavit litem,
In orichalcum magna hæc dea, neque Simoëntis
Inſpexit in vorticem pellucidum:
Neque Juno. Sed Venus, claro ære accepto,
Sæpe eandem bis diſpoſuit comam.
Sed Pallas bis ſexaginta cùm percurriſſet duplia ſtadia,
Qualiter apud Eurotam Lacedæmoniæ
Stellæ, ſcitè ſe perfricuit ſimplicibus acceptis
Unguentis, in proprio natis horto.
O puellæ, tunc ei rubor recurrit matutinus, cujuſmodi
Aut roſa, aut Punici mali granum habet colorem.
Egredere, Minerva: adeſt tibi grata cohors,
Virgines magnorum filiæ Aceſtoridarum.
Egredere, Minerva: urbium vaſtatrix, aureâ inſignis galeâ:
Equorum et ſcutorum quæ oblectaris ſtrepitu.
Hodie vos undiferæ ne tingite urceos, hodie Argivi
Bibite vos fontibus, non autem ex amnibus.
Hodie ſervæ urnas, vel ad Phyſadeam,
Vel ad Amymonen ferte, Danai filiam.
Etenim auro et floribus aquas habens permixtas
Veniet paſcuis Inachus ex montibus,
Minervæ lavacrum advehens pulchrum. Sed tu, Pelaſge,
Cave ne invitus etiam reginam Minervam aſpicias.
Qui aſpexerit nudam Minervam, tutelarem deam,
Argos aſpiciet hoc poſtremum.

Diva Minerva, tu quidem egredere: interim verò ego quiddam
Puellis dicam. Sermo autem non meus, ſed aliorum.
Puellæ, Minerva nympham quandam olim Thebis
Plurimùm et ſummè amavit præ cæteris ſociis,
Matrem Tireſiæ: neque unquam ſine illâ erat.
Sed et cùm priſcos ad Theſpienſes,
Aut Coroneam, aut Haliartum ageret
Equos, Bœotorum opera peluſtrans;
Sæpe dea iſta ipſam nympham ſuo impoſuit currui.
Neque confabulationes nympharum, neque ſaltationes
Gratæ erant, ubi non dux eſſet Chariclo:
Sed tamen et illam lacrymæ multæ manebant,
Quamlibet Minervæ gratam exiſtentem ſociam.
Aliquando peplorum ſolutis fibulis,
In Hippocrene Heliconide pulchrè fluente
Lavabant, cùm meridiana teneret montem quies.
Tireſias verò ſolus cum canibus, modo in mento
Nigreſcens lanugine, in ſacro loco verſabatur:
Et quia ſitiebat admodum, ad rivum venit fontis
Miſer: ubi invitus inſpexit quod haud fas erat inſpicere.
Hunc autem, quantumvis irata, tamen alloquebatur Minerva:
Quis te, oculos tuos non ampliùs hinc deportaturum,
O Everide, in funeſtam hanc viam perduxit?
Hæc quidem ſic locuta eſt: at pueri oculos tenebræ obruerunt:
Stetitque mutus: conglutinaverunt enim dolores
Genua, et vocem impediit mentis inopia.
At nympha Chariclo exclamavit. Quid meo puero facis Diva?

Diva? tales vos deæ eſtis amicæ?
Oculos mihi pueri abſtuliſti, ô filî miſerande,
Vidiſti Minervæ pectora et ilia:
Sed non et ſolem rurſus videbis. O me miſeram!
O mons, ô Helicon nunquam poſt mihi adeunde.
Ipſa quidem Chariclo ambabus ulnis valdè carum ſibi filium amplexa,
Quaſi mater flebilium ſatum luſciniarum,
Ducebat graviter lugens. Dea verò miſerta fuit ſociæ,
Et ipſam Minerva tali affata eſt verbo:
Divina mulier, muta omnia rurſum quæcunque per iram
Protuliſti. Ego enim haudquaquam filium effeci cæcum.
Neque enim Minervæ gratum eſt oculos puerorum
Abripere. Sed Saturni ſic jubent leges;
Quiſquis aliquem immortalium, niſi deus ipſe velit,
Conſpexerit, non ſine malo conſpiciet magno.
Divina mulier, hoc quidem haud revocabile erit
Factum: quandoquidem Parcarum ſic volvebantur fila,
Cùm primò ipſum peperiſti. Nunc ergo accipe,
O Everide, præmium quod tibi debetur.
O ſocia, proinde ne lamentare. Ipſum namque alia,
Tui causâ à me multa manent præmia.
Nam vatem conſtituam ipſum, et quidem celeberrimum inter poſteros:
Ac profecto longè aliis præſtantiorem.
Cognoſcet autem aves, quænam fauſta ſit, quæque volitent
Fruſtrà, et quarum non boni omnis ſint alæ.
Dabo et magnum baculum, qui ei pedes convenienter ducat:
Dabo etiam vitæ terminum longævum.
Et ſolus, ubi diem obierit, prudens inter mortuos
Verſabitur,

Verſabitur, magno honoratus mortalium deductori Plutoni.
Sic locuta annuit. Idque firmum, cui annuerit
Pallas: ſoli Jupiter hoc ex filiabus
Dedit Minervæ, ut paterna omnia habeat.
Lotrices, mater verò nullo peperit deam,
Sed Jovis vertex. Jovis vertex cuicunque annuerit
Firmum erit: ſimiliter cuicunque et filia ejus.
Venit Minerva nunc verè: proin recipite
Deam, ô puellæ, Argos quibus curæ eſt,
Cumque gratulatione, cumque votis, cumque lætis acclamationibus.
Salve Dea, et curam gere Argi Inachii.
Salve, et educens, et rurſus in urbem reducas
Equos, et Danaorum fortunam omnem conſerva.

E X

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICIS. Lib. III.

EGREGIE inter omnes eminebat Æſonides
Pulchritudine et Gratiis: in eam verò oculos virgo
Obliquos tenens per nitidum ſpectabat velum,
Cor dolore abſumens: animus autem illi, ſomnio ſimilis,
Furtim abiens avolabat poſt veſtigia euntis.
Et Argonautæ quidem domo [*Æetæ*] exibant mœſti,
Chalciopeque iram cavens Æetæ
Citò in thalamum cum filiis ſuis diſceſſit.
Medea verò ſic temerè ſeceſſit: multaque animo
Verſabat, quotquot amor excitat ut curæ ſint.
Ob oculos autem ſimilia apparebant omnia.
Et ipſe qualis erat, et quali veſte indutus erat,
Et qualia dicebat, et qualiter ſedebat in ſedili, utque foras
Abibat; neque quenquam alium putabat mente æſtuans
Eſſe virum talem: inque auribus ſemper recens erat
Voxque, et verba dulcia quæ edidit.
Metuit verò de illo, ne eum boves vel etiam ipſe
Æeta perderet: lugebat autem veluti omnino
Jam mortuum: ac tenera illi per genas

Lacryma

Lacryma graviſſimâ miſeratione fluebat præ curâ.
Leniter verò, cum ejulatu lamentans, edidit vocem.
  Cur me miſeram hic habet dolor? ſive ille omnium
Heroum optimus peribit, ſive inferior,
Abeat. Et tamen debet incolumis effugere.
Imo hoc, ô veneranda dea Perſeï, fiat;
Domum redeat, elapſus fatum. Si verò fatum ſit
Ut cadat ſub bovibus, hoc ante ſciat
Quòd ego miſero illius non geſtio exitio.
Sic verſabatur animum curis virgo.
  Nox deinde in terram induxit tenebras, inque ponto
Navitæ in Helicen et ſidus Orionis
Spectabant ex navibus: ſomnumque et viator
Jam et janitor appetebat: et aliquam pueris
Mortuis matrem ſopor altus obtegebat.
Neque canum latratus per urbem, non tumultus erat
Strepens: at ſilentium nigrantem habebat noctem.
At non Medeam dulcis occupabat ſomnus.
Multæ enim præ Æſonidæ deſiderio vigilare faciebant curæ
Timentem taurorum validis vires, quibus forſan eſſet
Periturus indigno fato in arvo Martis.
Crebrò illi animus in pectore æſtuabat.
Solis ſicut quidam ædibus vibratur fulgor
Ex aquâ exurgens, quæ recens vel in lebetem
Vel in mulctram fuſa eſt: illa autem hic et illic
Celeri vertigine ruens contorquetur:
Sic et in pectoribus cor torquebatur virginis,
Lacrymaque ex oculis miſericordiâ fluebat; intuſque ſemper
Conficiebat dolor conſumens corpus: tantùm illi ærumnas
Pervigiles inpectus injiciebant Amores.

Statuitque nunc illi ſalutaria medicamenta in tauros
Se daturam, nunc haudquaquam; ſed morituram et ipſam.
Statimque neque ipſam morituram, neque medicamenta daturam;
Sed ſine conſilio tranquillam ſuam ſubituram fatum.
Sedenſque deinde deliberabat, et locuta eſt.
Miſera ego vel hinc malis, vel inde ero.
Undique mihi animus eſt conſilii inops; neque aliquid remedium
Doloris; ſed temerè me urit penitus. Quàm vellem
Dianæ velocibus ante telis cecidiſſem,
Quàm hunc aſpexiſſem, quàm ad Græciam profecti eſſent
Chalciopes filii; quos Deus, vel aliqua Furia
Nobis infelices huc inde duxit curas.
Pereat contendens, ſi illi in arvo perire
Fatum eſt. Quî enim meos lateam parentes
Medicamenta ei parans; qualemque ſermonem dicam?
Quis dolus, quod conſilium ſecretum erit auxilii?
An illum ſeorſim à ſociis amicè compellabo ſolum conſpicata
Infelix? Non equidem ſperem, utcunque penitus mortuus fuerit,
Me ceſſaturam ab doloribus. Imò tunc miſeria nobis fieret,
Cùm ille vitâ privaretur. Abeat pudor,
Abeat decori ſenſus: et ille meis conſiliis ſervatus
Incolumis, quòcunque illi viſum fuerit, illuc eat.
Et deinde ego illo ipſo die, quo certamen confecerit,
Moriar, vel gutture ſuſpenſo ædibus,
Vel hauſtis medicamentis, vitæ inimicis.
Sed et ſic in mortuam me conjicientur à tergo
Convicia: proculque urbs undique omnis reſonabit

Fatum meum, ac utique me per ora jactantes
Colchides alibi aliæ contumelioſiſſimè inſectabuntur.
" Quæ tantum curans virum ignotum
" Mortua eſt: quæ domum ſuoſque infamavit parentes,
" Inſano amori cedens." Quodnam mihi non erit dedecus?
Hei mihi ob ærumnas! certè multo melius eſſet
Hâc ipsâ in nocte relinquere vitam in thalamo,
Morte non expectatâ ex hâc infamiâ omni elapſam,
Priuſquàm hæc exitioſa et infanda perficiam.
  Dixit, et ad ciſtam ibat, in quâ multa
Medicamenta illi, quædam bona, quædam verò noxia jacebant.
Cùmque eam poſuiſſet in genua flebat, rigabatque ſinum
Perpetuis lacrymis, quæ fluebant ubertim ei temere
Graviter lugenti ſuum fatum: et appetebat ipſa
Medicamenta decerpere letalia, ut hauriret.
Et jam vincula ſolvebat ciſtæ
Excerpere cupiens infelix: ſed illi ſubitò
Timor gravis diri orci menti offuſus eſt.
Tenebatur autem dubitatione longum tempus, circumque omnes
Amabiles vitæ curæ præſentes apparebant.
Reminiſcebatur voluptatum, quot inter vivos adſunt,
Reminiſcebatur læti æqualium cætûs, utpote virgo:
Et illi ſol amænior erat aſpectu
Quàm antea: certè magis animo amavit ſingula.
Tum illam deinde rurſus ſuis depoſuit genubus,
Junonis conſilio converſa: cupiebatque ſtatim apparere
Auroram orientem, ut illi ſalutifera daret
Medicamenta ex pacto, et conveniret præſens.
Sæpe clauſtra ſuarum ſolvebat forium,

Lucem proſpectans: illi deinde gratum conjecit lumen
Aurora, movebanturque per urbem ſinguli.
Simul verò ac lucentem vidit Auroram
Virgo, flavas religavit manibus comas,
Quæ illi negligenter demiſſæ fluitabant.
Aridaſque deterſit genas; tùm unguento
Suavi nitidum reddidit corpus: induebatque peplum
Pulchrum, benè flexis aptatum fibulis.
Pulcherrimumque ſuper caput jecit velum
Argento ornatum: et ibi circà ædes obambulans
Calcabat ſolum, cum oblivione malorum, quæ illi ante pedes erant
Ingentia, ſed futura erant auctiora poſtea.

JASON MEDEAM *in* HECATES *templo convenit.*

TUM nunquam aliquis talis veterum extitit virorum,
Neque quot ex ipſo Jove genus, neque quot aliorum
Deorum ex ſanguine Heroes orti ſunt.
Qualem Jaſonem fecit Jovis uxor die illo
Et coram viſu, et compellatu.
Illum ipſi comites ſuſpicientes reverebantur
Splendentem gratiis: gaudebat autem viâ
Mopſus, cùm jam animo proſpexiſſet ſingula.
Neque Medeæ animus converſus eſt, ut alia obſervaret,
Cantantis licet: at omnes ei, quemcunque modularetur
Cantum, non longùm placuit ludere:
Sed abſiſtebat conſilio carens. Neque unquam oculos
Famularum in turbam fixos tenebat, ſed in vias

Longè proſpectabat reclines genas proferens.
Certè crebrò pectus in præcordiis trepidavit, quandocunque ſonitum
Vel pedis, vel venti prætereuntem obſervaret.
Sed ille paulò poſt cupienti apparuit,
Sublime exultans velut Sirius ex Oceano,
Qui quidem pulcher illuſtriſque viſu
Exoritur, ſed pecori ingentem cladem affert.
Sic proindè illi pulcher advenit aſpectu
Æſonides, ſed laborem luctuoſum movit apparens.
Cor deindè illi præcordiis excidit, oculique temerè
Caligabant, calidúſque genas cepit rubor.
Ac genua neque retrò, neque porrò attollere
Valebat, ſed ſubtus fixa eſt pedes: interea
Famulæ omnes ab illis ſegregatæ ſunt.
Hi verò muti prorſus adſtiterunt ſibi invicem,
Vel quercubus, vel proceris ſimiles arietibus,
Quæ juxta tranquillæ in montibus defixæ ſunt
Ventis jam poſitis, mox verò per flabra venti
Agitatæ valdè ſtrepunt: ſic illi
Poſthac erant ſatis locuturi præ ſpiritu amoris.
Senſit autem ipſam Jaſon malo jam trepidantem
Divinitus immiſſo, ei talem blandiens dixit ſermonem.
Cur me, virgo, tantùm revereris ſolum exiſtentem?
Non ego ſum, quales gloriantes alii ſunt
Viri, neque, cùm in patria habitabam,
Eram priùs: ideo ne me nimiùm verearis, virgo,
Quin aliquid perconteris, quicquid tibi libeat, vel aliquid dicas.
Sed quoniam nobis invicem amicis animis venimus

Loco in ſacro, ubi non fas eſt peccare,
Palam dic et interroga: neque me blandis
Decipias verbis: quoniam à principio pollicita es
Sorori tuæ, grata medicamenta te mihi daturam.
Per ipſam Hecaten precor, et parentes,
Et Jovem, qui ſuper hoſpites ac ſupplices manum protendit,
Ego et verò ſupplex et hoſpes huc venio,
Neceſſitate duriſſimâ obteſtans, non enim abſque
Te luctuoſum ſuperabo laborem.
Tibi verò ego rependam poſtea gratiam auxilio,
Quâ fas erit, ſicut decet ſeorſim habitantes,
Nomen tibi et pulchrum comparans decus: ut et etiam alii
Heroes te celebrabunt, cùm in Græciam redierint,
Heroumque conjuges et matres: quæ nunc alicubi
Nos in litoribus ſedentes cum lamentis deſiderant.
Harum graves utique tu diſſipes curas.
Et quidem olim Theſea malis expedivit laboribus
Virgo Minoïs, mitis Ariadne,
Quam Paſiphaë ſolis filia peperit.
Sed illa et navem, poſtquam iram ſuam ſopivit Minos,
Cum eo aſcendens patriam reliquit: quam et ipſi
Dii amabant, medioque illius in æthere ſignum
Siderea corona, quam perhibet Ariadnes,
Nocturna inter cœleſtia volvitur ſimulachra.
Sic et tibi à diis gratia erit, ſiquidem ſervabis
Tantas præſtantium virorum copias. Certè videris
Ex formâ mitibus ornari moribus.

Sic dixit, adulatione eam attollens. Illa verò declinatos oculos conjiciens
Amabiliter riſit, et liqueſiebat ei intus animus

Laude elatæ, et ſuſpexit oculis ex adverſo.
Neque novit quod priùs verbum diceret,
Sed ſimul valdè volebat conferta omnia edere.
Ultròque nihil parcens ex fragrante cepit mitrâ
Medicamen: at ille ſtatim manibus accepit geſtiens.
Et quidem illi etiam omnem è pectoribus exhauſtam
Animam dediſſet ea libentiſſime petenti.
Talis à flavo capite Æſonidis
Fulgidam emittebat amor dulcem flammam, ejuſque radios
Oculorum rapiebat: gaudio autem perfuſa eſt mentem intus
Liquefacta, ſicut circùm roſas ros
Liquitur matutinis tapefactus radiis.
Ambo autem nunc in humum oculos figebant
Verentes, nunc rurſus in ſe mutuò conjiciebant lumina,
Amabiliter hilaribus ſuperciliis ſupridentes.
Tandem verò talibus vix compellavit eum virgo.
  Attende animum nunc, quomodo tibi machinabor auxilium.
Cùm jam advenienti tibi pater meus dederit
Ex ſerpentis malis exitiales ſpargere dentes;
Tùm medio noctis ex æquo diviſæ obſervato,
Perpetui flumine cùm te laveris amnis,
Solus procul ab aliis in veſtibus fuſcis
Foſſam excava rotundam: et in illâ
Agnam macta, et integram crudam aræ impone,
Ipſam ignem cùm aggeſſeris ad foſſam.
Et unigenam Hecaten Perſei filiam precibus placa,
Fundens ex paterâ mellea opera apium.
Manè vero, ſtillato hoc medicamine, veluti unguento
Nudus nitidum redde tuum corpus, inque illo vis
Erit maxima ingenſque robur: et arbitraberis

Non

Non viris, ſed immortalibus Diis parem te fieri,
Cumque ipsâ haſtâ clypeus illinatur
Et enſis: Tùm non te vulneraverint cuſpides
Terrigenarum virorum, neque intolerabilis irruens
Flamma exitialium boum. Talis verò non in longum tempus
Eris, ſed in illum diem. Tamen tu neutiquam à certamine
Recede. Quin et aliud tibi ulterius ſubjiciam adjumentum.
Simul ac validos boves jugo junxeris, et deinde omne
Manibus et viribus aſperum novale araveris,
Et jam per ſulcos exorti fuerint Gigantes
Sparſis ſerpentis atram in glebam dentibus:
Si ſurgentes multos per campum obſerves,
Furtim lapidem conjice gravem; illi autem ſuper eo,
Eſurientes veluti canes de cibo, perdent
Se invicem: et ipſe vehemens perge per certamen
Cum impetu ferri. Sic vellus in Græciam illo modo
Auferes ex Æâ longè hinc: abibiſque penitus,
Quo libeat, ſi tibi placuerit hinc profectò ire.
  Sic dixit: et ſilentio ante pedes oculos conjiciens
Admodum tepidis genam lacrymis rigavit
Lamentans, quod erat longiſſimè à ſe
Per pontum erraturus; flebilique eum apertè
Rurſus ſermone allocuta eſt, prehenditque manu
Dextrâ: jam enim oculos reliquerat verecundia.
  Reminiſcere verò, ſiquidem unquam domum reverſus ſis,
Nomen Medeæ: ſic et ego rurſus te à me diſtantem
Reminiſcar, dic autem mihi hoc libens, ubi tibi ſunt
Ædes, quò nunc per pontum nave tranſibis.
An alicubi propè divitem regredieris Orchomenum,

Vel

Vel etiam Ææam juxta inſulam. Dic quoque puellam
Iſtam quam nominabas clariſſimam natam
Paſiphaës, quæ cognata eſt patri meo.
  Sic dixit: illumque ipſum ſubiit præ lacrymis puellæ
Mollis amor: talemque doloſè vocem edidit.
Et ipſe quoque ſanè neque noċte puto, neque unquam die
Tui me obliturum, cùm effugerò fatum; ſi omnino
Fugiam incolumis in Græciam, neque ullum aliud
Æeta objiciat nobis graviorem laborem.
Quòd ſi noſtram ſcire tibi libeat patriam,
Dicam: valdè enim et me ipſum animus hortatur.
Eſt quædam altis montibus circumdata terra,
Omnino pecudis et armentorum dives: ubi Prometheus
Iapeto natus bonum genuit Deucalionem:
Qui primus fecit urbes, et condidit templa
Diis, primuſque hominibus imperavit.
Hæmoniam hanc vicini vocant.
In illâ eſt Iolcos mea urbs, ibi et aliæ.
Sed cur hæc tibi irrita omnia dico,
Noſtramque domum, illuſtremque Ariadnem
Filiam Minois? quo inſigni nomine illam
Virginem vocabant amabilem, de quâ me interrogas.
Utinam enim, ut cum Theſeo convenit Minoi
De illâ, ſic nobis pater tuus ſit commodus.
  Sic dixit, mollibus demulcens ſermonibus.
Illius autem graviſſimæ peċtus agitabant curæ.
Et eum mœſta blandis verbis allocuta eſt.
  Græciæ forſan hoc honeſtum eſt, paċta curare.
Æeta verò non talis eſt inter viros, qualem dixiſti
Minoa Paſiphaës maritum fuiſſe: neque ego Ariadnæ

Æqualis ſum : ideò nequaquam hoſpiti jura memora.
Sed tantum tu mei, cùm Iolcum redieris,
Reminiſcere, et tui ego, meis etiam invitis parentibus,
Reminiſcar. Veniat verò ad nos è longinquo vel fama aliqua
Vel nuncia aliqua avis, quòd mei oblitus ſis ;
Aut ipſam me veloces ſuper pontum ferant
Hinc ad Iolcum abreptam procellæ,
Ut te, coram vituperationem objiciens,
Admoneam te per mea conſilia elapſum eſſe. Utinam enim eſſem
De improviſo tunc tuis præſens in ædibus.
Sic dixit, miſerabiliter effundens per genas
Lacrymas : eamque ille tùm interpellans allocutus eſt.
Puella optima, inanes ſine abire procellas
Sicut et nunciam avem, quoniam vana dicis.
Quòd ſi ſedes illas et Græciam adveneris,
Honorata fœminis et viris ac veneranda
Eris : qui quidem te omnino ut Deam honorabunt,
Quoniam horum filii reduces domum venerint
Per te, illarumque fratreſque et amici
Et vigentes ab exitio planè ſervati ſin conjuges.
Noſtrumque lectum thalamis in nuptialibus
Ornabis : neque nos dividet in amore
Aliud, priuſquàm mors fatalis nos obtegat,
Sic dixit, illique intùs liquefactus eſt animus audiendo.
Et tamen opera cæca exhorruit proſpiciens
Infelix : non verò diu abnegatura erat
Græciam habitare : ſic enim hoc machinata eſt Juno,
Ut malum Peliæ ſacram Iolcum veniret
Ææa Medea, relictâ patriâ.

Jam verò famulæ ſpeculantes de procul
Silentio ſollicitæ erant: poſcebatque diei tempus
Rurſus domum abire puellam ad ſuam matrem.
Illa verò nequaquam reditûs meminit (delectabatur enim ei
Animus ſimul formâque et blandis verbis)
Niſi Æſonides cavens tandem locutus eſſet.
Tempus eſt redire, ne ante lux ſolis
Prior occidat, et aliquis ſingule obſervet
Externorum: rurſus verò hic conveniemus.
Sic illi ſe invicem mollibus tantùm verbis
Tentabant, ac deindi ſegregati ſunt. Jaſon quidem
Ad ſocios et navem lætus feſtinavit ire,
Illa autem ad famulas: iſtæ verò prope accurrebant
Omnes ſimul; eas autem circumfuſas neutiquam obſervavit:
Mens enim inter nubes ſublimis volabat.
Spontaneis autem pedibus celerem aſcendit currum:
Et alterâ quidem manu cepit lora, alterâ verò ſcuticam
Ornatam ut mulos agitaret: illi autem ad urbem
Ruebant properantes domum. Hanc verò reverſam
Chalciope, de filiis ſollicita, interrogabat.
Illa verò præ mentis agitatione conſilii inops, neque verba
Audiebat, neque reſpondere percontanti volebat.
Sedebat verò in ſcabello humili ſubter lectum
Obliquè innitente in lævam manum genâ.
Humida verò in palpebris habebat lumina, mente verſans
Quale ſuo conſilio malum opus ex pacto jam machinata ſit.

Ex TYRTÆO.

De bellicâ Virtute.

I.

NON memorandus mihi vir, nec in pretio habendus videtur,
Seu virtutis pedum ſeu gratiâ luctæ;
Neque ſi Cyclopum habeat magnitudinem et robur,
Et currendo vincat Thracium Aquilonem;
Et formâ ſit vel ipſo Tithono præſtantior,
Et locupletior quàm aut Midas aut Cinyas [reges;]
Neque ſi Tantalidem Pelopem regno vincat,
Linguamque Adraſti ſuaviſſimam habeat:
Neque ſi gloriam omnem præter bellicam fortitudinem habeat:
Non enim vir bonus eſt in bello,
Si non ſuſtineat cædem videre cruentam,
Et propiùs hoſtem ſtare cupiat.
Virtus *eſt* optimum inter homines præmium,
Et maximè decorat virum juvenem, cui, adeſt.
Commune hoc bonum *eſt* civitati, et univerſo populo,
Si quis vir firmus inter pugnantes in-primâ-acie maneat
Conſtanter, turpiſque fugæ prorſus obliviſcatur,
Vitam et animum patientem objiciens *periculo*;
Animetque ad mortem obeundam proximum virum adſtans:
Hic vir bonus eſt in bello.
Statim verò hoſtium in fugam vertit phalanges

Aſperas, ſuâque induſtriâ prælii fluctus regit.
Ipſe autem in primâ acie proſtratus charam amittit vitam,
Civitatem, et populos, et patrem honeſtans:
Multis per pectus et ſcutum rotundum vulneribus
Et per thoracem ab anteriore parte ſauciatus.
Hunc verò lugent pariter juveneſque ſeneſque,
Et gravi deſiderio tota civitas funus ipſius proſequitur.
Hujus ſepulcrum et liberi inter homines præclarî ſunt,
Itemque nepotes, et omne poſterorum genus.
Nunquam ejus bona gloria interit, neque nomen ipſius,
Sed, quamvis ſub terrâ ſit, manet immortalis,
Quem ſe fortiter gerentem, manentemque, et pugnantem
Pro patriâ et liberis vehemens Mars peremerit.
Quod ſi effugerit ſortem mortis longum-inducentis-ſoporem,
Et victoriâ potitus ſplendidam gloriam pugnæ auferat:
Ipſum ex æquo omnes juveneſque ſeneſque colunt,
Multiſque jucundis affectus ad Orcum abit.
Seneſcens autem inter cives præcellit, neque quis illum
Lædere, præ reverentiâ et juſtitiâ, cupit;
Omneſque in ſedibus juvenes ſimul et æquales
Loco cedunt ei, quique majores natu ſunt.
Hujus igitur virtutis ad ſummum pervenire nunc aliquis
Nitatur animo, non remittens bellum.

Ejuſdem. II.

Quamdiu torpetis? quando ſtrenuum habebitis animum?
O juvenes? an non veremini vicinos
Ob tantam ignaviam? In pace autem *vobis* videmini
Sedere? ſed bellum totam regionem infeſtat.

* * * * * *

Et aliquis moriens ultimò jaculum emittat.
Honori enim eſt et ornamento viro, pugnare
Pro patriâ et liberis et tenerâ uxore
Adverſus hoſtes. Mors autem aderit quandocunque
Parcæ deſtinaverint. Sed age quiſpiam rectâ pergat
Extenſo in altum gladio, et ſub ſcuto forte pectus
Foveat, cùm primum incipit committi pugna.
Non enim mortem effugere fatale eſt
Virum; neque ſi à majoribus immortalibus genus ducat.
Sæpe *quis* elapſus è pugnâ ſonituque telorum
Evadit, ſed ipſum domi fatalis mors apprehendit.
Atque hic ſanè nec amicus eſt populo, nec gratus:
Illum verò magnus et parvus deflent, ſi quid paſſus fuerit,
Univerſus enim populus virum fortem deſiderat
Defunctum, viventem verò inſtar ſemidei colit.
Nam coram intuentur illum velut turrim:
Quippe ſolus multorum æquat facinora.

Ejuſdem. III.

Veruntamen Herculis genus invictum eſtis:
Confidite; nondum Jovis facies averſa eſt à nobis.
Nec hominum turbam formidetis aut metuatis,
Quin rectâ quiſque hoſtibus ſcutum obvertat.
Nôſtis enim quàm glorioſa ſint Martis luctuoſi opera,
Nôſtis etiam impetum permoleſti belli:
Nam ex illis qui audent unà perſiſtentes
Cominus in hoſtes adverſos impetum facere,
Perpauci occidunt, et poſt ſe ſervant populum:
Timidorum autem virorum omnis perit virtus.

Vix

Vix autem verbis aliquis explicare poſſit,
  Quanta incurrat mala vir qui ſe turpiter dederit,
Ignominioſum namque eſt tergum ſauciare
  Viri fugientis in adverſo prælio.
Turpe quoque eſt cadaver in pulvere proſtratum
  Atque in tergo haſtæ cuſpide vulneratum.
Sed firmus quiſpiam maneat utroque pede
  Terræ infixo, labia dentibus præmordens:
Femora et tibias infernè, necnon pectus humeroſque
  Lati clypei umbone contegens:
Dextrâ verò manu validam haſtam torqueat,
  Terribilemque in capite criſtam motet.
Fortia aggrediens facta diſcat bellare,
  Nec à telis procul abſit clypeum gerens.
Sed congrediens quiſpiam, cominus longâ haſtâ
  Vel gladio percuſſurus hoſtem capiat:
Et pedem pedi jungens, clypeumque clypeo admovens,
  Necnon criſtam criſtæ, galeamque galeæ,
Pectorique adverſo pectore contra hoſtem pugnet,
  Vel gladii capulo, vel haſtâ prælongâ arreptâ.

Ejuſdem. IV.

Præclarum eſt, in primâ acie ſi occidat
  Vir bonus, pro patriâ ſuâ pugnans:
At ſi quis urbe ſuâ pinguibuſque arvis relictis
  Mendicare cogitur, *hoc* omnium eſt miſerrimum;
Cùm charâ matre vagans, et ſene parente,
  Cumque parvulis filiis, et adoleſcentulâ uxore.
Inviſus namque erit ad quoſcunque pervenerit,
  Indigentiâ victûs et odioſâ paupertate:

Genus

Genus *ſuum* infamat, et formam decoram turpat,
Omnis generis anxietas et mala eum ſequuntur.
Tandem ſic errantis hominis nulla cura
Eſt, nec pudor ullus in poſterum eſt.
At nos animo forti pro terrâ hâc pugnemus, et pro liberis
Moriamur, nequaquam vitæ parcentes.
O juvenes, arctè invicem juncti pugnate,
Neque turpis fugæ aut timoris initium facite,
Sed magnum fortemque concipite animo impetum,
Nec pugnantes adversùs hoſtes vitæ-rationem habete.
Veteranis autem, quorum genua non ampliùs ſunt agilia,
Grandævis relictis, ne fugite.
Turpe enim eſt, ſi in primâ acie proſtratus
Jaceat ante juvenes vir ſenior,
Candidum jam habens caput, barbamque canam,
Animam efflans fortem in pulvere,
Et denudatus corpore: juvenibus autem omninò decorum eſt,
Donec pulchrum pubertatis florem habeat,
Viris quidem mortalibus, et mulieribus, viſu amabilis
Eſt, vivus adhuc; pulcher autem, ſi in primâ acie cecederit.
Sed progreſſus ad pugnam quiſpiam maneat utroque pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens.

SAPPHUS

SAPPHUS Fragmentum,

Apud LONGINUM.

Quod ita imitatus eſt CATULLUS.

‘ ILLE mi par eſſe Deo videtur,
‘ Ille, ſi fas eſt, ſuperare Divos,
‘ Qui ſedens adverſus identidem te
Spectat et audit

‘ Dulce ridentem; miſero quod omnes
‘ Eripit ſenſus mihi: nam ſimul te,
‘ Leſbia, aſpexi, nihil eſt ſuper mi
Quod loquar amens:

‘ Lingua ſed torpet, tenuis ſub artus
‘ Flamma dimanat; ſonitu ſuopte
‘ Tinniunt aures, gemina et teguntur
Lumina nocte.

Liquitur ſudor gelidus, tremorque
Occupat totam; minùs ipſa pallet
Herba marceſcens; prope ſuccidentem
Vita relinquit.

SAPPHUS carmen ad VENEREM.

Ex DIONYS. HALICARN. *de Structura Orationis.*

DIVA verſutæ Cytherea mentis,
Quæ dolos nectis, Jove nata; damnis
Ne domes, regina, precor, gravique
Pectora Luctu.

Huc veni: quondam mihi ſupplicanti
Si prece auditâ, Venus, adfuiſti;
Aureâ dignata domo relictâ
Viſere Sappho,

Vecta curru. Te tulerunt venuſti
Paſſeres lapſu celeri per orbem,
Crebra jactantes per inane pennas
Æthere ab alto.

Ilicet ventum eſt: placidoque vultu
Alma ſubridens, rogitas, quid eſſem
Paſſa; Te cœlo quibus invocarem
Anxia curis.

Quid velim; menti maleſana poſcam
Quid meæ: cuinam teneros amores
Suadeam capto: Tibi damna, Sappho,
Intulit ecquis?

Si fugit jam te, citò te ſequetur:
Si tuum ſprevit, dabit ipſe munus:
Suavium avertit? tibi vix voſenti
Porriget ultro:

Jam veni, jam nunc; miſeriſque mentem
Libera curis: fieri quod optem,
Id lubens, oro, facias; et armis
Protege ſumptis.

ERINNÆ

E R I N N Æ Leſbiæ,

Ex verſione H. GROTII.

MARTIS ô proles, mihi fortitudo
Auream ſalve redimita vitam,
Sancta, quæ terram ſuper alta cœli
Templa tueris:

Nam tibi Parcæ tribuere ſoli
Sceptra non unquam peritura regni:
Imperî te vis decet, et potentis
Flexus habenæ.

Tum tua adductis juga preſſa loris
Continent terræ ſola, continentque
Spumeos fluctus: tibi tuta ſoli
Oppida parent

Quæque res cunctas vaga fallit ætas,
Dum novis vitam variat figuris,
Semper ut regnes tibi perſtat auras
Ferre ſecundas.

Tu paris bello ſobolem, et negatum
Prælio vinci juvenile robur,
Ut boni eventûs ſegetem reportes
Fruge virorum.

Æ MIMNERMO.

De Vitâ quod brevis ſit. Eleg. I.

NOS autem, velut folia producit floridum tempus
Veris, cùm ſubito ſplendor ſolis augetur:
His ſimiles ad breve tempus floribus juventutis
Delectamur, à diis neque malum edocti
Neque bonum. Parcæ autem nigræ nobis adſtant:
Altera, gerens finem moleſtæ ſenectutis;
Altera, mortis. Breve autem tempus durat juventutis
Fructus, quamdiu ſuper terram ſpargitur ſol:
At poſtquam terminus temporis hujus præteriit,
Statim mori ſatius eſt, quàm vivere.
Multis enim malis animus afficitur. Aliquando res domeſtica
Laborat, et paupertatis opera triſtifica fiunt.
Alius rurſus deſiderat liberos, quos maximè
Cupiens, tellurem ſubit ad inferos.
Alius morbo animum-corrumpente tenetur: nec ullus eſt
Hominum, cui non multa Jupiter mala largiatur.

EJUSDEM. II.

Vituperium Senectutis.

* * * * *
* * * *

Sed brevè tempus durat, inſtar ſomnii,
Juventus pretioſa. Difficilis autem deformiſque
Senectus ſtatim imminet capiti,
Odioſa ſimul et contempta, quæ virum reddit obſcurum,
Lædit autem oculos mentemque circumfuſa.
Tithono Jupiter malum immortale dedit
Senectutem, quæ vel triſti morte magis eſt timenda.
Qui pulcherrimus erat olim, ubi forma præteriit,
Nec ut pater à filiis honoratur, nec ab amicis.

Ex SOLONIS Elegiis.

Eleg. II.

NOSTRA verò urbs nunquam occidet Jovis
Fato, et deorum immortalium ſententiâ.
Nam magnanima ſpeculatrix Jove-prognata
Pallas Minerva ſuis eam manibus protegit.
Ipſi autem celebrem urbem evertere ſtoliditate
Cives volunt pecuniis dediti :

* * * * *

Neque ſacris poſſeſſionibus, neque ærariis
Parcentes, furantur direptionibus aliunde alius :
Neque ſancta juſtitiæ ſcita curant.
Illa quidem tacens præteritorum conſcia, et præſentia cernens,
Suo tempore omnino venit, ut pœnas exigat.

* * * * *

Sic publicum malum privati cujuſlibet ædes occupat,
Nec veſtibulares excludere illud poſſunt januæ :
Altos etiam ſuper muros tranſcendit : et prorſus invenit,
Sive quis in latebras fugiat, ſive in lecto ſe *abſcondat.*
Horum monuiſſe animus me jubet Athenienſes,
Quam multa mala iniquitas urbi conciliet.
Æquitas verò modeſtiam, et omnia recta parit,
Et ſemper injuſtis compedes injicit :
Aſpera mitigat, faſtidium ſedat, injuriam repellit,
Malique naſcentis diſperdit ſemina :
Jus pravum corrigit, elata corda
Manſuefacit, ſeditioniſque opera compeſcit ;
Reprimit etiam acerbæ litis bilem : et geruntur, cum ea regnat,
Omnia inter homines integrè et prudenter.

E SIMO-

Æ S I M O N I D E.

In vitam humanam. Eleg. I.

NULLA res inter homines perpetuò firma manet,
Unam autem hanc *ſententiam* vir Chius optimè protulit,
Quod HOMINUM generatio talis eſt, qualis eſt foliorum.
Hanc pauci homines perceptam auribus
In pectora condunt. Fovet enim ſpes unumquemque
Virorum, qualis juvenum animis innaſcitur.
Quamdiu verò homo aliquis amabilem juventutis florem obtinet,
Animo levi præditus, multa cogitat irrita:
Nam neque ſenectutem ſibi affuturam expectat; nec intelligunt
Quam breve ſit juventutis et vitæ tempus *datum*
Mortalibus. Tu verò hæc diſcas, et ad finem uſque vitæ
Animo tuo bona perſevera gratificans.

EJUSDEM. IV. *In vitam humanam.*

O filî, penes ſe habet Jupiter altitonans finem
Omnium, quæ fiunt; et pro arbitrio ſuo diſponit.
Nec in hominum caducorum poteſtate animus
Eſt, ſed in diem nos mortales vivimus,
Ita ut ſingulis Deus deſtinaverit.
Omnes autem ſpes divina pulchris rebus, *quas ſibi quiſque proponit*, fovet,
Temerè conſultantes. Alii diem
Venturam expectant, alii annorum circuitus.
Novum autem annum nullus non hominum ſperat

Divitiis boniſque plenum et charum affore.
Sed prævenit alium miſera ſenectus, comprehendens
Antequàm finis accedit: alios triſtes ægritudines
Mortalium perdunt: alios Marte domitos
Sub terram Pluto demittit obſcuram.
Sunt qui in mari procellis agitati.
Et multis fluctibus purpurei ſali
Moriuntur, cùm non ampliùs vivere poſſunt.
Nonnulli laqueo vitam infeliciter finiunt,
Et ſponte ſuâ lumen ſolis relinquunt.
Sic nihil malorum *in vitâ* abeſt: ſed infinitæ
Mortalium ſortes, et ineffabiles calamitates
Damnaque ſunt. Quod ſi me audirent,
Mala non diligeremus, neque doloribus
Animum applicantes malis diſcruciaremur.

EJUSDEM, *apud* DIONYS. HALICARN. *de Struct. Orationis.*

QUUM navigio, eleganti arte compoſito, ventus
Infremeret ſpirans, pelagique ſtagna commota
Aſpero fluctu id eſſent everſura; haud ſiccis quidem
Genis, Perſeo circumque injecit
Amicam manum, dixitque " O Filì,
" Quos ſuſtineo labores! tu verò dulcem ſomnum carpis,
" et infanti
" Animo dormis, in domo illætabili,
" Claviſque ferreis compactâ, ſub incertâ Lunâ,
" Atrâque caligine. Tu porrò ſiccam
" Supra tuam cæſariem profundam,

" Aſſilientem

“ Aſſilientem fluctum nihil curas ;
“ Nec venti ſonos, purpureâ ipſe
“ Læнâ porrectus, infans vultu pulcherrimo.
“ Quod ſi gravis hæc itidem et tibi gravis eſſet calamitas,
“ Meis tùm ſaltem queſtibus tenuem
“ Supponeres auriculam. Jubeo, dormi, infans ;
“ Dormiat et pontus : dormiat immenſum malum.
“ Inane autem conſilium hoc inimicorum reperiatur,
“ Jupiter pater, per te : quod forte audacius
“ Sit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.”

Ex THEOGNIDIS Elegiis.

ARX et turris licet ſit ſtulto populo,
Cyrne, paulum honoris ſortitur bonus vir.
Tibi quidem ego alas dedi, quibus per immenſum pontum
Volabis, ſuper terram totam ſublatus
Facilè: dapibuſque et conviviis aderis
Omnibus, multorum verſatus in ore.
Et te cum fiſtulis argutis juvenes
Venuſtate amabiles pulchrequè et ſonorè
Canent; et quando opacis ſub cavernis terræ
Abieris lamentabiles in Plutonis domos,
Nunquam, ne mortuus quidem, perdes gloriam, neque latebis,
Perenne apud homines ſemper habens nomen,
Cyrne, per Græciam verſatus, et per inſulas,
Piſcoſum tranans mare infructuoſum,
Non equorum tergis inſidens: ſed te tranſmittent
Illuſtria Muſarum dona violis coronatarum.
Omnibus enim, quibus curæ eſt etiam venturis carmen,
Intereris, donec terra erit et ſol.

EJUSDEM.

Hei mihi ob pubertatem et ſenectutem exitialem,
Hanc quidem inſtantem, illam verò abeuntem!
Citò enim, ſicut cogitatio, præterit venuſta juventa.
Neque equorum impetus eſt velocior.
Quam fortunatus ille eſt ac felix, qui expers

Laborum in Plutonis nigram domum deſcendit.
Statim mihi per corpus fluit permultum ſudoris,
Et exhorreo intuens florem æqualis juventutis
Amabilem et pulchrum: quoniam diuturnior debet eſſe.
Sed caducum quiddam eſt, ut ſomnium,
Juventa veneranda: exitialis verò et deformis
Confeſtim capiti ſenectus impendet.

Ejusdem.

Pax et divitiæ habeant urbem, ut eum aliis
Comiſſer: malum non amo bellum.
Jupiter ſuper hanc urbem protendat, æthere habitans,
Semper dextram manum in ſalutem
Et cæteri immortales Dii: et Apollo
Fingat linguam et mentem noſtram:
Et lyra moduletur ſacrum carmen et tibia:
Noſque libationibus Deos placantes
Bibamus, amœna inter nos loquentes,
Nihil Medorum timentes bellum.
Sic eſſe et melius hilarem animum habentes,
Sine curis lætè vivere
Oblectatos, longèque mala fata arcere,
Senectamque gravem, et mortis finem.
Juventâ delectatus ludo: longum enim ſub terrâ,
Animâ amiſsâ, jacebo ſicut lapis
Mutus, linquamque amœnam lucem ſolis,
Et utcunque bonus ſim videbo nihil ampliùs.
Oblectare, mi anime: mox alii quidam futuri ſunt
Viri, ego autem mortuus ero nigrâ terrâ.

Semper

Semper mihi cor exultat, cùm audiam
  Tibarum ſonantium amabilem vocem.
Gaudeoque benè bibens, et tibicinem audiens,
  Gaudeoque benè ſonantem manibus lyram ſuſtinens.
Nemo eſt mortalium, qui, cùm eum ſemel terra texerit,
  Cùmque deſcenderit ad Erebum domumque Proſerpinæ,
Delectatur, neque lyram neque tibicinem audiens,
  Neque Bacchi dona tollens.
Hæc intuens, pectore benè me habebo, donec agilia
  Genua et caput non tremulus fero.

EJUSDEM, *De* AMICITIA.

Caſtor, et Pollux, qui in Lacedæmone divinâ
  Habitatis ad Eurotam pulchrifluum amnem;
Si unquam cogitem amico malum, ipſe habeam;
  Si verò aliquod ille mihi, bis tantum ipſe habeat.
Moleſtè mihi animus habet de tuâ amicitiâ;
  Neque enim odiſſe, nec amare poſſum:
Cognoſcens moleſtum quidem eſſe, quando amicus viro *fuerit*,
  Odiſſe; moleſtumque non volentem amare.

Ex EURIPIDIS Andromache.

Andromache, à Neoptolemo in Græciam abducta, cùm ad Thetidis templum confugiſſet, hæc loquitur.

AD Ilium altam Paris non nuptam, ſed perniciem aliquam
  Adduxit tori ſociam Helenam in thalamum.
Propter quam, ô Troja, ferro et igni vaſtatam
  Cepit te velox Mars Græciæ habens mille rates,
Et meum miſeræ maritum Hectorem, quem circà murum
  Currum agens traxit filius marinæ Thetidis.
Ego autem ex thalamis ducta ſum ad litus maris,
  Circumdans caput triſti ſervitute.
Multæ autem lacrymæ defluxerunt per corpus, cùm reliqui
  Urbemque et thalamum, et virum in pulvere.
Hei mihi miſeræ! cur oportuit me lucem adhuc videre,
  Hermionæ ſervam, à quâ afflicta
Ad hanc ſtatuam Deæ ſupplex manus circumjiciens
  Colliqueſco, ut ex ſaxo ſcaturiens gutta.

Ex BACCHYLIDE:

Ex verſione H. GROTII.

PAX alma res fert maximas mortalibus,
    Illa miniſtrat opes,
      Blandóſque luſus carminum.

Tunc lætus ignis in Deorum altaribus
    Lanigeras pecudes,
      Cæſaſque conſumit boves.

Gratus palæſtræ tunc juventutem labor,

Sertaque juncta mero
Et tibiæ exercet ſonus:
Tunc inter ipſa fibularum vincula,
In clypeique ſinu
Araneæ texunt opus:
Hic haſta, et illic enſium mucro jacet:
Cordis amica quies
Nullo fugatur claſſico:
Sed altus hæret et ſui juris ſopor:
Carminibus reſonat
Vicinia, et feſtâ dape.

CALLISTRATI.

IN myrti ramo gladium geſtabo,
Sicut Harmodius et Ariſtogiton,
Cum Tyrannum interfecerunt,
Et æquabile jus Athenis reddiderunt.
Chariſſime Harmodie, non uſpiam mortuus es:
In fortunatorum inſulis te dicunt eſſe,
Ubi pedibus velox eſt Achilles,
Et Tydidem dicunt Diomedem.
In myrti ramo gladium geſtabo,
Sicut Harmodius ut Ariſtogiton,
Cum Minervæ in ſacris
Virum Tyrannum Hipparchum occidebant.
Semper vobis gloria erit per terram,
Chariſſime Harmodie et Ariſtogiton,
Quoniam Tyrannum interfeciſtis,
Et æquabile jus Athenis reddidiſtis.

EX

BIONE SMYRNÆO.

Ex EPITAPHIO ADONIDIS.

LAMENTOR Adonidem: adlamentantur Amores.
Formoſus Adonis in montibus jacet, femur dente
Candidum candido dente percuſſus, et Venerem dolore afficit
Tenuiter ſpirans: ater verò cruor manat
Niveam per carnem: ſub ſuperciliis autem oculi torpent,
Et roſa labrorum fugit: unàque cum illo
Moritur et oſculum quod Venus nunquam relinquet.
Veneri quidem oſculum, etiam non ampliùs viventis, gratum eſt:
Sed Adonis non ſenſit quod ipſum morientem oſculata eſt.
Ah ah Venus! Periit pulcher Adonis.
Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
Ut vidit purpureum ſanguinem in marceſcente femore,
Brachia expandens gemendo dicebat, mane Adoni,
Miſer mane Adoni, ut te poſtremùm aſſequar,
Ut te ampleƈtar, et labra labris miſceam.

Expergiſcere

Expergiſcere paulisper Adoni, jamque poſtremò me oſculare:
Atque imbibero amorem: Oſculum autem hoc aſſervabo,
Tanquam ipſum Adonidem, quando tu me infelix fugis;
Fugis longè Adoni, et abis ad Acherontem,
Et triſtem regem et immitem: ego verò miſera
Vivo, et dea ſum, neque te perſequi poſſum.
Accipe Proſerpinæ, virum meum: nam tu es
Longè me potentior; et quidquid pulchrum eſt ad te devolvitur.
Moreris, ô deſideratiſſime: amor autem ſicut ſomnium mihi avolavit.
Tecum verò unà ceſtus periit. Quid enim temerarie venabaris?
Cum adeò pulcher eſſes, cum feris congredi auſus es?
Sic lugebat Venus. Amores unà lugebant.
  Væ væ Veneri! Interiit pulcher Adonis.
Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum Adonis
Sanguinis fundit. Hæc verò omnia in terrâ convertuntur in flores:
Sanguis roſam gignit, ſed lacrymæ anemonem.
  Lamentor Adonidem: interiit pulcher Adonis
Ne in ſylvis ampliùs virum deplora, ô Venus:
Eſt rectè inſtructus torus, eſt Adonidi torus paratus.
Tuum, ô Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adonis;
Et licet mortuus, tamen pulcher eſt: pulcher mortuus, quaſi dormiens.
Recubat tener Adonis purpureis in veſtibus:
Circà eum autem plorantes gemunt Amores.
Tonſi capillos propter Adonidem: et hic quidem ſagittas,
Ille verò arcum calcat, alius volucrem frangit pharetram:

Alius

Alius calceamentum Adonidis ſolvit, alius lebetibus
Aureis fert aquam, alius ſemora lavat:
Alius retrò alis refrigerat Adonidem.
  Ipſam Cythercam adlamentantur Amores.
Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
Et coronam nuptialem diſcerpſit. Non ampliùs Hymen,
Hymen non ampliùs cantilena eſt; ſed cantatur Ah ah!
Charites deplorant filium Cinyræ,
Et ipſum cantu revocant: at ille non exaudit;
Non ſanè, non poteſt, Proſerpina verò ipſum non dimittit.

EX

MOSCHO.

Ex EPITAPHIO BIONIS.

INCIPITE Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Luſciniæ, quæ denſis lugetis in foliis,
Nunciate Siculis undis Arethuſæ,
Quòd paſtor Bion mortuus eſt, quòdque unà cum ipſo
Et carmen interiit, periitque Dorica Muſa.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Ille armentis charus non ampliùs canit,
Non ampliùs ſolitariis ſub quercubus recubans cantat:
Verùm apud Plutonem carmen Lethæum canit.
Montes verò ſunt muti, et vaccæ quæ apud tauros
Vagantur plorant, et non volunt paſci.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Tuum, ô Bion, deflevit ſubitum interitum ipſe Apollo,
Et Satyri lugebant, atque atris veſtibus induti Priapi.
Echo verò in rupibus luget quòd taceat,
Neque ampliùs labra tua imitetur. In tuo autem interitu
Arbores fructus ſuos abjecerunt, et flores omnes marcidi facti ſunt.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Quis jam tuâ fiſtulâ canet, ô deſideratiſſime?
Quis calamis tuis os admovebit? quis adeò audax erit?

Nam adhuc ſpirant tua labra et tuum halitum.
Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus.
Pani fero fiſtulam tuam: fortaſſe et ille affigere
Os verebitur, ne poſt te ſecundas ferat.
  Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Deflet et Galatea tuum carmen, quam olim oblectare ſolebas
Sedentem apud te in littore maris.
Non enim ſicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat
Pulchra Galatea; te verò blandè è mari adſpiciebat:
Et nunc oblita pelagi, in arenis
Sedet deſertis, et adhuc boves tuos paſcit.
  Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Omnia tecum, ô paſtor, mortua ſunt dona Muſarum,
Et miſerabiliter apud tuum ſepulcrum plorant Amores.
  Hic tibi, ô fluviorum maximè canore, alter mœror eſt;
Hic, ô Mele, novus dolor. Interiit enim tibi priùs Homerus,
Illud Calliopes dulce os: et te aiunt
Deploraſſe pulchrum filium flebilibus undis,
Totumque repleviſſe voce tuâ mare: nunc iterum alium
Filium deploras, et triſti luctu contabeſcis.
Ambo fontibus chari erant: alter bibebat
De fonte Pegaſeo; alter tenebat poculum de fonte Arethuſæ.
At alter Tyndarei formoſam cecinit filiam,
Et magnum Thetidis filium, et Atridam Menelaum:
Alter verò non bella, non lacrymas, verùm Pana canebat,
Et paſtores ſonabat, et inter canendum pecora paſcebat,
Et fiſtulas fabricabat, et ſuavem vitulam mulgebat,
  Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida te deplorant:
Aſcra te deflet multò magis quam Heſiodum;

Neque

Neque adeò deſiderant Pindarum Bœoticæ ſylvæ;
Nec propter Alcæum adeò flevit Leſbus munita;
Nec vatem ſuum adeò flevit Ceium oppidum.
Te magis quàm Archilochum deſiderat Parus: proque Sapphone
Adhuc tuum carmen ſonat Mitylene,

* * * * * *

Interque Syracuſanos Theocritus. Verùm ego tibi
Auſonici mœroris carmen cano, non alienus à cantione
Bucolicâ, quam docuiſti tuos diſcipulos,
Hæredes Muſæ Doricæ nos eo honore afficiens.
Aliis opes tuas, mihi verò reliquiſti carmen.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Hei hei! malvæ, cùm in horto interierunt,
Vel viride apium, vel florens criſpum anethum,
Poſtea reviviſcunt, et altero anno renaſcuntur:
Nos verò qui magni et fortes et ſapientes viri ſumus,
Ubi ſemel mortui fuerimus, obſcuri in terrâ concavâ
Dormimus valdè longum, infinitum, inexcitabilem ſomnum.
Et tu quidem in ſilentio conditus eris in terrâ.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
Venenum venit, ô Bion, ad tuum os, venenum ſenſiſti.
Quomodo ad tua labra acceſſit, et dulce factum non fuit?
Quis homo adeò immitis, vel miſcens tibi,
Vel præbere tibi jubens venenum, effugit tuam cantionem?
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
At pœna juſta deprehendit omnes: ego verò in hoc luctu
Lacrymas fundo, tuumque fatum deploro. Quod ſi poſſem,
Ut Orpheus, qui deſcendit ad inferos; ſicut olim Ulyſſes.
Et ante eum Alcides; ita et ego forſitan venirem ad domum

Plutonis, ut viderem an etiam Diti cantes,
Atque quid cantes audirem. Verùm apud Proſerpinam
Siculum aliquid reſona, et ſuave aliquod bucolicum cane:
Nam et illa in Siculo et Ætnæo luſit
Littore, et carmen Doricum cecinit. Non inhonoratum
Carmen erit: et ſicut Orpheo priùs dedit
Suaviter citharâ canenti reducem Eurydicen,
Sic et te, ô Bion, remittet montibus. Si verò et ego
Fiſtulâ cantare ſcirem, ipſe apud Plutonem ad recuperandum
te cantare vellem.

EX

P I N D A R O.

O L Y M P. I.

Hieroni SYRACUSANO *equo Celete victori.*

OPTIMA quidem eſt aqua: et aurum, ardens ignis velut excellit nocte, ſuperbas inter divitias: ſi verò certamina narrare geſtis, ô charum cor, ne ampliùs Sole contempleris aliud foventius interdiu lucidum aſtrum, deſertum per ætherem. Neque quàm quod eſt Olympiæ, certamen præſtantius dicemus: unde celeberrimus hymnus contexitur ſapientum ingeniis, ut cantent Saturni filium, ad opulentam venientes beatam Hieronis domum:

ANTIST. I.

Juſtum qui adminiſtrat ſceptrum in fœcundâ Siciliâ, decerpens quidem ſummitates virtutibus ob omnibus: reſplendet verò etiam muſicæ in flore, cujuſmodi ludimus amicam nos viri frequenter circà menſam.

Sed Doricam citharam à clavo accipe, ſi qua tibi Piſæque et Pherenici gratia equi animum dulciſſimis ſubjecit cogitationibus: cùm ad Alpheum concitus proruit, corpus non ſtimulatum in curſibus exhibens, victoriæque admovit dominum

EPOD. I.

Syracuſium, equis gaudentem regem. Splendet autem ei gloria apud generoſam Lydi Pelopis coloniam: quem præpotens amavit terram continens Neptunus, poſtquàm eum puro lebete exemit Clotho, ebore illuſtrem humerum exornatum. Certè mirabilia multa, et nonnunquam etiam hominum mentes, ſupra veracem ſermonem variegatæ mendaciis variis decipiunt fabulæ:

STROPH. II.

Gratiaque Poeticæ, quæ omnes facit voluptates hominibus, afferens dictis autoritatem, etiam incredibile, ſolertiâ fecit credibile eſſe ſæpenumero. Dies autem ſubſequentes, teſtes ſunt ſapientiſſimi. Eſt autem homini dicere conveniens de Diis honeſta: minor enim culpa eſt. Filî Tantali, te verò, contra quàm priores, dicam, quando vocavit pater Tantalus maximè legitimas ad epulas, charamque Sipylum, retributivam diis cœnam præbens, tunc tridente inclytum rapuiſſe

ANTIST. II.

Domitum mentem deſiderio, aureiſque in equabus ſupremam latè honorati ad domum Jovis tranſtuliſſe: quò proximè priore tempore venit ad Ganymedes Jovi idem ad miniſterium. Ut verò evanidus eras, neque matri multùm inquirentes viri te adducebant: dixit clam aliquis ſtatim invidorum

dorum vicinorum, aquæ quòd te igne ferventem circà vehementiam enſe diſſecuiſſent, et comediſſent.

EPOD. II.

Mihi verò abſurdum, helluonem beatorum aliquem dicere. Deſiſto. Noxa prehendere ſolet frequenter maledicos. Si verò ſane ullum virum mortalem Olympi ſpeculatores honorarunt, fuit Tantalus hic. Sed enim concoquere magnam felicitatem non potuit: ſaturitateque accepit noxam ingentem, quam ei pater ſuperpendit ipſi, validum videlicet lapidem, quem ſemper cogitans à capite amoliri, lætitiâ aberrat.

STROPH. III.

Habet autem auxilio carentem vitam hanc, et conſtanter ærumnoſam, cum tribus quartum laborem: immortalium quoniam furatus, æqualibus compotoribus nectar ambroſiamque dedit, quibus immortalem ipſum Dii fecerant. Si verò Deum vir aliquis ſperat quippiam latere faciens, fallitur. Idcircò demiſerunt filium immortales ei retrò ad celeri mortio obnoxiam rurſus hominum gentem. In floridâ autem quando ætate lanugo ipſi nigrum mentum tegebat, paratas animo volutavit nuptias,

ANTIST. III.

Ut Piſatâ à patre glorioſam Hippodamiam haberet. Prope autem progreſſus ad canum mare ſolus in tenebris, inclamabat graviſtrepum tridente inſignem Neptunum: is autem ipſi ad pedes prope apparuit. Cui quidem dixit Pelops: amabilia dona Cypriæ Veneris age ſi quid ô Neptune ad gratiam tibi apparent, impedi haſtam Oenomai æream: me verò in

velociſſimis

velociſſimis tranſmitte curribus ad Elin, victoriæque admove, poſtquàm tribus et decem viris interemptis amantibus, differt nuptias

EPOD. III.

Filiæ. Magnum autem periculum imbellem virum non occupat. Mori autem quibus neceſſe, quidnam aliquis ignobile ſenium in tenebris ſedens coquat fruſtrà, omnium honeſtorum expers? ſed mihi quidem hoc certamen ſubjectum erit: tu verò eventum gratum dato. Sic dixit: neque irrita attigit igitur verba. Eum quidem lætificans Deus, dedit ei currum aureum, in aliſque indefeſſos equos.

STROPH. IV.

Cepit igitur Œnomai robur, virginemque conjugem: genuitque duces ſex, virtutum curam habentes, filios. Nunc autem juſta magnifica aſſecutus eſt, ad Alphei alveum reclinatus, i. e. ſepultus, tumulum undique ambitum habens frequentatiſſimam hoſpitibus apud aram.

Gloria autem eminus conſpicitur Olympiadum, in curſibus Pelopis, ubi velocitas pedum certat, vigoreſque roboris in laboribus audaces. Qui autem vincit, reliquâ in vitâ habet mellitam ſerenitatem,

ANTIST. IV.

Præmiorum victoriæ gratiâ. Quod autem ſemper uno quolibet die obvenit bonum, id ſummum venit omni mortali. Me autem coronare illum equeſtri lege Æolico cantu oportet. Confido enim, me hoſpitem nullum utrâque ratione inſtructum, bonarumque rerum gnarum alium, aut potentiâ præſtantiorem,

præſtantiorem, eorum ſanè qui nunc ſunt, inclytis exornaturum hymnorum plicis. Deus procurator exiſtens, tuis proſpicit, habens hanc ſolicitudinem, O Hiero, curis. Si autem non citò te deſtiterit, adhuc ſuaviorem ſpero

EPOD. IV.

Me te cum curru celeri decantaturum, adminiſtram ubi inveni viam verborum, ad apricum veniens Cronium. Mihi quidem igitur muſa fortiſſimum telum robore nutrit. In aliis autem alii magni: ſupremum verò in ſublime tollitur regibus. Ne ampliùs proſpecta ulterius. Contiugat ſaltem teque hoc in ſublimi tempus tranſigere, meque tantis victoribus converſari, conſpicuum ſapientiâ inter Græcos exiſtentem ubique.

OLYMP. II.

THERONI AGRIGENTINO *Curru victori.*

STROPH. I.

In citharâ regnantes hymni, quem deum, quem heroa, quemve virum celebrabimus? Sane Piſa quidem Jovis Olympiadem verò inſtituit Hercules, primitias ſpoliorum belli: Theronem verò quadrigas ob victrices celebrandum eſt voce, juſtum hoſpitem, columen Agrigenti, clarorumque parentum florem, rectorem urbium:

ANTIST. I.

Qui cùm laboraſſent multùm animo, ſacrum tenuerunt habitaculum fluvii, Siciliæque erant oculus: vitaque inſequebatur felix, divitiaſque et gratiam afferens, nativas ad virtu-

tes. Sed ô Saturnie, filî Rheæ, ſedem Olympi gubernans, certaminumque ſummitatem, meatumque Alphei, exhilaratus hymnis, propitius agrum porrò patrium illis cura

EPOD. I.

Poſtero generi. Factorum autem juſtèque et præter jus, infectum ne quidem tempus omnium parens poſſit efficere, operum finem. Oblivio autem ſorte cum felici fieri poteſt. Bonis enim à gaudiis, malum perit odioſum, ſuperatum.

STROPH. II.

Quando Dei numen mittit eminus beatitatem excelſam.

Congruit autem ſermo in bonâ ſede locatis Cadmi filiabus, paſſæ ſunt quæ magna. Luctus verò concidit gravis ſuperioribus à bonis. Vivit quidem inter cœlites, interempta fragore fulminis, paſſis crinibus Semele: amat autem eam Pallas ſemper, et Jupiter pater valdè: amatque puer hederiger.

ANTIST. II.

Aiunt autem et in mari, cum filiabus Nerei marinis, vitam immortalem Inoni conſtitutam eſſe, omne per tempus. Sanè mortalium cognitus eſt terminus nullus mortis, neque quietis datorem diem quando filium Solis incorrupto cum bono conficiemus. Fluxus autem aliàs alii lætitiarumque et laborum ad viros tranſierunt.

EPOD. II.

Sic enim fortuna, quæ paternam horum habet jucundam ſortem divinitùs profectâ cum felicitate, aliquam etiam cla-

dem

dem inducit in contrarium verſam alio tempore, ex quo interfecit Laium fatalis filius obviàm factus, inque Pythone oraculum antiquum perfecit.

STROPH. III.

Intuita autem acris Erinnys, interfecit ei per mutuam cædem ſobolem bellicoſam. Relictus eſt autem Therſander, interempto Polynici, renovatis in certaminibus, in pugniſque belli Epigonorum honoratus, Adraſtidum germen auxiliare domui. Unde ſeminis habentem radicem, decet Æneſidami filium laudumque carmina lyraſque conſequi.

ANTIST. III.

Olympiæ etenim ipſe præmium accepit. Delphis verò conſortem in fratrem, inque Iſthmo, communes gratiæ flores quadrigarum duodecim curſus conficientium deduxerunt. Aſſequi autem victoriam, experientem certamen, liberat à triſtibus curis.

Divitiæ ſanè virtutibus exornatæ, afferunt horumque et illorum opportunitatem, profundam ſuſtinentes curam, indagatricem rerum honeſtarum.

EPOD. III.

Stella exiſtentes inſignis, verum homini lumen. Si autem eas habet aliquis, novit is futurum, quod mortuorum quidem illic ſtatim intractabiles mentes pœnas luant. Quæ verò in hoc Jovis imperio ſcelera fiunt, ea ſub terrâ judicet aliquis, invisâ jus dicens neceſſitate:

STROPH. IV.

Æquè autem noctibus ſemper, æquè et in diebus ſolem habentes, minùs laborioſam boni degunt vitam, non terram turbantes robore manuum, nec marinam aquam, inanem propter victum: ſed apud quidem honoratos deorum, quicunque gaudebant fide juriumjurandorum, illacrimabili fruuntur ævo: illi verò aſpectu horrendum tolerant laborem.

ANTIST. II.

Quicunque verò ſuſtinuerunt, in tertiam vicem alterutribi manentes, ab injuſtis omnino abſtinere animam, illi peragere ſoleant Jovis viam ad Saturni urbem. Ubi beatorum inſulam oceanitides auræ perſpirant: floreſque aurei ardent, alii à terrâ, à pulchris arboribus alii, aqua autem alios alit: ex quibus factis monilibus manus implicant, et coronis capita,

EPOD. IV.

Decretis in rectis Rhadamanthi, quem pater habet Saturnus idoneum ſibi aſſeſſorem, maritus Rheæ omnium ſupremam habentis ſedem. Peleuſque et Cadmus inter hos curantur: Achillemque eo tranſtulit, poſtquam Jovis cor precibus perſuaſit, mater;

STROPH. V.

Qui Hectorem proſtravit, Troiæ inexpugnabilem firmam columnam: Cycnumque letho dedit: Auroræque filium Æthiopem.

Mutæ

Multæ mihi ſub cubito celeres ſagittæ intra ſunt pharetram ſonantes intelligentibus: ad vulgus autem, interpretibus indigent. Is demum eſt ſapiens, qui multa ſcit naturæ ſagacitate: at diſcendo rem aſſecuti, vehementes loquacitate, ceu corvi, irrita gariunt,

A N T I S T. V.

Jovis ad avem divinam.

Intende nunc ad ſcopum arcum age anime mî Quemnam petimus autem ex benevolâ mente glorioſa tela mittentes? Sanè in Agrigentum intendens, dicam juratum ſermonem veraci mente, progenuiſſe nullam centum intra annos urbem, amicis virum magis beneficum ex corde, largioremque manu,

E P O D. V.

Therone. Verùm laudem invaſit inſolentia non juſtè occurrens, ſed furioſis à viris obſtrepere volens, occultationemque afferre bonorum, per mala facta. Quoniam arena numerum refugit: ideò ille quot gaudia aliis benefaciendo fecerit, quis recenſere poſſit?

O L Y M P. V.

PSAUMIDI *Quadrigis, Rhedâ-Mulari, et Celete victoriam adepto.*

S T R O P H. I.

Celſarum virtutum, et coronarum florem ſuavem, quæ ſunt Olympiæ, ô Oceani filia, corde hilari, indefatigatæque

mularis

mularis rhedæ accipe, Pſaumidiſque dona. Qui tuam urbem amplificans, ô Camarina, populorum altricem, aras ſex geminas honoravit feſtis deorum, maximis cum boum immolationibus, ludorumque quinque dierum certaminibus, equis, mulabuſque, unoque fræno. Tibi autem gloriam pulchram victor dicavit, et ſuum patrem Acronem proclamavit, et recens habitatam ſedem.

ANTIST. I.

Veniens autem Œnomai et Pelopis ab amabilibus ſtationibus, ô urbium conſervatrix Pallas, canens celebrat quidem lucum ſacrum tuum, fluviumque Oanum, patriamque paludem, et venerandos canales, Hipparis quibus aquas ſuppeditat populo, agglutinatque ſtabilium domorum celeriter altam ſylvam, à conſilii inopiâ producens in lucem huncce populum civium. Semper autem circà virtutes labor ſumptuſque militant, adversùs opus periculo tectum. Voti autem compotes, ſapientes etiam civibus videri ſolent eſſe.

EPOD. I.

O ſervator in altis nubibus Jupiter, Saturniumque habitans collem, honoranſque Alpheum late fluentem, Idæumque venerandum antrum, ſupplex tibi venio, Lydiis ſonans in tibiis, petiturus urbem ſtrenuitatibus hancce illuſtribus ut ornes: tuque, Olympice victor, Neptuniis equis gaudens, feras ſenectutem tranquillam, in finem vitæ uſque, filiis, ô Pſaumi, adſtantibus. Sanam autem ſi quis felicitatem irrigat, contentus poſſeſſionibus, et laudem adjungens; ne quærat Deus fieri.

OLYMP. XII.

ERGOTELI HIMERÆO *Longiore Curriculo.*

STROPH. I.

Supplico tibi, filia Jovis liberatoris, Himerâ potentiſſimâ pro urbe, ſervatrix Fortuna. Tibi enim in mari gubernantur veloces naves, in terrâque rapida bella, concioneſque deliberatoriæ. Et aliæ virorum multa ſurſum, aliæ verò rurſus deorſum mendacia irrita ſecantes, volutantur ſpes.

ANTIST. I.

Signum verò nondum aliquis terreſtrium certum, de re futurâ, invenit divinitùs. At futurorum excæcatæ ſunt cogitationes. Multaque hominibus præter opinionem cadunt, in contrarium gaudio. At qui in moleſtas inciderunt procellas, bonum ingens damno in exiguo permutarunt tempore.

EPOD. I.

Filî Philanoris, certè et tuum, domi pugnans ceu gallus, cognatum apud larem inglorium decus emarcuiſſet pedum: niſi ſeditio virum viro committens, Cnoſſiâ privaſſet patriâ. Nunc verò Olympia coronatus, et bis in Pythone, Iſthmoque, Ergoteles, calida nympharum balnea extollis, verſans apud propria arva.

OLYMP. XIV.

Asopicho Orchomenio *Puero Stadii-Curſori.*

Stroph. I.

Cephiſias aquas ſortitæ, quæque colitis pulcris equis claram ſedem, ô ſplendidæ celebres reginæ Gratiæ Orchomeni, antiquorum Minyarum præſides, audite quoniam preces fundo. Per vos enim jucunda et dulcia eveniunt omnia hominibus: ſi ſapiens, ſi pulcher, ſi quis ſplendidus vir eſt. Neque enim dii venerandis abſque Gratiis regunt choros, neque convivia: ſed omnium diſpenſatrices operum in cœlo, aureo arcu inſignem habentes juxta Pythium Apollinem thronos, ſempiternum colunt patris Olympii honorem.

Stroph. II.

Colenda Aglaia, cantuumque amans Euphroſyna, deorum ſummi filiæ, exauditrices nunc eſtote: Thaliaque cantuum amans, conſpicata hunc chorealem hymnum ob propitiam ſortem leviter incedentem; Lydio enim Aſopichum in modo, inque præmeditatis carminibus celebrans, veni: quoniam Olympica victrix Minyea te propter; nigros muros habentem domum Proſerpinæ accede Echo, patri celebrem afferens nuncium, Cleodamum ut conſpicata, de filio dicas, quòd ſibi juvenilem, ſinus apud illuſtris Piſæ, coronaverit inclytorum certaminum alis cæſariem.

PYTH. I.

HIERONI ÆTNÆO SYRACUSIO, *Curru.*

STROPH. I.

O aurea cithara, Apollinis, et violaceos crines habentium conveniens Muſarum poſſeſſio: Quam audit quidem greſſus, lætitiæ initium: obtemperant verò et concentores ſignis, choros ducentium quando hymnorum præludia facias leniter percuſſa: et cuſpidatum fulmen extinguis perpetui ignis. Dormit verò ſuper ſceptro Jovis aquila, velocem alam utrinque demittens,

ANTIST. I.

Rex avium: obſcuram verò ei nebulam ſuper aduncè roſtratum caput, palpebrarum ſuave clauſtrum, offundis. At illa dormiens ſinuoſum tergum effert, tuis jaculationibus occupata. Quinetiam violentus Mars, aſperam ubi ſepoſuit haſtarum cuſpidem, delectat cor tuo cantu. Tela verò tua etiam dæmonum mulcent animos, cum Latoidæ ſapientiâ, et, quæ profundè ſuccinctos ſinus habent, Muſarum.

EPOD. I.

Quoſcunque verò non amat Jupiter, illi conſternantur vocem Pieridum ubi audierint, tàm in terra quàm in mari impetuoſo: qualis eſt ille qui in horrendo Tartaro jacet, deorum hoſtis, Typhos centiceps: quem olim Cilicium enutrivit famoſum antrum: nunc verò et quæ ſupra Cumam mari ſepta littora, et Sicilia ſuperimpoſita ejus premit pectora hir-

ſuta: columna verò cœleſtis eum cohibet, nivoſa Ætna, per totum annum nivis acutè gelidæ nutrix:

S T R O P H. II.

Cujus eructantur inacceſſi, i. e. furentiſſimi ignis liquidiſſimi ex cavernis fontes: fluviique igniti profundunt fluxum fumi candentem: noctu verò, ſaxa punicea evoluta flamma in profundum defert maris æquor cum fragore. Illa autem Vulcani bellua gurgites horrendiſſimos ejectat: prodigium quidem mirabile aſpectu: mirandum verò et tranſeuntibus auditu,

A N T I S T. II.

Quomodo Ætnæ inter nigrifrondes ligatus ſit Typhon vertices, et inter fundamina: lectus verò ſculpens, totum dorſum inclinatum pungat. Fiat, Jupiter, fiat me tibi placere, qui hunc adminiſtras montem, fertilis terræ frontem, cui monti cognominem inclytus conditor claram fecit urbem vicinam: Pythiadis ſiquidem in curſu præco proclamavit eam, nuncians ſpectatoribus de Hierone ſplendido victore

E P O D. II.

Curribus. Qui verò navibus vehuntur viris prima gratis ſeu felicitas eſt, navigationem auſpicantibus, ſibi ſecundum venire ventum: veriſimile enim etiam in fine feliciorem reditum eos conſecuturos. Atque hæc ratio hoſce propter eventus opinionem affert, deinceps futurum eſſe Ætnam coronis equiſque victoribus inclytam, et in dulciſonis conviviis celebrem. O Lycie, et Delo imperans Phœbe, Parnaſique fontem Caſtalium amans, velis hæc quæ cano animo ponere, et benè viris inſtructam regionem.

S T R O P H.

STROPH. III.

A Diis enim conatus omnes humanis virtutibus veniunt: et divinitùs ſapientes, et manibus fortes, facundique naſcuntur. At virum ego illum laudare in animo habens, ſpero me non æreâ cuſpide munitam ſagittam ut extra certamen jacturum, manu vibrantem, ſed longe ejaculatum victurum adverſarios. Utinam enim omne tempus felicitatem quidem ſic, et opum donationem dirigat, dolorum verò morbi oblivionem præbeat:

ANTIST. III.

Certè in mentem revocaturum eſſet qualibus in bellis pugnis toleranti animo perſeveranter interfuerit, cùm invenerint diis juvantibus honorem, qualem nemo Græcorum decerpit, opum decus magnificum. Nunc quidem Philoctetæ morem imitatus militavit. Ex neceſſitate verò ei amico etiam aliquis exiſtens magnanimus blanditus eſt. Aiunt vero è Lemno ulcere vexatum abducendum inveſtigaturos eo veniſſe

EPOD. III.

Heroas divinos Pocantis filium ſagittatorem: qui Priami urbem evertit, finivitque labores Danais, infirmo ſanè corpore incedens: ſed ita fieri fatale erat. Sic verò Hieroni Deus rector adſit ſequenti tempore, eorum, quæ optat, opportunam facultatem tribuens. O Muſa, et apud Dinomenem ad canendum, obſequere mihi, præmium quadrigarum. Gaudium enim non alienum à filio victoria patris. Age, deinceps futuro Ætnæ regi gratum excogitemus hymnum.

STROPH. IV.

Cui urbem illam divinitùs fundatâ cum libertate, Hyllidis amuſſis Hiero in legibus condidit. Volunt verò Pamphyli atque etiam Heraclidarum poſteri, ſub collibus Taygeti habitantes, ſemper manere in legibus Ægimii Dorienſes. Sed coluerunt Amyclas fortunati, è Pindo profecti, albis equis vectorum Tyndaridarum celeberrimi vicini, quorum gloria floruit haſtæ, i. e. virtutis bellicæ.

ANTIST. IV.

Jupiter perfice quæ peto: ſemperque talem, Amenæ juxta aquam habitantibus, fortunam, largire civibus et regibus, ut dijudicent veram famam hominum. Tuâ ope vir ductor ad virtutem filioque præcipiens, populumque ſenex vertat ad concordem pacem. Supplex oro, annue, Saturnie, pacificâ ut in domo Phœnix, Tyrrhenorumque ſtrepitus ſe contineat, navibus ſuis noxiam cladem intuitus, quæ ante Cumam ei venit:

EPOD. IV.

Qualis Syracuſiorum à duce victi paſſi ſunt, velocibus à navibus: qui ipſis in mari disjecit juventutem, Græciam extrahens è gravi ſervitute. Amplector quidem apud Salaminem Athenienſium in gratiam mercedem: et in Spartâ dicam ante Cithæronem commiſſam pugnam: quibus Medi laborarunt curvos arcus gerentes: veruntamen ad pulchrè aquoſam ripam Himeræ, filiis hymnum Dinomenis ubi prius perfecero, quem accipere promeriti ſunt per virtutem, hoſtibus viris profligatis.

STROPH.

STROPH. V.

Opportunè ſi dixeris, multarum rerum ſummas complexus oratione in brevi; minor ſequitur reprehenſio hominum. Nam ſatietas obtundit ingrata celeres mentes. Civium verò fama occultè animum moleſtat, maximè bona ob aliena. Attamen, nam melior miſerationibus invidia, ne prætermittas honeſta: guberna juſto clavo populum, veracemque ad incudem fabricando quaſi forma linguam.

ANTIST. V.

Si quid enim quantumvis leve à te profectum fuerit, magnum utique circumfertur à te. Multorum adminiſtrator es: multi teſtes ſunt ambobus fide digni. Tu verò generoſo in propoſito permanens, ſi vel tantillùm amas famam dulcem ſemper audire, ne defatigeris valdè ſumptibus: ſed expande tanquam navis gubernator vir velum ventoſum, ne fallaris, ô amice, urbanis lucris. Poſt mortem ſequens gloriatio laudis,

EPOD. V.

Sola defunctorum virorum vitæ rationem indicat, tàm per Oratores, quàm per Poetas. Non perit Crœſi comitatemſapiens virtus. At in tauro æneo hominum uſtulatorem, ſævum mente odioſa Phalarin tenet ubique fama: neque ipſum citharæ domeſticæ in conſortium ſuave puerorum ſermonibus admittunt. At bonâ fortunâ uti, primum præmiorum: Benè verò audire, ſcunda eſt felicitas. In utramque autem vir quicunque inciderit, et acceperit, is coronam ſummæ dignitatis accepit.

FINIS

Lately publiſhed by T. POTE, Eton.—*Sold alſo at* No. 2, Crane-Court, *Fleet-Street.*—*Price 3s. each.*

Uſui Academiarum.

The following Greek Plays, *printed ſeperately in* Octavo.

EURIPIDIS MEDEA, cum Verſione et Notis Viri Eruditiſſ. SAMUELIS MUSGRAVE, juxta Editionem *Oxonienſ.* Acceſſere etiam Notæ et Animadverſiones Cl. RICHARDI PHIL. BRUNCKII Argentoratenſis.

ARISTOPHANIS PLUTUS, Gr. Lat. cum Scholiis Græcis ſelectis. Editio caſtigata, et ad uſum ſtudioſæ Juventutis accommodata.

SOPHOCLIS PHILOCTETES, Gr. Lat cum Scholiis et Notis. Edidit T. MORELL.

ÆSCHYLI PROMETHEUS vinctus, Gr. Lat. cum variis Lectionibus et Notis. Edidit T. MORELL.

EURIPIDIS HIPPOLYTUS, Gr. Lat. Variis Lectionibus et Notis Editoris acceſſere Viri Clariſſimi JEREMIÆ MARKLAND Emendationes.----Editio altera juxta Editionem *Oxon.*

Alſo,

AN Eſſay on the different Nature of Accent and Quantity, with their Uſe and Application in the Engliſh, Latin, and Greek Languages; containing Remarks on the Metre of the Engliſh, on the Origin and Eoliſm of the Roman, on the general Hiſtory of the Greek, with an Account of its Antient Tones, and a Defence of the preſent Syſtem of Greek Accentual Marks, againſt the Objections of *Iſaac Voſſius*, *Henninius*, *Sarpedonius*, Dr. *G.* and Others, by JOHN FOSTER, M. A. late Fellow of King's College, *Cambridge.* To which is ſubjoined the Greek Elegiac Poem of M. MUSURUS, addreſſed to *Leo* X. with a Latin Verſion and Notes. The Second Edition, corrected, and much enlarged from the Papers of Dr. *Taylor* and Mr. *Markland.* With a Reply to Dr. *G's* Second Diſſertation, in Anſwer to the Firſt Edition of the Eſſay.

SCRIPTORES GRÆCI; ſive, Selecta ex Scriptoribus Græcis, *viz.* Herodoto, Thucydide, Xenophonte, Platone, Iſocrate et Luciano, cum Verſione Latina. Editio nova recognita.

SCRIPTORES ROMANI, ſive, Selecta ex M. T. Cicerone, T. Livio, Corn. Tacito, M. Velleio Paterculo, C. Plinio; in uſum Regiæ Scholæ Etonenſis. Editio altera recognita et aucta.

[illegible]

Strickland
Walker
Blair
Appleby
[illegible]
Griffith
[illegible]

BINDING ... OCT 14 1969

PA
260
P6
1789

Poetae graeci

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 29 05 04 005 7